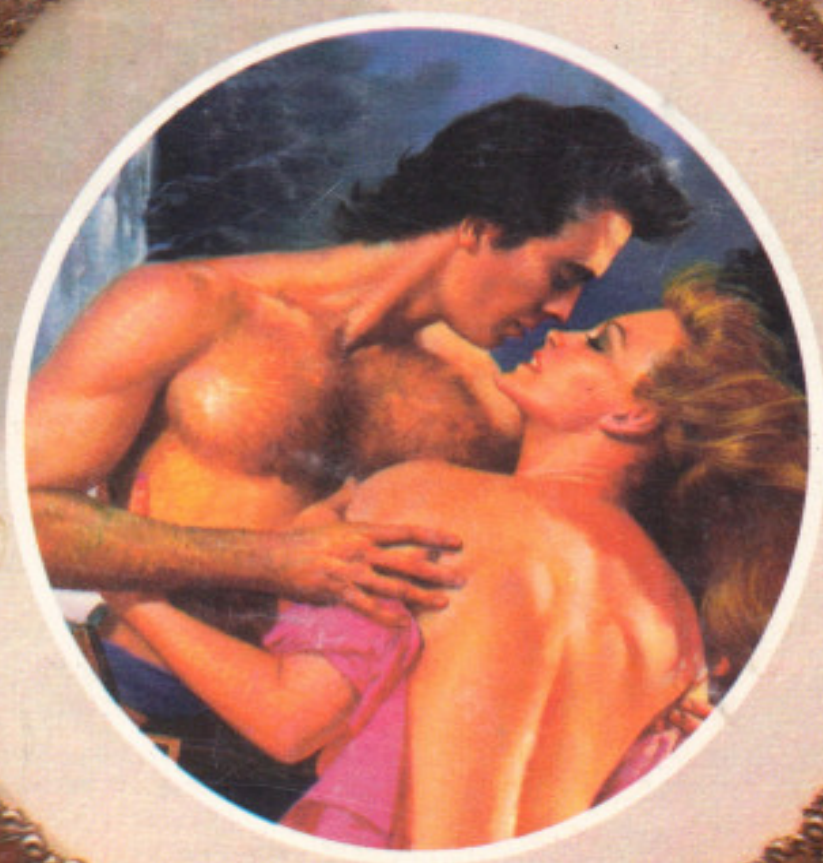

Кристина Хана

Златната голица

КРИСТИН ХАНА

ЗЛАТНАТА ДОЛИНА

Превод: Пенка Стефанова, Благовеста Дончева

chitanka.info

Златотърсачи от всички краища на Америка се стичат към снежната пустош на Юкон, където живее Каменния МакКена — мъж със страховита външност и нежно сърце. Той се надява, че след пристигането на съдружника му, Девън О'Ший, ще може най-после да си почине. Но съдружникът му се оказва жена. Каменния и Девън започват война на нерви, но внезапно сред снеговете разцъфтява цветето на една страстна любов...

ПРОЛОГ

Началото на март 1896 г.

— Хей, Каменния!

Гърленият вик увисна в ледения въздух на палатката като лоша миризма. Каменния МакКена усещаше досада с всяка пора и костичка на тялото си. Огромните му юмруци се присвиха конвулсивно. „Божичко — помисли си той, — как ми се ще поне веднъж да халосам това бърливо копеле!“

— Да н'си оглушал?

Той вдигна бавно глава и хвърли леден поглед към тримата мъже, скупчени край кюмбето. Само при вида на тази слабоумна креслива пасмина му се повдигаше. Изпитото му лице придоби обичайната си намръщена физиономия.

— Какво искаш?

Майдъс Магоуин се ухили и разкри прогнилите си зъби:

— Седиш си там и си мислиш колко ти се ще да ни застреляш, а? Абе, човек, ами ний сами си приказваме!

Каменния се намръщи още повече:

— Това да не е малко?

— За конните полицаи надолу по реката е малко. Така че ако ще ни стреляш, давай, ако пък не, престани да ни зяпаш, сякаш ще ни изядеш. Нервираш ме.

— Точно това искам.

— Да, ама ние оставаме. Само на крачка отук на човек му замръзва плюнката във въздуха, а ти имаш най-доброто кюмбе в околността. — Майдъс се облегна назад на стола си достатъчно, за да покаже главата си във от кръга топлина на печката, и се изплю.

Тънката кафява струйка замръзна още в момента, в който се отдели от устните му. Леденото късче издрънча на дъсчения под и се разби като стъкло.

— Това е магазин, дявол да го вземе — изръмжа Каменния. — Не държа хотел за празноглави златотърсачи, които на всичкото отгоре

обичат и да клюкарстват.

Майдъс се захили ехидно и потри кокалестите си ръце една в друга:

— Ей, човече, истина е, че не държиш нищо. Това е най-жалкото подобие на магазин, което някога съм виждал.

Каменния склучи бавно гъстите си, черни като въглен вежди. Очите му с цвят на отлежало уиски се присвиха под косматите си стрехи.

— Не забравяй къде се намиращ, старче. — След това плътният му глас премина в шепот: — Това е моят магазин, моята печка. Все още не съм изритал задника ти оттук, освен това търпя адското ви бърборене. Но никое плешиво и по-дърто от Мойсей джудже — златотърсач няма да ми казва как да работя в собствения си магазин. Ясно ли ти е?

— Съвсем ясно — грейна ликуващо Майдъс.

— Х-хей, Каменния...

МакКена въздъхна уморено и се обърна към новия си събеседник. Беше хлапето Корнсток^[1] — върлинестият новак, който бе способен да слуша с часове бръцолевенето на Майдъс и имитираше всяко негово движение.

— Кажи, хлапе.

На слабото, покрито с лунички лице на Корнсток лъсна жива усмивка:

— Благодаря ти, че ни позволи да останем. Тук наистина е по-топло.

Каменния изръмжа в отговор и изскърца със зъби. В гърдите му се надигаше познатото чувство на гняв. Отново бяха спечелили и оставаха. Нямаше да може да се отърве от тях до края на работното си време. Той го знаеше, те също. Имаше и други хора, които зависеха от работното време на магазина.

Явно не можеше да ги вразуми. Опитваше се да го направи от момента, в който се бяха намърдали в тази мирна долина, но единственият резултат от неговите усилия беше непоносимото му главоболие.

Беше му чужда тази зараза, наречена златна треска, глупаците налитаха тук като лешояди на мъртъв лос. Идваха от хиляди мили по следата на мълвата, но повечето от тях дори и не си определяха

участък. Вместо това се размотаваха, пушеха, пиеха, играеха карти и дрънкаха празни приказки.

Той отметна един гарвановочерен кичур от очите си и се загледа в пъстрата група. Високите им гласове тормозеха слуха му и разкъсваха тишината, заради която бе пропътувал хиляди мили. Приличаха на глутница хиени, които виеха, лаеха и съскаха, докато се бореха за заешки кокал.

МакКена стисна силно очи и потърка слепоочията си. Искаше само да го оставят на мира. Дявол да го вземе, нима това беше твърде много?

— Хей, Корнсток — прекъсна мислите му дрезгавият тютюнджийски глас на Майдъс. Каменния погледна към юмруците си и си помисли: „Само веднъж, боже господи, как само ми се иска да...“

Старият глупак подхвана отново:

— Дявол да те вземе, Корнсток — попитах те за какво, по дяволите, говорех?

— За едно и също, Майдъс — озъби се Каменния, — та ти говориш само за две неща: за злато и за дами. Между другото празноглавец като теб не би могъл да познава от личен опит нито едното, нито другото.

Ухилената като пача физиономия на стареца помръкна. Той подсмръкна обидено и отговори:

— За кой ли път се убеждавам, че това, което си мисля за теб, е вярно, МакКена. Освен че си едър, си и тъп. Запомни, аз никога не говоря за дами. Говоря само за курви.

— Ъ-хъ! — съгласи се Корнсток.

Майдъс плесна любовно кльошавото си протеже по гърба:

— Както вече ви казах, добрата курва е най-хубавото нещо, което може да се случи на човек, но една дама... оуу! Дявол да го вземе, по-скоро бих се сборичкал с росомахи, които се чифтосват, отколкото с някоя чистокръвна лейди. Щото нея просто я сърби отвътре да се заяжда, а щом веднъж отвори уста, само сърдечен пристъп може да я затвори. — Майдъс изгледа внимателно Корнсток. — Става дума за нейното сърце де. Ако попадне на теб, тя най-много да заекне за момент.

Неочаквано платнището на входа на палатката се отвори с плющене. През дупката нахлу леден въздух и един мъж влезе с

вдървени крачки. Той се обърна, за да завърже връзките на брезента, и около ескимоските му ботуши се завъртя малка снежна вихрушка.

Въздухът се успокои почти веднага. Новодошлият докуцука с мъка до печката, придърпа едно трикрако столче и се отпусна тежко отгоре му. От цялото му тяло сякаш започна да излиза пара.

След малко мъжът разтърси глава. От огромната му шапка се разлетя сняг и се посипа върху горещата печка. Вътрешността на палатката се изпълни със съскане и пукот на разтапящи се снежинки. Новодошлият свали с трепереци ръце огромните си ръкавици и бутна шапката си назад.

— Стария Бил! — подвикна Майдъс към човека, който беше единственият пощальон на Юкон. — К'во, по дяволите, правиш тука?

Бил се опита да се усмихне, но не успя.

— Мътните да го вземат, много е студено навънка — изгъгна той и си наля чашка кафе. После стисна тенекиеното канче с разкривените си от артрит пръсти и го вдигна така, че парата да се удря в лицето му.

— Айде де, казвай, какво те води насам?

Старият отпи една глътка и чак тогава отговори:

— Има писмо за Каменния.

Всички се втренчиха в МакКена. Погледите им се забиха като игли в гърдите му. В района на река Трон-дуик писмата бяха по-голямо събитие от намирането на злато, а то се срещаше адски рядко.

Той се приближи намръщен към стария Бил. Когато влезе в малкия кръг от топлина, неволно потрепери и костите му изпукаха.

— Кой, по дяволите, ще вземе да ми пише? В живота си не съм получавал писмо. Сигурно е грешка.

Бил бръкна в чантата си от еленова кожа и измъкна оттам омачкан изпоцапан плик.

— Идва от Сейнт Луис и е адресирано до Корнелиус Дж. МакКена. Т'ва си ти, нали?

Каменния взе плика със загрубелите си пръсти и се вторачи в него. Този, който го бе писал, не беше си пестил времето. Почеркът беше просто безупречен. Отвън си беше истинско писмо...

Силните му ръце потрепераха. Подобно на останалите упорити самотни души, които бродеха из земите на Юкон, и той отдавна беше оставил цивилизацията зад гърба си. Беше дошъл на Север, защото

нямаше приятели, семейство или любима. И бе останал тук, защото така му харесваше.

А сега... писмо.

Дебелите му пръсти, непривикнали с подобни задачи, отвориха тромаво плика и измъкнаха писмото. Орфаната омачкана хартия беше сгъната на идеални правоъгълници с войнишка прецизност.

Той разгъна листа и започна да чете.

„Скъпи господин МакКена,

Пиша Ви в отговор на обявата, която дадохте в сейнтлуиския «Пост Диспатч». Тъй като е вече ноември, мога само да се надявам вие все още да имате нужда от помощ. Ако е така, ще се радвам да ме имате предвид за Ваш съдружник в магазина си.

Поместените в обявата условия ми допадат напълно. Нямам нищо против да работя в магазин в продължение на една година, като получа в замяна половината собственост плюс стая и храна.

Макар и, признавам, да нямам опит в подобни авантюри, Вие скоро ще се убедите, че умея да работя упорито и добре организирано и имам огромното желание да спомогна за общия ни успех. Очаквам отговора Ви с нетърпение.

С поздрави, Девън О'Ший

P.S. В случай че решите да ме приемете за Ваш партньор, ще бъдете ли така любезен да ме посъветвате какво трябва да си взема, за да направя престоя си в земите на Юкон по-приятен?“

Каменния поклати недоверчиво глава:

— Е, значи аз ще...

— Казвай какво става — развикаха се златотърсачите.

Той се усмихна за пръв път от седмици. И защо не? Можеше да си позволи да бъде малко по-общителен. Този господин Девън О'Ший бе изпратен сякаш в отговор на молитвите му. За няколко месеца щеше да бъде оставен на мира. Нямаше да има нужда да се занимава с

магазина и можеше да си прави снимки из пущинаците колкото му се ще. И никога, никога нямаше да позволи отново да се окаже заклещен в една стая с пасмина бръщолевещи златотърсачи.

МакКена затвори очи. Такива работи направо можеха да накарат човек да повярва в Бога.

— И какво става? — попита Майдъс.

— Това е отговор на обявата ми.

— Каква обява?

— Когато вие, глупаци такива, започнахте да се мъкнете в моята долина, пуснах обяви в няколко вестника в големите градове, за да си намеря съдружник за магазина.

— Що пък ти трябваше да правиш тая глупост? — прекъсна го Майдъс. — Ти си подъл като змия. Никой на света няма да може да работи с теб.

— Не искам да работя с никого. Искам да ме оставят на мира. Точно затова пуснах обявата. Имам нужда някой да пази собствеността ми в магазина, докато снимама.

— Собственост! Ха!

Каменния продължи, без да му обръща никакво внимание:

— Както и да е, мина доста време, откакто поместих обявата, и дявол да го вземе, изобщо бях забравил за това.

Старият тупна ликуващо с ръка по жилестия си крак:

— И сега вече имаш партньор? О-хо! Отворете още една бутилка, момчета! Днес ни провървя. На света няма по-голям гадняр от Каменния. Партньорът му няма начин да не бъде по-добър.

— Може би играе покер! — намеси се Корнсток и удари една голяма глътка от контрабандното уиски. Майдъс грабна бутилката и я вдигна жадно към устните си.

— Хващаш ли бас? — изгъркори той през течността. — И сигурно...

Гласовете им продължиха да бръмчат като досадни мухи. Каменния вече не ги слушаше. В момента си мислеше за други неща. „По-лоши са, когато пият — рече си той. — Тогава всичките започват да говорят един през друг.“

Туптенето в слепоочията му се усили. За пръв път от години пожела да има на разположение едно от удобствата на цивилизацията: транспорта. Ако магазинът му се намиреше в Бостън или Сан

Франциско, О'Ший щеше да пристигне за не повече от седмица. Но не и тук, не и в Юкон. Каменния щеше да има късмет, ако се запознаеше с човека, преди да настъпи есента с чудните си цветове. Даже и да пишеше на О'Ший още днес, за да го наеме за съдружник, Каменния щеше да прекара следващите няколко месеца, прикован между тая сбирщина празноглави златотърсачи.

Усмивката на лицето му помръкна. Щеше да падне голямо чакане.

---

[1] Житно стъбло. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Късното лято на 1896 г.

Девън успяваше да се задържи на едно място само благодарение на волята си. Седеше, изправена като дъска, на крайчеца на койката си, а ръцете с безупречния маникюр бяха стиснати в скута ѝ така, че почти бяха останали без кръв.

Десет минути. Точно толкова ѝ оставаше да чака. След още само десет кратки минути щеше да се запознае с бъдещия си партньор, господин Корнелиус Дж. МакКена.

Тя отпусна пръсти и постави тънката си ръка върху свития си на топка стомах. Защо не можеше да се успокои? Беше нелогично да бъде толкова нервна, а Девън О'Ший рядко действаше нелогично. И все пак, колкото и да се укоряваше, не можеше да спре треперенето на ръцете и бесните удари на сърцето си.

Днешният ден бе толкова важен! Сега започваше животът ѝ, живот, който нямаше да бъде наложен от обстоятелствата, а от самата нея. *Нейният живот.*

Девън въздъхна леко и забарабани с пръсти по металната рамка на койката, като в същото време се вслушваше в ритъма на ударите. В тишината на кабината те звучаха като тропот на приближаващ се кавалерийски взвод.

След това въздъхна отново. Защо не беше като сестра си Колийн? Колийн нямаше да бъде нервна при тези обстоятелства. Щеше да бъде твърде заета да си фантазира за господин МакКена, за да има време да се тревожи.

Но Девън беше коренно различна. Колийн беше спонтанна, пълна с хрумвания, непрактична, а Девън — спокойна, здравомислеща, уравновесена. За разлика от сестра си, тя не виждаше никакъв смисъл да си губи времето с блянове. О, знаеше, че Колийн си представяше господин МакКена като висок, главозамайващо красив тип, който слиза грациозно от гарвановочерен кабриолет, сваля гиздавия си цилиндър и бръщолевии романтични стихове.

Но не и Девън. Тя не си губеше времето в мечти за шепа от рая, която да нарече своя. Мечти, желаня, преструвки, както и да го наричаха, това си беше истинско пилеене на време. Господин МакКена, както и да изглеждаше или да се държеше, щеше да бъде неин партньор в продължение на една година. За добро или лошо.

Някой потропа на вратата на кабината:

— Госпожице О'Ший! Госпожица О'Ший! Дойдох за багажа ви!

Девън вдигна рязко глава с прецизно нагласената си шапчица. *О, боже!* Това беше. От този момент нататък започваше новият ѝ живот.

Насили се да изглежда спокойна. Никак не подходдаше на една двадесет и девет годишна жена да се втурне напред като някоя ученичка. Трябваше да прави добро впечатление. Хората, които щеше да види в следващия момент, бяха нейните бъдещи съседи, клиенти, даже може би приятели.

Тя се надигна скована, приглади предницата на снежнобялата си блузка и опъна гънките на шевиотената си пътна пола на тънки райета. Ръцете ѝ попипаха механично ръждивокафявата коса, плътно прибрана в кок на тила ѝ. После огледа мъничката кабина, която бе неин дом в продължение на четиридесет и четири дни, и се усмихна. Всичко си беше на мястото. Двата ѝ големи куфара с идеално приравнени пиринчени ъгълчета и излъскани метални закопчалки бяха поставени в ъгъла. Кожената ѝ пътна чанта лъщеше като генералски ботуш, а най-любимата ѝ вещ — яркочервеният велосипед — блестеше. Всичко беше точно така, както го харесваше — безупречно подредено.

— Влезте — каза тя. Гласът ѝ беше нисък и гръден, леко дрезгав като мъркане на голяма котка. Чувствеността му ярко контрастираше със строгите, сякаш изваяни черти на лицето ѝ.

Малката врата се откряна и през нея се промуши един младеж. Той наложи на лицето си професионална усмивка и се отправи към куфарите, но на половината път се спря. Беше му необходима цяла минута, докато се обърне с ококорени от изненада очи.

— Ко... колело? — изпелтечи той и поклати глава.

Зелените като мъх очи на Девън проблеснаха гордо:

— Не е ли страхотно? Това е състезателен велосипед. „Роял Уърсестър“, с две скорости. Точно такава кара и госпожица Лириан Ръсел. Сестра ми и съпругът ѝ ми го подариха за сбогом.

Момчето преглътна мъчително и адамовата му ябълка подскочи:

— И смятате да го карате?

Младата жена смръщи леко извитите си вежди:

— Разбира се.

— Но...

Тя го прекъсна с нехайно махване на бледата си, покрита с лунички ръка. След това вдигна една книга от койката и потупа кожената ѝ подвързия:

— Случайно да сте чели „Ръководство за златотърсачи в Аляска и Юкон“ от господин Джон МакМофат?

— Тц.

— Така си и мислех. Ръководството препоръчва из Юкон да се пътува с колело. Както сигурно знаете — прибави тя с превъзходство, — конете не могат да издържат на този северен климат.

Устните на момчето потрепераха:

— МакМофат, а? Той трябва да живее доста далеч оттук. Сестра ви и мъжът ѝ наистина ли ви купиха т'ва колело именно за туй пътуване?

— Точно така, и ще ви бъда задължена, ако престанете да се хилите по този начин. В Ръководството изрично се подчертава, че...

— Благодаря, мадам!

Момчето вдигна блестящия велосипед на тесните си рамене, грабна чантата и изхвърча от кабината.

„Какъв странен младеж“ — помисли си Девън. После се отправи към импровизираната си тоалетка и седна. Един изпитателен поглед в ръчното огледалце я накара да се убеди, че изглеждаше толкова добре, доколкото можеше да изглежда една сравнително грозновата жена на почти средна възраст. Покритата ѝ с лунички кожа беше чиста, а косата, обикновено купчина немирни къдрици с цвят на стара ръжда, бе здраво опъната назад.

Тя нагласи изискано шапчицата си и сложи иглите. Взе ръкавиците, дамската си чантичка и чадъра си и излезе от каютата с гордо вдигната брадичка.

Навън плющеше дъжд. Барабанеше по металния навес над главата ѝ и се стичаше от ръба му като екран от нагънато сребро.

Девън стоеше плътно до извитата метална стена, притиснала обутите си в бързоходки крака, така че да бъде вън от всякаква

опасност. Ръцете ѝ леко потрепераха в ръкавиците и стискаха здраво верижката на дамската ѝ чантичка.

Кормчията насочи кораба към кафеникавосивия разкалян бряг на Юкон и забави ход. Девън се намръщи. Защо ли го правеше? Тази блариста пустош едва ли бе мястото, накъдето се беше отправила. Бе очаквала някой град като Съркъл Сити — с опера, зали за танци, библиотеки, светлини... Сензационен град.

Тя впери поглед в неясния пейзаж. Тук нямаше нищо, нищо, освен една недовършена дървена колиба, която стоеше като скелет на крал сред парцаливия му двор от посивели платнени палатки.

Палатки! Девън потрепери и притисна длан до гърдите си, докато гледаше към шестте палатки, разположени върху разкаляната земя. За какво ли служеха? Човек със сигурност нямаше да може да издържи на юконската зима в такова незначително прикритие срещу природните стихии.

— Девън О'Ший!

Името ѝ прогърмя по стихналата палуба и я стресна.

— Девън О'Ший да се яви на носа!

Тя стисна още по-здраво дамската си чантичка, разтвори чадъра и тръгна предпазливо по хлъзгавите стъпала. Докато бързаше по палубата, високите ѝ точета тракаха по мокрия метал.

— Аз съм госпожица О'Ший — каза тя на едрия моряк, застанал зад кормилото.

Той обърна лице към нея, огледа я от глава до пети и отново насочи вниманието си към дебелото колкото ръката му въже.

Девън стисна още по-здраво дръжката на чантичката си.

— Господине — рече тя на широкия му гръб, — аз съм госпожица Девън О'Ший. Има някакъв проблем ли?

Той се обърна с лице към нея, избърса капките дъжд от кръвясалите си очи и поклати глава:

— Ако ти си Девън О'Ший — и господ да помага на Каменния, ако е така, — няма никакъв проблем. Време е да слизаш.

— Не, няма да сляза тук.

Той бутна червената си вълнена шапка назад и се почеса по потното чело:

— Нали каза на капитана, че пътуваш до магазина на МакКена? Устата ѝ пресъхна. Всичко, което успя да направи, бе да кимне.

— Каменния живее тук.

Тя се опита да запази самообладание:

— Кой?

— Каменния. Така наричат стария Корнелиус. Както и да е, магазинът му е тук.

— Тук? — ахна младата жена. — Магазинът на господин МакКена е тук?

— А-ха, точно тъй.

Тя се огледа. Очите ѝ срещнаха сива блатиста пустош, тиха и самотна. Девън притисна корема си с малката си ръка. В този ужасен момент ѝ се прииска да повърне.

— Искаш ли да седнеш, госпожице? Не изглеждаш добре...

Тя стисна здраво устни, докато се опитваше да се пребори с паниката. Трябваше да мисли.

— Госпожице? Искаш ли да седнеш?

— Не — процеди тя. — Не искам да сядам. Искам да разбера колко струва обратният билет до Сейнт Майкъл.

Той сви рамене:

— Не знам. Май че около сто кинта.

Тя трепна. Щеше да бъде все същото и да беше хиляда.

— Окей, не мога да отида дотам. Тогава ще се върна до Съркъл Сити. Моля, съобщете това на капитана.

— Корабът няма да се връща дотам преди пролетта. Хайде, госпожице, слизаш тук.

Не знаеше колко дълго беше стояла върху прокъсаното, червено някога платнище, което означаваше пристанището, или колко време бе гледала към корабчето, което сега представляваше малка точица в далечината. Знаеше само, че бе хваната като в капан в това забравено от Бога блато заради безпаричието си и обещанието, което бе дала на господин Корнелиус МакКена.

Девън отмести с мъка погледа си от корабчето и отново изправи рамене. Нямахше смисъл да се окайва. Сълзите не можеха да върнат разлятото мляко в бутилката. Тя си наложи да се усмихне и се наведе да вдигне пътната си чанта. По средата на движението се спря и очите

й се разшириха от ужас. Отвореният чадър се изплъзна от пръстите й и се приземи на мокрото платнище с глухо тупване.

Колелото й потъваше в калта.

Девън се хвърли инстинктивно напред, коленичи и запълзя към орфания край на платнището. С ъгълчето на окото си забеляза как вятърът подхвана чадъра й и го отнесе. Той се завъртя бясно като танцуващ черен мехур и падна в кафявата река. Младата жена изруга тихо, сграбчи леденостуденото стоманено кормило на велосипеда и дръпна рязко.

Калта се съпротивляваше. Дъждът пердашеше в лицето й, замъгляваше погледа й и се стичаше на студени струйки по бузите й. Тя облиза капките от устните си и избърса очи. После си пое дълбоко въздух, събра всичките си сили и каза:

— Х-хайде.

Думата излезе от устата й накъсано, а зъбите й тракаха.

Най-сетне колелото поддаде. Тя го измъкна на платнището и го остави легнало на една страна, а след това се изправи с мъка.

Задъхана и трепереща от студ, Девън свали изкаляните си ръкавици и ги натъпка в дамската си чантичка. После погледна към скъпоценното си, сега покрито с кал колело. Сълзите й заплашваха да потекат всеки момент.

Тя стисна здраво очи. Не. Трябваше да запази спокойствие. Плачът нямаше да помогне. Освен това ставаше дума само за някаква си кал. Какво означаваше калта за едно състезателно колело с две сменяеми скорости? Малко вода и щеше да стане като ново. Трябваше просто нещата да се възприемат в истинската им светлина.

Затвори очи и си помисли: „Авантюрите са мръсна работа.“ След това вирна брадичка и направи първата си крачка към магазина на господин МакКена.

Втората крачка обаче можеше да бъде фатална. Девън потъна в калта като камък. Черната маса уви студените си лепкави пръсти около краката й. Лицето й се покри с пръски, които се смесиха с дъжда и потекоха на ручейчета по мокрите й бузи.

Тя стисна юмруци, като се бореше с желанието си да изкрещи от ужас. После заскърца със зъби и зацапа в дълбоката до бедрата й кал. Мокрите поли й пречеха при всяка стъпка.

След известно време, което ѝ се стори часове, Девън се спря задъхана, изтри струйките дъжд от очите си и се опита да види по-добре обстановката. Пред нея се мержелееше нещо. Тя премигна няколко пъти. Малко по малко зрението ѝ се проясни и успя да види греди, наредени върху калната земя пред нея.

— Дъсчена пътека.

Думите ѝ прозвучаха като тиха благодарствена въздишка. Тя се насочи напред слепешката и се препъна в първата греда. Кракът ѝ стъпи на ръба на дървото и то потъна в калта, а след това се плъзна рязко напред. Девън се просна по гръб с приглушен вик.

— По дяволите! — изписка тя и удари с премръзналите си юмруци в калта. Искаше ѝ се да ритне, да изкорми някого, искаше да...

Не.

Трябваше да се успокои, да се съвземе. Пое дълбоко въздух, потрепери и се опита да брои:

— Едно... две... три...

После се изправи със залитане, плъзна ръка по най-близката греда и се привдигна, като затвори очи и се опита да успокои дишането си.

Нещо студено и мокро я шляпна по главата. Девън погледна нагоре. Над нея висяха най-мръсните, най-грозните и най-големи дочени панталони, които някога бе виждала. Върху дъното им бяха надраскани думите: *Магазинът на МакКена.*

Не може да бъде. Всякакви надежди на Девън за бъдещето изчезнаха яко дим. Тя изгледа недовършената колиба в края на разкаляната улица и в стомаха ѝ заседна твърда като камък буца. Магазинът можеше да се помещава поне в колибата!

Девън вдигна неохотно поглед към мръсната сива палатка. Магазинът на МакКена. Нейният магазин. Магазинът, заради който беше прекосила половината страна, се намиреше в една орфана палатка. *Палатка.*

— Прекрасно — изстена тя. — Просто прекрасно!

Отметна покривалото на входа и влезе вътре с енергична стъпка. Когато стигна до средата, се закова на място и с разтуптяно сърце впери поглед в жалката обстановка. Пространството беше с размери на средно голяма трапезария. Сиви брезентови стени, груби рафтове, малко кюмбе и мръсен дървен под...

Отсреща, зад най-разкривения и разхвърлян тезгях, който някога бе виждала, седеше прегърбен грамаден представител на човешкия род. Наоколо се носеше гъстата миризма на кирливи тела и вкисната храна. Девън замалко щеше да изгуби самообладание. Тази... тази кочина беше магазинът, който се бе надявала да превърне в привлекателно място за търговия.

— Господин МакКена? — рече тя сковано, като пристъпи към отвратително разхвърления тезгях и към още по-отвратителния мъж зад него.

Той вдигна бавно глава:

— Ъ-хъ.

Тя пристъпи още малко напред, за да огледа внимателно своя партньор и веднага присви неодобрително очи. Всичко, което можеше да види, бяха огромните щръкнали мустаци и рошавата черна брада, тук-там прошарена със сиви нишки. Изпод шапката към яката му се спускаше завеса от сплъстена гарвановочерна коса.

Девън го погледна неохотно в очите и замръзна. Той се беше втренчил в нея. Хищническите му кехлибарени очи едва прозираха през окосменото му лице. По гърба ѝ пропълзя хлад и тя неволно отстъпи крачка назад. Ударите на сърцето закънтяха в ушите ѝ. Нещо в тези очи, някаква почти животинска сила — груба, неприкрита и опасна — я плашеше. Думите „Аз съм новият ви партньор“ заседнаха в гърлото ѝ.

Нещо изсвистя покрай ръката ѝ. Тя погледна надолу и очите ѝ се разшириха от изненада. На пода до крака ѝ се разплеска огромна тютюнева хрчка.

Плюеше! Тази космата маймуна плюеше по нея! Девън изгуби самообладание.

— Как смееш! Ти, мръсен, отвратителен...

Той се наведе към нея:

— Излизай от магазина ми.

— Твоят магазин? — Тя изплю попадналата в устата ѝ кал, сложи ръце на хълбоците си и впери в него гневен поглед. — Я не смей да ми крещиш, песоглавец такъв!

— Песо... — извика той драматично. — Махай се. Върви си у дома.

— Аз съм си у дома.

Това го накара да млъкне. Той се облегна назад и я огледа внимателно.

— Ти си луда.

Девън отвори чантичката си и размаха писмото. Когато видя следите, които калните ѝ пръсти оставиха по идеално чистата сгъната хартия, в гърдите ѝ се надигна нова вълна от гняв. Всичко беше негова грешка. И как смееше да се държи така, сякаш тя бе направила нещо нередно?

— Помести ли или не в „Сейнт Луис Диспатч“ обява, с която търсиш съдружник за магазина си?

— Ъ-хъ.

— И получи ли или не отговор на тази обява, който после прие?

— Ъ-хъ.

Тя изскърца със зъби. Дарвин беше прав.

— Господин МакКена — произнесе младата жена с леден глас, — имаш ли навика да държиш на думата си?

Очите му се присвиха едва забележимо:

— Ъ-хъ.

— В такъв случай това е нашият магазин.

— Ъ?

— И престани да ръмжиш!

— Добре де, жено — отвърна той с дълбок гръден глас и по изправения ѝ като дъска гръбнак плъзнаха зловещи тръпки. — Какво, по дяволите, се опитваш да ми кажеш?

Тя вирна самоуверено брадичка:

— За разлика от някои хора, които са, така да се каже, на пониско стъпало в еволюцията, аз говоря доста ясно. Ще повторя: това е нашият магазин. Твоят и моят. Аз съм новият ти партньор.

— На глупак ли ти приличам? — изсумтя той.

Девън се втренчи в него за момент:

— М-да, господин МакКена, всъщност да.

В гърлото му се надигна тихо ръмжене:

— Да, ама не съм и няма да позволя на никоя бърлива женска да притежава половината от магазина ми. Моят бъдещ съдружник е от Мисури.

Тя си позволи да се усмихне тънко:

— Така ли? А в обявата ти казваше ли се, че могат да кандидатстват само мъже?

— Дявол да го вземе, жено, достатъчно време изгубих с теб. Моят партньор е от Мисури, така че се махай оттук.

— Грещиш. Аз съм той.

— Много забавно.

Тя навря писмото под носа му:

— Аз самата намирам за доста трудно да открия какъвто и да било хумор в положението, господин МакКена. Пропътувах хиляди мили, за да стана съдружник в процъфтяващ магазин в някое модерно градче. Представи си само изненадата ми, когато виждам, че съм гордата съсобственичка на мръсна, разхвърляна и орфана палатка с дъсчен под, плюсната в средата на това забравено от Бога място.

Той погледна към писмото в ръцете ѝ, а после към изпоцапаната, кльощава и лицемерна жена пред него, която приличаше в момента на продавачка на риба.

— М-мътните го взели! Не е възможно да си...

Усмивката ѝ заприлича на захаросана стомана:

— Девън О'Ший.

ВТОРА ГЛАВА

Настъпи напрегната тишина, пронизвана само от ускореното дишане на господин МакКена. Горещият дъх излизаше дрезгаво от гърдите му и се удряше в лицето на Девън.

— Кажй нещо — подсказа му тя. — Едно извинение би било съвсем на място.

Никакъв отговор.

Ядосана, Девън откъсна погледа си от него, втренчи се в редицата от малки ореховокафяви копчета на светлокафявата му фланелена риза и скръсти ръце. Кракът ѝ затропа в ритъма на стакато под подгизналата измачкана пола.

„Дявол да го вземе — помисли си тя сърдито. — Този е абсолютно безполезен. Разбира се, освен ако не ми трябва някой, който да ми натовари куфарите на кучешки впряг и да ми подаде юздите.“

Както винаги, на нея оставаше задачата да разреши проблема.

Мозъкът ѝ заработи трескаво. Мислите ѝ се втурваха по една логична пътека, после по друга. Търсеха, проучваха, мъчеха се да намерят компромис, но в крайна сметка я довеждаха неизменно до един и същи извод: двамата бяха вързани един за друг. Бяха направили лоша сделка и сега не им оставаше нищо друго, освен да видят какво могат да сторят в тази ужасна ситуация.

— Дявол да го вземе, не можеш да ми бъдеш съдружник.

Тя разшири очи от изненада.

— Но аз съм твой съдружник.

— Мътните го взели — избоботи някой извън палатката.

Девън се завъртя на сто и осемдесет градуса и прикова очи в сенките, скупчени отвън. Подслушвачи! Тя изсумтя неодобрително, насочи се натам и вдигна рязко покривалото на входа. Пред него бяха застанали трима мъже и я гледаха втренчено.

— Джентълмени, не знаете ли колко е невъзпитано да се подслушват чужди разговори? Къде останаха добрите ви обноски?

Един от мъжете, всъщност още момче, свали шапка и я притисна към слабичките си гърди. Пръстите му трепереха.

— А... аз имам обноски, мадам — заекна младежът, като гледаше в ръцете си. — А... аз съм Корнсток, мадам. Викат ми така зарад жълтата ми коса и за туй, че съм кльощав... ъ-ъ...

Сърцето на Девън се обля в топлина. Бяха минали години, откакто мъж или дори момче бяха нервничили в нейно присъствие.

— И заради твоята височина? — подсказа му тя.

Момчето вдигна глава точно толкова, че да може да я погледне в очите. Когато срещна усмивката ѝ, се ухили широко:

— Ъ-хъ, зарад височината ми.

Огромен еднорък негър избута Корнсток. После се усмихна широко като Дядо Коледа и очите се изгубиха в гънките на лицето му.

— Аз съм Беър^[1] — рече той и подръпна сиво-белите кичури, които покриваха бузите и челюстта му. — Казват ми така зарад борбата с мечка, дето някога не я спечелих.

Девън хвърли поглед към празния му ръкав.

— Съжалявам.

— Недей. Ако трябва да съжаляваш за някого — и май ти си такова момиче, — по-добре съжалявай мечката. Дъртата му твар е мъртва като палците на Мойсей, пък аз загубих само една ръка.

Девън не можа да сдържи усмивката си. Младият Корнсток изглеждаше така, сякаш не се бе хранил свястно от седмици. Беър пък... е, една жена с игла и конец сигурно нямаше да бъде излишна тук. За пръв път от месеци насам тя наистина почувства, че някой има нужда от нея. В душата ѝ се прокрадна лъч надежда. Може би все пак тук щеше да си построи свой собствен живот.

— Корнсток — усмихна се тя. — Ще ми направиш ли една услуга?

— Веднага, мадам.

— Би ли изтичал до брега на реката и да ми донесеш нещата? Ще ти бъда много задължена.

— Веднага, мадам.

Девън постави бледата си ръка върху неговата:

— Ти си истински джентълмен.

— Джентълмен! Дявол да го вземе! — изсъска съсухреният приведен старец, който беше застанал зад едноръкия.

— Майдъс! — изръмжа предупредително Беър.

Девън се вгледа внимателно в мъжа, наречен Майдъс, и усмивката ѝ помръкна. Очите му, които приличаха на малки камъчета в море от бръчки, пронизваха с ненавист.

— Боже мили! — промърмори тя. През целия ѝ двайсет и девет годишен живот никой не бе я мразил. А сега, само след половин час на територията на Юкон, вече имаше двама врагове и доколкото можеше да прецени, това май представляваше половината от населението тук.

— Върви си у дома, жено! Тук не щем такива като теб.

Девън впери в него гневен непоколебим поглед.

— Аз съм си у дома. — И без да дочака отговор, затвори рязко входа на палатката и се извърна.

Съдружникът ѝ не се беше помръднал нито на сантиметър.

Тя се отправи с енергична стъпка към него, готова да срещне мълчаливото му презрение. Обеща си да не позволява на киселото му настроение да я стресне. Трябваше да бъде спокойна, сдържана и благоразумна. Все можеше да намери някакъв разумен компромис.

И така, той беше едър, космат, недодялан, нечистоплътен и несъмнено тъп. Но всеки си имаше своите недостатъци. Освен това, ако престанеше да плюе и се изкъпеше...

Когато се успокои напълно, тя вдигна очи. Каменния я гледаше втренчено. „Ей, ама той изобщо не е стар“ — осъзна изненадано Девън. Златисто махагоновите му очи бяха ясни, а кожата покрай тях — набръчкана от слънцето и вятъра, но не и от годините. Стара беше само душата му, дълбоко в тези очи се таеше горчивина.

Девън познаваше добре този поглед. Самата тя беше преждевременно състарена. Отдавна се бе простила с детството си. Вместо него бе предпочела да надене на главата си тежката корона на майчинската отговорност. Въпреки че никога нямаше да съжaliaва, задето бе отгледала Колийн, не можеше да отрече последиците от преждевременното прощаване с младостта. Когато и да се погледнеше в огледалото, виждаше очите на една старица — жена, която бе пропуснала шанса си да има свои собствени деца.

Да, Девън прекрасно разбираше тъгата в очите му. В един странен шеметен момент тя се почувства някак близка с мъжа срещу себе си.

— Господин МакКена...

— Трябва да си вървиш.

Магията изчезна тъй внезапно, сякаш никога не я беше имало. Девън се почувства глупаво, защото бе позволила на някакви си очи да я извадят от релсите. Загледа се упорито в левия джоб на ризата му и се опита да измисли някакъв начин на общуване.

„Дръж се приятелски — рече си тя. — Това може и да помогне. Как го нарече онзи моряк?“ Девън вдигна лице към партньора си и си наложи да се усмихне:

— Е, Скалния...

— Каменния.

Тя го погледна изненадано.

— Моля?

— Каменния, не Скалния.

— Добре, Каменния — изрече младата жена и си помисли, че прякорът му подходеше. — Хайде сега да седнем, да помислим заедно и да решим този проблем.

— Аз вече го реших. Трябва да си идеш.

Девън изскърца със зъби. На ти сега разговор с първобитен човек!

— Господин МакКена — каза тя с равен глас. — Ще си отида тогава, когато искам.

— В такъв случай, жено, по-добре веднага да поискаш да си тръгнеш.

— Девън Маргарет О'Ший.

Той се намръщи:

— Ъ?

— Ха, от устата ти се изплъзна още един бисер — промърмори тя. — Казах, че името ми е Девън Маргарет О'Ший. Можеш да ме наричаш госпожица О'Ший.

Бузата му потрепна нервно.

— По-добре да тръгнеш веднага. Предстои ти дълъг път.

— За какъв път ми говориш? — попита тя и приглади изкаляната си пола. — Похарчих по-голямата част от спестяванията си за нещата, които ти ми препоръча да си донеса. Освен това двете пътувания с кораб струваха цяло състояние.

— Две пътувания с кораб? Всемогъщи боже! Да не искаш да ми кажеш, че си изминала целия този път по вода? Ти да не си някаква

кralица?

Тя го погледна строго:

— Няма да решиш проблема, ако продължаваш да крещиш.

— Грещиш — измуча той. — Това ме кара да се чувствам по-добре. Обичам да крещя.

В гласа ѝ се появиха стоманени нотки:

— Така правеше и баща ми. Свикнала съм с грубияни и няма да ме изплашиш. Решението е просто, господин МакКена. Дай ми двеста долара и ще се престорим, че тази неприятна ситуация никога не се е случвала.

Триото отвън подсвирна изненадано. Девън не обърна никакво внимание на невъзпитаната им реакция.

— Това ще ми бъде достатъчно, за да стигна до Сиатъл. Имам пари за пътуването по-нататък.

Корнсток се намъкна в палатката.

— Готово, госпожице. Нещата ви са в колибата, дете Лудия Спайк почна да строи, преди да го застрелят в гърба. Мога ли да направя нещо за вас?

Каменния прониза момчето с леден поглед:

— Можеш да я отнесеш през Чилкуут на гръб.

Девън изсумтя подигравателно:

— Нямам намерение да прекосявам Чилкуут, господин МакКена. Набий си го в главата. Ще се върна така, както съм дошла — по вода.

— О, госпожице — рече бързо момчето. — Тая година няма начин да се измъкнете оттук, поне не по вода. Единственият път толкова късно през годината е по суша, и то пеш.

— Излизай навън! — изрева Каменния.

Корнсток подскочи като изплашен заек и офейка от палатката.

— Истината ли казва? — попита Девън.

— Можеш да заминеш оттук, но не по вода.

— Боже мой! — простена тя. — Аз съм в капан, в истински капан.

— Не, не си. Ще си отидеш оттук, даже и да се наложи да те запокитя нататък като камък.

Тя вдигна рязко глава:

— Стига вече, господин МакКена. Всичко, което се случи, е по твоя вина. Ти помести обявата, ти прие кандидатурата ми. И ако се

преструваш, че имаш магазин, а не някакъв си... — Тя се огледа наоколо с отвращение: — ... навес с рафтове. Така че не се опитвай да ме сплашваш.

— Някоя проклета жена не биваше да отговаря на обявата ми. Ти ме измами.

— Да съм те измамила, господин МакКена? А някъде в обявата си случайно да си споменавал, че съдружникът ти трябва непременно да е мъж?

— Жено, вече изгубих достатъчно време с теб.

— О, не, не си, господин МакКена, ни най-малко. Ако не си искал да се обади жена, трябваше да го споменеш. Но не го направи и затова съм тук — разсипана, заседнала в средата на някакво забравено от Бога и замръзнало пасище за лосове, с магазин, който изглежда така, сякаш току-що е бил изгорен до основи, и партньор, който тази сутрин е изпълзвал изпод развалините му. — Очите ѝ се присвиха решително: — Е, господин МакКена, искаше съдружник — ето ти го.

— Не съм искал теб.

Девън се усмихна само с устните си:

— Е, и вие не се покривате кой знае колко с идеала ми за герой, господин МакКена, но това, което сме искали, вече няма никакво значение. Важно е само това, което имаме в момента, а всеки от нас има партньора си. Така че оставам тук за зимата.

— Само през трупата ми.

Усмивката този път се промъкна и в очите ѝ.

— Признавам, че това би било за предпочитане, но тъй като е малко вероятно да се случи, по-добре да не се размечтаваме. Би ли ми показал стаята ми?

Невидимото трио избухна в смях.

— К-какво толкова смешно казах? — Тя погледна нервно към мъжете, скупчени зад брезентовата стена. — В обявата се споменаваше за стая и храна, нали?

По брадясалото лице на Каменния пропълзля лукава усмивка.

— А, да — рече той. — Наистина. Стая и храна, каквито са обичайни за златотърсаческите райони. Последвайте ме, госпожице О'Ший.

Той я поведе към една малка палатка с дървени подпори на не повече от стотина ярда от магазина. Когато стигнаха до нея, дръпна

платнището и каза с меден глас:

— Ето я. Мила спретната къщурка... за мен и моя партньор.

Девън го стрелна с очи:

— Да не искаш да кажеш...

Той погледна през отвора на палатката:

— Няма ли да видиш новия си дом? Всъщност нашия общ дом.

Вледеняващ страх спря отговора на Девън в гърлото ѝ. Нещо в очите му, което много наподобяваше ликуване, я смрази. Той искаше да живее с нея точно толкова, колкото и тя с него. Защо ли тогава се усмихваше?

— Хайде — прошепна в ухото ѝ Каменния.

Тя се изплаши. Последното нещо на света, което искаше да види, беше вътрешността на палатката. Юмруците ѝ се свиха конвулсивно. Тази палатка щеше да бъде неин дом. Нямаше ни най-малко да го промени, като не искаше да го види. Девън изправи рамене и се обърна сковано към входа. Само след секунда коленете ѝ омекнаха.

— Милостиви боже! — изстена тя. — Сигурно се шегуваш!

— Приличам ли ти на човек с чувство за хумор?

Стомахът ѝ се сви. Разстоянието между тях беше толкова малко, че можеше да го почувства до себе си. Около едрото му тяло се носеше облак неприятна задушлива миризма.

Каменния я поглъщаше с очи. Знаеше това, без дори да го поглежда. Той си мислеше, че съдружникът му щеше да погледне към тази... тази... Не можа да намери думи. Мръсна миша дупка щеше да бъде твърде меко определение.

Подът на палатката, доколкото можеше да се види изпод мръсотията и калта, беше от грубо издялани дъски, чиито цепнатини бяха изпълнени с мъх. След това дъските образуваха стена, която свършваше там, където започваше опънатият брезент. Таванът висеше окаяно, а бялата му повърхност беше почерняла от сажди и дим. Точно в центъра на помещението имаше малка ламаринена кутия, кацнала несигурно върху дървените си крачета. Ако не беше очуканият метален кюнец, който излизаше от неравната ѝ повърхност и се губеше в една малка дупка в тавана, Девън не би разбрала, че това е печка.

Нямаше прозорци и въздухът в палатката, ако наистина имаше такъв, бе застоял и вонящ. Масата представляваше дебела дъска,

поставена върху два пъна, а други четири служеха за столове. От гредата в левия ъгъл стърчаха две куки.

Девън веднага си помисли за двата куфара, които бе приготвила с такова старание. После отново погледна към куките и изстена. Гардеробът ѝ щеше да се състои от една кука!

Това бе много по-лошо, отколкото си го беше представяла. Много по-лошо. Тя огледа стаята за нещо хубаво, за някакъв лъч светлина. Трябваше да намери някакво достойнство. Девън се усмихна насила. Може би с малко повече търкане и чистене...

После погледна наляво и замръзна. Последните надежди в душата ѝ се стопиха. Устата ѝ зяпна и от нея се пророни едно безмълвно „не“.

— Не може да бъде!

— Да — заяви ликуващо Каменния, — това е леглото.

Очите ѝ се разшириха от ужас. Имаше само едно легло. Голямо, грубо издялано легло с някаква си символична дървена преграда по средата. Едно легло за двамата.

Тя си наложи да срещне триумфалния му поглед:

— Искаш да ми кажеш, че ако бях мъж, щях да спя тук с теб?

Усмивката му стана още по-широка:

— А-ха. Всички златотърсачи спят така. По-топло е. — Той се обърна към останалите. — Корнсток, отиди до колибата и донеси нещата на новата заселничка.

Тонът му я удари като с чук по главата. Кръвта ѝ закипя гневно.

— Не мърдай, Корнсток! — викна тя, а на партньора си просъска: — А ти само почакай малко!

— Просто искам да ти помогна.

— Не ми помагай! — озъби се жената. — Точно поради твоята помощ се намирам тук, в тази проклета палатка, с перспективата да ми мръзнат... някои места в продължение на месеци в тази миша дупка. Така че, моля те, не ми помагай повече!

— Не, няма да го направя.

— Няма да направя кое?

— Няма да останеш да ти мръзне задника до пролетта в моята палатка.

— Нашата палатка — поправи го мрачно тя.

— Моята палатка.

Девън отново измъкна писмото от чантичката си.

— Това е нашата палатка, освен ако не възнамеряваш да построиш една и за мен.

— Престани да ми размахваш това проклето писмо под носа, сякаш е президентски указ! Аз го написах. И двамата знаем това.

Тя разгъна хартията, вдигна я пред погледа си и прочете на глас:

— „Както е споменато в обявата, вие ще станете мой равностоен партньор от момента на пристигането си. Длъжността изисква пълен работен ден приблизително осем месеца в годината и включва стая и храна.“

Девън отново сгъна писмото, постави го в чантичката си и вдигна предизвикателно поглед. Лицето на Каменния изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да експлодира.

— Виж к'во, жено...

Девън ръгна показалец в огромните му гърди и твърдо посрещна острия му поглед:

— Не ме плашиш, господин МакКена, нито с мечешкия си глас, нито с гигантския си ръст, нито с орловия си поглед. Аз не се плаша лесно. А сега ми отговори: това нашата палатка ли е или възнамеряваш да ми построиш отделна?

— Не мога да ти построя палатка.

Тя смръщи вежди.

— Защо не? Това изглежда най-простото решение.

— Тук няма повече печки. До Юкон не достига нищо, което не е било донесено на гръб. — Той я погледна презрително. — А и не вярвам да си опаковала нещо толкова полезно в скъпоценните си куфари.

— Донесох всичко, което ми каза — парира удара тя, — но в списъка нямаше печка.

— Един мъж не би имал нужда от нея, а пък аз никога не съм предполагал, че ще се намери някоя толкова глупава жена, че да отговори на обявата ми.

При тези думи цялото тяло на Девън се отпусна безпомощно. Внезапно почувства тежестта на всичките си двадесет и девет години. Беше пропътувала половината свят, за да дойде в този гъмжащ от плъхове бордей, при този огромен мъж с каменна физиономия и противен характер.

— Олеле! — промълви тя. — Колко глупаво постъпих!

— Не бой се, жено — рече енергично Каменния. — Ще ти помогнем да си отидеш вкъщи.

— Вкъщи? — попита мрачно тя. — Ако имах дом, щях ли да дойда в тази кал?

— Разбира се, че имаш дом. Всички имат.

Тя вдигна поглед към него:

— А ти?

Той сви неловко рамене:

— Ами ето го.

— Не е особено...

— Може би, но все пак си е мой.

— Вярно е. И е повече, отколкото аз...

Девън се спря. Тъкмо искаше да каже, че беше много повече, отколкото тя притежаваше в Сейнт Луис, и това беше самата истина. Фермата, в която бе израснала, сега принадлежеше на Колийн и съпруга ѝ. В Сейнт Луис за Девън бяха останали само лоши спомени и ако сега се върнеше там победена, знаеше, че щеше да прекара остатъка от живота си в ролята на добрата стара леля, старата мома Девън.

Не. Тя изправи рамене. Може и да нямаше много, но притежаваше половината от магазина. Въпреки че това не бе голямо богатство, все пак представляваше някакъв потенциал. С малко повече старание можеше да се превърне в най-добрия магазин наоколо.

— Този дом беше твой — каза тя решително, — но сега е наш. Нанасям се тук за през зимата.

— Тогава аз ще се изнеса.

— Идеално — отвърна тя лъчезарно.

Той изсумтя:

— Как може на света да има толкова глупави хора? Ако живееш тук сама, няма да бъдеш в безопасност. Тези мъже не са виждали жена от години. На никой от тях няма да му пука дали ти искаш.

Тя прехапа нервно долната си устна. Не беше помислила за това.

— Тогава оставаш.

— А-ха, значи ти си тази, която...

— Остава. — После Девън подаде глава от палатката и извика: — Корнсток, би ли ми донесъл куфарите и пътната чанта?

— Веднага, мадам! — подвикна момчето в отговор и хукна.
Каменния я сграбчи грубо за китката и я дръпна обратно в палатката.

— Какво, по дяволите, правиш?

Тя се усмихна в отговор:

— Една дама има нужда нещата ѝ да са около нея.

— Дамите — процеди Каменния — не живеят в Юкон.

— Сега вече живеят, господин МакКена.

---

[1] Мечка. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Каменния избута Девън и изхвърча навън. Тя зяпна изненадано след него. Той си отиваше просто така! Девън се втурна след него и викна:

— Върни се, господин МакКена, още не сме свършили!

Той излезе от тесния вход и зашляпа из калта. Крачеше решително, без да се обръща назад. Вървеше право напред като разярен бик, прегърбил рамене под пердашещия дъжд, с пъхнато в кожената яка на палтото му лице.

Девън се закова на входа и погледна отвратителната кал на улицата. Божичко, как не ѝ се искаше да стъпва отново в нея!

— Сериозно говоря! — кресна тя.

Той продължи да крачи.

— Върви по дяволите! — изруга под нос Девън, когато Каменния отвори рязко платнището на входа на магазина и изчезна от погледа ѝ. Тя се извърна, влезе обратно в новия си дом и затръшна брезентовата врата след себе си. Пантите изскърцаха страдалчески, а въжето за простиране над главата ѝ потрепери. Калните работни ботуши, провесени за връзките си, се удариха един в друг, а чифт мокри мръсни червени чорапи плюснаха звучно на пода.

Сега, когато вратата на палатката беше затворена, вонята стана непоносима. Миришеше на мокра вълна, на немити крака и човешка пот. Стомахът ѝ се сви от отвращение. Тя притисна устата си с длан, втурна се обратно към вратата, отвори я и вдъхна жадно свежия въздух, който миришеше на дъжд.

— О, господи! — изстена Девън. Нямаше да може да се справи. Не беше толкова силна.

„О, да, разбира се, че ще можеш!“ Тя изправи рамене и разтърка с юмруци насълзените си очи. После се опита да потисне отвращението си. Пооправи мократа си, изпръскана с кал коса и вирна брадичка. Очите ѝ светеха решително. Беше крайно време да се опита да направи каквото може. Намръщи се и зацапа в калта към магазина.

Каменния почувства, че му се повдига.

— Стига сте ме зяпали така!

Майдъс удари с юмрук по изстиналата печка. Ламарината подскочи и издрънча.

— Дявол да го вземе, каменни човече, кажи нещо!

— Какво? — попита той. — Всички знаем, че тя няма къде да отиде.

Старият скочи възбудено на крака:

— Разбира се, че има и по-добре да го направи веднага!

— Ей, Майдъс — намеси се момчето, — ама тя май не е чак толкоз лоша. Ако й дадеш шанс, може...

— Не е толкоз лоша? Синко, тя е самата смърт в пола! А ти — кресна той към Каменния, — ти си този, който трябва да я мрази най-много! Тая вещица ще те закара без време в гроба с бръцолевенето си!

Гъстите вежди на Каменния се ключиха и образуваха дебела черна линия. Един път и дъртакът да бъде прав! Тая малка госпожица беше прекарала в палатката едва десет минути, а бе млъквала само колкото да си поеме дъх. Трябваше да направи нещо, за да се отърве от нея, и то бързо.

— Така да бъде, момчета — рече той, като гледаше право към Майдъс. — Вместо да приказвате, по-добре вадете колкото пари имате. Ще ни струва двеста кинта, за да я разкараме оттук.

Корнсток измъкна малката си кожена кесия и надникна към златния прах вътре.

— Може би десет долара.

Беър потупа издутия джоб на ризата си и поклати глава:

— По-малко.

Майдъс плесна кльошавата си ръка в гърдите:

— Не можем да изпратим наш'та принцеса да си иде по вода. Корабът няма да стигне и до половината път до Сейнт Майкъл, преди да замръзне реката. А пък тука никой няма да си приказва с нас, ако ги принудим да търпят тая женска цяла зима.

Беър лагна една клечка за зъби и я задвижи между устните си:

— Той е прав, Корнелиус.

Каменния облегна брадата си на задебелите си длани и въздъхна:

— Знаем. Дяволска работа.

Майдъс ритна печката и металният звън проехтя в настъпилата тишина:

— Мътните го взели! Ти да не се размекнеш пък сега! Нейно височество може да върви пеш като всички други!

Беър захвърли клечката за зъби през рамо.

— Няма да стане — рече той. — Госпожицата няма да устиска и десет минути. Гадна работа, на човек ще му се наложи да я застреля на половината път до Чилкуут!

Майдъс се изплю на пода.

— Каменния ще трябва да го направи и без това. То е единственото разумно нещо. Тя е жива напаст. По-добре да я убием сега, преди да се е разпространила и умножила. Божке, ами че тя може да зарази индианките с превземките си!

— Аз няма да я застрелям — рече Каменния.

— Радвам се, че все пак постави някаква граница — подметна безизразно Беър.

Каменния присви устни:

— Да, ама не е окончателната граница.

— Сега тя сигурно ти боядисва леглото в розово — промърмори ехидно Майдъс.

— Знаете ли какво? — ухили се Беър. — Нямам нищо против да я заведа до Съркъл Сити. Може да презимува там и напролет да хване кораба. Ако иска да замине, ще я взема утре с мен.

— Йо-ху-у!

— Не бързай да се радваш толкова, Майдъс — срязва го едноръкият. — Ще я взема с мен само ако иска. Няма да я влача за косите я!

— Тя няма да тръгне — рече Корнсток, без да се обръща конкретно към никого.

Беър сви рамене:

— И аз мисля така.

— О, ще тръгне, и още как! — увери ги старият. — Бас държа, че ако някой от нас се опита да получи от нея малко любов, тя като всяка истинска дама веднага ще търти да бяга.

Беър се протегна през печката и сграбчи Майдъс за яката с единствената си ръка.

— Няма да закачаш малката — изръмжа той.

Както обикновено, старият отстъпи пред явната опасност.

— Н-няма да ѝ направя нищо — заекна той.

Беър го пусна, взе орфаната си филцова шапка и я изтупа от праха. После я нахлупи върху посивялата си глава и се изправи.

— Е, момчета, трябва да вървя. Но преди да тръгна, залагам един долар за момичето.

— Аз ще ти взема парите — отвърна Майдъс. — Давам един долар, че ще си тръгне утре.

— И аз залагам един долар... — рече Корнсток и гласецът му пресекна от притеснение.

— Няма защо да се срамуваш, момче — каза Каменния. — Това е нещо съвсем естествено.

Корнсток се усмихна широко и продължи:

— Струва ми се, че ще остане.

Безизразното лице на Каменния сега се намръщи. Мисълта да прекара зимата в палатка за двама с една писклива жена караше кръвта да замръзва в жилите му.

— Я си помисли пак, момче — рече той. — И по-внимателно.

— Мисли колкото си щещ, Корнсток. Дамата определено остава — чу се женски глас.

Каменния подскочи при звука му. Девън току-що бе влязла в палатката. Калните ѝ ръце бяха здраво склучени, а шапката висеше над изпоцапаното ѝ чело като език на пале в горещ августовски ден. Как, по дяволите, успяваше да изглежда толкова спретната, след като по лицето ѝ се стичаше кал?

Девън се усмихваше доволно като котка. Каменния си помисли сърдито, че може би беше чула разговора на мъжете и искаше на свой ред да заложил.

Дявол да го вземе. От колко ли време бе стояла там? Каменния вече я познаваше достатъчно, за да му бъде ясно, че ако беше чула как те залагаха, нямаше да може да я накара да си измъкне задника от палатката дори и да я подгонеше с дръжката на брадвата. Затова я погледна подозрително:

— От колко време се криеш навън и подслушваш?

Тя изсумтя високомерно:

— Аз не се крия.

— Добре тогава, от колко време стоиш отвън?

— От малко.

— Какво разбираш под „малко“?

Девън сви рамене:

— Повече от миг, по-малко от секунда. Не знам точно. Просто малко.

— Ей, жено... — изръмжа предупредително той.

Тя обаче не обърна никакво внимание на тона му и енергично каза:

— Ни най-малко не можеш да ме изплашиш, господин МакКена. А сега ще ми кажеш ли къде са инструментите ти за почистване? Искам да започвам.

Девън вирна още по-високо брадичката си. Настъпи тишина, толкова гъста, че по гърба ѝ плъзнаха ледени тръпки. Тя се промуши предпазливо покрай заплашителната фигура на съдружника си и се отправи към събраните кой знае откъде и натоварени до пръсване рафтове в средата на палатката. До чувалите с брашно имаше купчина прашни ботуши, до тях пък — сита за промиване на златен пясък и консерви с грахова супа.

Младата жена направи гримаса. Подреждането щеше да бъде доста по-трудно, отколкото си бе представяла. Супата например трябваше да бъде до...

— Излизай навън!

Гръмовната заповед наруши хода на мислите ѝ. Тя се обърна с гръб към касетката с консервените кутии и впери строг поглед в МакКена:

— Не и преди да намеря каквото ми трябва.

— Това, което ти трябва, е един билет за вкъщи.

— Това, което ми трябва, макар че ти не би разпознал тези неща, ако ги видиш, е сапун, вода и кофа.

Той пристъпи заплашително към нея:

— Жено, имаш десет секунди да се изметеш от магазина ми!

— А-ха! — извика Девън и плесна с ръце. — Ето го сапуна, точно до търнокопите! Защо ли не погледнах първо тук? — След това взе и други неща за почистване, навири гордо нос и се отправи към вратата.

Когато мина покрай Каменния, той протегна ръка, стисна китката ѝ здраво като менгеме и я дръпна рязко към себе си. Девън се озова в

обятията му. В ноздрите ѝ пропълзя миризма на пушек от фланелената му риза. Мъжът наведе глава и прошепна в ухото ѝ:

— Ще бъда вкъщи за вечеря в осем. Бъди готова поне веднъж да си затвориш устата и да слушаш.

Топлият му дъх се плъзна по бузата ѝ и накара стомаха ѝ да потрепери. Износената му дреха се издигаше и спускаше като огромно спокойно море. Отне ѝ доста време, докато осъзнае, че е била обидена.

— Да си затворя устата? — просъска тя и се изскубна от прегръдките му. — А сега ме слушай внимателно, Каменния! Забъркахме се в тази каша именно поради твоята некомпетентност и неспособност да предвиждаш всички възможности. Затова отсега нататък ти ще ме слушаш!

Бузата му потръпна нервно:

— Никога.

Тя хвърли презрителен поглед към разхвърляния магазин:

— Тоя бордей е наполовина мой. Аз съм твой партньор и до пролетта не ти остава нищо друго, освен да ме слушаш.

— Никога.

Девън продължи, без да му обръща внимание:

— Когато дойде пролетта, ще събера спечеленото и ще напусна тази жалка язва върху лицето на земята. Но дотогава ще бъдем равностойни партньори.

— Няма да устискаш дотогава, жено.

Погледът ѝ стана леден:

— Недей да бъдеш толкова сигурен. Имам си свои начини за... оцеляване. — После стисна още по-здраво скъпоценните си сапуни и инструменти за почистване и излезе гордо от палатката.

След като си отиде, Корнсток се обърна към Каменния:

— Какво е това „язва“?

Погледът на МакКена остана прикован във входа на палатката:

— Нещо такова като нея, синко.

Каменния отвори капака на джобния си часовник. Осем часът. Не можеше да отлага повече. Момчетата си бяха отишли преди часове. Време беше да затваря магазина и да си върви у дома.

Дом. Самата дума го изнервяше. Вчера палатката представляваше за него дом, а днес... кой знае?

Той отвори входа на магазина и погледна навън. В лагера цареше тишина. Точно както му харесваше. Дъждът се беше превърнал в сребърна мъглица, полепнала по игличките на смърчовете като ледени кристалчета. Локвите проблясваха в морето от кал. Небето, без нито едно облаче, беше тъмносино от настъпващата вечер — странната сумрачна вечер на есенната Юкон.

От опит знаеше, че времето сутринта щеше да бъде идеално, само за снимки. Той пхна ръце дълбоко в джобовете си. Трябваше сега да приготвя стъкълцата и химикалите си, а вместо това какво правеше? Криеше се в магазина като немирен ученик и се страхуваше да се прибере у дома.

— Дявол да го вземе! — промърмори мъжът. Тази жена го караше да се държи като Корнсток, глупаво и нервно.

Той потърка изпотени длани в грубите си панталони. За пръв път, откакто беше излязъл от затвора, му се прииска да пийне нещо. Една глътка уиски щеше да му дойде добре. Дяволски добре.

„Я чакай малко — помисли си Каменния. — Мътните го взели, защо пък аз да се чувствам нервен? Тя трябва да се страхува. И тя е тази, която ще си отиде... по някакъв начин.“ Не знаеше как щеше да го направи, но просто трябваше да измисли нещо, за да я накара да побегне като подгонен койот.

Да, тя беше тази, която трябваше да се чувства нервна. След по-малко от двадесет и четири часа щеше да стегне багажа и да се отправи на север — едно пътешествие, което нейният кльоцав задник едва ли щеше да...

Не трябваше да мисли за трудностите. Нейна си беше грешката, че се беше забъркала в тази каша. Ако беше мъж, както той бе очаквал, нямаше да се случи нищо такова.

Просто трябваше да убеди нейно височество да си отиде. Дали щеше да му бъде трудно? Тя беше просто една жена, при това доста глупава. Ако беше умна, изобщо нямаше да слезе от корабчето.

И той щеше да я надхитри.

Каменния се усмихна, навлече палтото си и се отправи към къщи. Голяма работа! Утре по същото време малката фръцла щеше да бъде на половината път към Фортимайл. И край.

Спря се и остана доста време пред вратата, като си повтаряше упорито, че той беше умният, а тя — глупавата. И все пак тази префърцунена госпожица си имаше свои начини да го накара да се чувства неловко...

Внезапно вратата се отвори и тя застана право пред него. Лицето ѝ беше оживено и поруменяло. Той зяпна. Беше се измила и изглеждаше някак... по-млада.

Почувства прилив на вина и сърцето му се сви. Жена с нейния ръст нямаше да може да издържи на такова пътуване.

— Господин МакКена?

Неприятният ѝ глас наруши хода на мислите му. Все пак не беше негова вината, че тя бе жена. Той затвори устата си толкова рязко, че зъбите му изтракаха, и присви очи.

— Хабила си водата за проклетата си баня? — изръмжа Каменния. — Дано да е останало достатъчно за пиене, щото иначе ще ти се наложи да я мъкнеш на гръб.

На лицето ѝ се появи слисано изражение и думите, каквито и да бяха те, замръзнаха на устните ѝ. Мъжът я избута настрана и влезе в палатката. След две крачки се спря като закован.

— Какво, по... — Той се обърна и я прониза с поглед. — Тая къща смърди като проклета болница.

Тя посрещна сърдития му поглед, без да трепне:

— По-добре болница, отколкото бордей.

— Защо си...

Тя се приближи бързо до него:

— Хайде да не се караме, господин МакКена. Стотвих чудесна вечеря и ще ми бъде жал да я изхвърля. Да сключим примирие. Може би, след като се нахраним, ще стигнем до някакъв компромис.

Той си спомни за плана си и се въздържа. Вече знаеше много добре, че колкото повече ѝ се съпротивляваше, тя толкова по-дълбоко щеше да забива пети в земята. А проклетите ѝ пети и без това бяха достатъчно надълбоко.

— Добре де — промърмори мъжът и ѝ позволи да му помогне за палтото. — А каква е тая другата смрад?

Лицето ѝ придоби обидено изражение:

— Вечеря.

— О! — Каменния гледаше мълчаливо как Девън пригладда гънките на палтото му и го окачва внимателно на долната кука. Тая малка кокона сигурно я сърбяха ръцете да го изглади.

— Заповядай, седни — махна тя с царствен жест към масата.

Там имаше яркочервена покривка и две платнени бели салфетки.

— Боже мой! — промърмори той под нос.

— Какво означава това, господин МакКена?

— Наричай ме Каменния. И не съм казвал нищо.

Той придърпа единия от пъновете към масата и седна. Девън се засуети около печката. Повдигаше капаци, разбъркваше, опитваше, душеше, отваряше и затваряше вратата на фурната. На човек можеше да му се завие свят само като я гледаше.

— И така, господин... ъ-ъ... Каменния, от колко време си в Юкон? — Гласът ѝ прозвуча някак нервно. — Тук изглежда толкова пусто и самотно. Но може би ти си такъв тип, че ти харесва. Аз лично намирам, че...

Думите ѝ се смесиха в съзнанието му. Цвъртеше като катерица и това му причиняваше главоболие.

— На колко си години? — успя да каже той, когато Девън спря за малко, за да си поеме дъх.

Капакът на тенджерата издрънча. Тя се извърна и го погледна учудено. Бледото ѝ лице беше поруменяло.

— Извинявай, не очаквах да... Искам да кажа, че повечето мъже не биха задали този въпрос. На двадесет и девет съм.

Той се вгледа замислено в нея. Не изглеждаше зле, макар и да беше кльощава и луничава. Сигурно имаше доста мъже, които умираха да се оженят за нея.

— Не си ли малко старичка да се шляеш из цялата страна като някое малко момиченце в къса поличка? Защо не се установиш на едно място и не си народиш деца?

Девън взе чинията му и започна да подрежда вечерята по тъмносинята ѝ ламаринена повърхност. Ръцете ѝ съвсем забележимо трепереха.

— Не съм стара. Освен това нямам намерение да обсъждам личния си живот с теб.

Тя подреди чиниите на масата с математическа точност и приглади всичко с ръце — косите, бузите и полата си. След това седна

като принцеса и взе вилицата.

Той сведе поглед към чинията пред него и занемя от учудване. Храната беше идеално подредена. Ако блюдото представляваше циферблат, нарязаното на парчета еленово месо щеше да бъде на дванадесет часа, маслото и ряпата с подправки — на четири, а хлябът — на седем часа.

Ароматът накара устата му да се напълни със слюнки. Не беше ял от сутринта, а това беше най-хубавото ядене, което някога бе виждал. Той опря лакти на масата и загради чинията с ръце. Това действие беше съвсем несъзнателно: наследство от дните, прекарани в затвора, където храната трябваше да се пази на всяка цена. После взе пухкавото хлебче с мръсните си пръсти, разчупи го, потопи го в соса и печеното, постави отгоре му голямо парче ряпа и го пъкна в устата си. След това задъвка шумно, натика малко месо след хляба и погледна към другия край на масата.

Девън го гледаше със зяпнала уста. Каменния спря да дъвче.

— Какво ти става?

Тя веднага сведе поглед към идеално подредената си чиния.

— Нищо — отвърна жената и набоде на вилицата си парченце, голямо колкото напръстник.

— Добре — рече Каменния и потопи още един голям комат в соса. После наведе глава, но продължи да я наблюдава с присвити очи.

Направо бе невероятно! Тя се хранеше по посока на часовниковата стрелка, вземаше по едно парченце от всяко нещо.

Само дето като изяде всичкото месо, ряпата остана почти недокосната.

Каменния изсумтя презрително и продължи да яде.

— Е? — долетя меденият ѝ глас. — Как е яденето?

— Чудесно — отвърна той и натъпка последното парче хляб във вече пълната си до пръсване уста. После преглътна шумно, отпи голяма глътка вода, отпусна се назад на стола и се оригна.

Девън изпусна вилицата. Тя издрънча по дървената маса и изкънтя в надвисналата тишина. Каменния стана и си наля кафе.

— Виж сега, мой човек... ъ-ъ... Девън. Трябва да решим нашия въпрос.

Очите му зашариха по безупречно подредената палатка и сърцето му се разтуптя, когато се спряха на лавиците, които Девън

беше направила за книгите му. Преди те бяха разпръснати къде ли не: под леглото, под печката, зад снегоходките — там, където бе седял, когато бе загубил желание да чете.

Мили боже, тя сигурно беше ровила, за да ги намери, както златотърсачът търсеше самородни десетдоларови парчета.

Каменния изстена. Майдъс беше прав. До утре леглото му щеше да бъде боядисано в розово, може би и на малки бели цветчета. Тя беше тук от шест часа, а вече го бе накарала да се чувства неудобно в собствения си дом. Той се покашля:

— Не можем да живеем заедно. Няма начин.

Младата жена потупа устни със салфетката, остави я до чинията си и вдигна поглед:

— И къде смяташ да отидеш?

Той стисна още по-здраво чашата с кафето. Беше направо невъзможна!

— Никъде няма да ходя.

— Нито пък аз.

— Нито пък... — *Успокой се. Мисли.* Мразеше да мисли, а и не беше много добър в тази област. Прииска му се да я хване за кльощавия задник и да я изхвърли навън. Само силата на волята му помогна да запази спокойствие. — Нямах си представа какво е тук през зимата. Осемдесет градуса под нулата са нещо съвсем обикновено. Направо не може да ти побере акъла какъв студ настава.

Тя прехапа долната си устна:

— Дай ми двеста долара и ще си отида у дома.

— По дяволите, Девън, даже и да имах толкова пари, нямаше да можеш да си отидеш у дома по вода. Не и тази година.

— Не можеш да очакваш от мен да си отида пеш, нали?

Каменния се отпусна на стола срещу нея.

— Не е толкова трудно, колкото изглежда — излъга той хладнокръвно. — Всички сме го правили. А и Беър предложи...

— Не. — Тя скочи на крака и се спусна към полупълната мивка.

Беше се обърнала гърбом, когато хвърляше съдовете в сапунената вода. Нямаше нужда да се види лицето ѝ, за да се разбере, че беше бясна. Тялото ѝ беше сковано от мълчалив гняв.

— Девън — долетя дълбокият му топъл глас.

Безмилостната ѝ атака срещу чиниите не отслабна нито за момент.

— Няма да ходя никъде, камъко, никъде! Набий си това в дебелата глава! Дошла съм и ще остана тук до пролетта.

Дявол да го вземе! Той се отпусна назад на стола и подпря обраслата си челюст върху сключените си пръсти. Тя говореше сериозно. Наистина имаше намерение да остане.

Трябваше да има някакъв начин да я принуди да си отиде...

Внезапно в съзнанието му изплуваха думите на Майдъс: „Бас държа, че ако някой от нас се опита да получи от нея малко любов, тя като всяка дама ще търти да бяга...“

Погледна я с любопитство. Дали щеше да се изплаши? Той преглътна мъчително. Това беше единствената му надежда.

МакКена се изправи и тръгна тромаво през стаята. Спря се точно зад Девън. Сладкият мирис на дъжд от косите ѝ го погали по ноздрите. Ухаеше на нещо качествено, не като жените, които беше докосвал преди. Беше свикнал с вонята им на лош тютюн и евтино уиски. Косите на тази тук бяха меки, дълги и съвсем леко бодливи.

Погледът му се плъзна по извивката на врата ѝ. Кожата ѝ беше толкова светла, приличаше на прясна сметана, поръсена с канела.

Каменния вдигна ръка и я задържа за момент над рамото ѝ, като забеляза с учудване, че пръстите му потреперват. Не можеше да си спомни кога за последен път беше виждал ръцете си да треперят.

Как трябваше да се докосва жена, за която не си платил? Дали щеше да се разпици, да го удари или заплаче?

Нямаше значение, само да си отидеше. Той прокара език по пресъхналите си устни, загледан в млечната белота на кожата ѝ. Странно, изведнъж му се прииска ръцете му да бяха чисти.

След това се приготви за реакцията ѝ и я докосна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пръстите му обвиха тънката извивка на раменете ѝ и я стиснаха леко. Девън потрепна при допира, но само си пое дълбоко въздух. Той почувства под влажната си длан лекото ѝ уплашено треперене. След това тя се овладя и тялото ѝ се скова.

Каменния придвижи ръка по неравната повърхност на шевиотената дреха към шията ѝ. Дишането ѝ се учести, стана накъсано като на преследвано животно. Той си наложи да се движи бавно: искаше да я сплаши, а не да я тероризира.

Мръсните му пръсти се плъзнаха по пенестата дантела около шията ѝ, пропълзяха надолу и се заровиха под колосаната ѝ яка. Малката вдлъбнатина под ключицата ѝ галеше грубите му пръсти като млечно кадифе. Усещаше с кожата си бързия ритъм на сърцето ѝ.

През тялото ѝ премина тръпка и той се усмихна. Планът му работеше. Малката всеки момент щеше да си грабне партакешите и да хукне към дома си.

— К-какво правиш? — заекна нервно тя.

Каменния се приближи още повече към нея, като продължаваше да разтрива врата ѝ. Меката му износена фланелена риза се допря до строгите тъмносини и бели райета, които се спускаха по гърба ѝ. С другата си ръка измъкна малките игли, които поддържаха косата ѝ.

— Отпусни се — прошепна той в ухото ѝ, докато измъкваше последната игла. Даже и в собствените му уши гласът му звучеше дрезгаво и напрегнато.

По изправения ѝ като дъска гръб се спусна водопад от ръждивокафява коса. Единственият ѝ отговор беше тънък като на мишка стон.

Каменния не можеше да не забележи как светлината се отразяваше в косите ѝ. По тежките къдрици танцуваха стотици червени и златисти отблясъци. В душата му се надигна нещо странно и непознато. В един момент му се прииска да зарови лице в косите ѝ и да усети меките кичурчета с кожата си.

Каменния се сгълча наум. Не биваше да забравя плана. Какво от това, че имаше хубава козина? И червените лисици имаха, а не съществуваха по-лукави и неприятни животни от тях. Просто от адски много време не е бил с жена.

Спомни си за плана. Той се наведе над нея и уханието ѝ изпълни ноздрите му. Миришеше толкова различно, толкова... хубаво, на дъжд и лято, на домашен сапун. Целуна я по мекото ухо.

Кожата под грубите му пръсти отново потрепери. Каменния обърна съдружничката си с лице към себе си и я прегърна. Все още усещаше сладостта на кожата ѝ по устните си.

Девън упорито отказваше да го погледне. Беше се втренчила право напред в редицата от копчета на ризата му. Устните ѝ бяха стиснати здраво, но не можеше да спре треперенето им.

Той почувства топлия ѝ дъх по сплъстените прошарени косми, които се показваха през отворената му яка.

— Девън... — пророни неволно Каменния.

Тя не вдигна поглед. Малкият ѝ розов език се показва и остави блестяща мокра следа по устните ѝ. Цялото тяло на Каменния се стегна и той я притисна още по-здраво. Дишането му се учести.

По дяволите! Държеше се като неопитен хлапак, а не като тридесет и девет годишен мъж, израснал в един от най-пропадналите публични домове на Ню Орлеан. Устата му беше пресъхнала, а ръцете му трепереха.

Трябваше да се овладее. Веднага.

Каменния взе лицето ѝ в длани и го повдигна към себе си, като зарови пръсти в косата ѝ. Тъмната груба кожа на ръцете му се очертаваше върху млечната ѝ белота и изглеждаше невъобразимо мръсна. Той потрепери от срам.

Погледите им се срещнаха. В дълбините на тревистозелените ѝ очи проблясваше едва сдържан страх.

Срамът му се усили. Колко пъти се бе клел никога да не наранява друго човешко същество! Ето че сега го правеше, готвеше се да нарани...

Не. Нямахте да я нарани. Искаше само да я посплаши. Тя щеше да си отиде отгук непокътната. Каменния изръмжа като животно, наведе глава и притисна устни в нейните. Целуна я по начина, който знаеше — грубо, без нежност, внимание или обич.

Само инстинктът — сила, срещу която той никога не спореше — го караше да я целува все по-силно и по-силно. Ръцете му се плъзнаха свободно по раменете ѝ и надолу по гърба ѝ и я притиснаха плътно до него. Топлината на гърдите и бедрата ѝ проникваше през износената материя на дрехите му. Дъхът ѝ, бърз и накъсан, се удряше в брадата му.

Твърдата като скала черупка на самообладанието му се пропука. Всички мисли за „плана“ се стопиха. По гръбнака му премина тръпка. Притисна я още по-силно, почти като в прегръдка. Атаката срещу устните ѝ се промени едва забележимо, стана по-нежна. Вкусът им беше толкова хубав, толкова сладък...

Мина доста време, докато осъзнае какво всъщност се случваше. *Тя му позволяваше да я целува!*

Каменния изръмжа сърдито, вдигна рязко глава и отстрани Девън от себе си:

— Какво, по дяволите, правиш?

Пръстите ѝ докоснаха червените драскотини, които се бяха появили около ъгълчетата на устата ѝ. Това бяха следите от бодливата му като тел брада върху кадифената ѝ кожа. После Девън попипа подутите си устни. С облекчение си отбеляза наум, че макар и навиците му за ухажване да бяха малко по-добри от тези на едно прасе, то поне си миеше зъбите.

— Ще се направя, че не съм забелязала опитите ти, господин МакКена. — Гласът ѝ беше дрезгав, а дишането нервно. — На твое място и аз бих се опитала да направя същото. Както и да е, не можеш да ме изплашиш дотолкова, че да си тръгна. Реших да остана и знай, че аз никога не променям намеренията си.

Той изтри устни с опакото на ръката си:

— Кучка такава!

— Може би — отвърна тя със същия тон, — но не съм курва, господин МакКена, и следващия път, когато се опитваш да ме целуваш, те съветвам да си пазиш... — погледът ѝ се спусна изразително надолу — ... интимните места. Коляното ми може и да се окаже ефикасно оръжие.

— Жено, ако има нещо, което можеш да пипаш, без да ме ядосваш, то това са именно интимните ми места.

Тя се усмихна мрачно:

— Едва ли бих могла да ти бъда благодарна за това.

От очукания тенекиен фенер се процеждаше зеленикава светлина, която придаваше странна неземна атмосфера на приличната на гробница палатка. Кюмбето пукаше и просъскваше, а металният му капак подрънкваше от яркооранжевите атаки на огъня.

На Девън ѝ се прииска да закрепци. Единственият човешки звук, който се чуваше в палатката, беше потрепването на крака ѝ по дъсчения под. Той кънтеше в ушите ѝ като барабан. От три часа тя и Каменния седяха на не повече от пет стъпки един от друг. През цялото това време не си бяха разменили нито дума. Даже и сричка.

Девън реши, че точно сега би се зарадвала и на едно изръмжаване.

Никога през своя двадесет и девет годишен живот не бе се чувствала толкова изнервена. Каменния направо я подлудяваше. Девън не можеше да понася враждебното мълчание. Напомняше ѝ за баща ѝ.

Когато беше малка, не можеше да избира начина си на живот. Сега вече беше голяма и нещата бяха различни. Тя и само тя определяше правилата, които управляваха живота ѝ. И отказваше, определено отказваше да живее с някой враждебно настроен човек в продължение на десет месеца. Беше прекарала цялото си детство на пръсти — стъпваше предпазливо около баща си, съобразяваше се с неговото кисело мълчание и страхотните му избухвания. Щеше да пукне, но нямаше да позволи отново подобно нещо!

Девън спря да потропва с крак, изправи рамене, вдигна глава и прониза с гневен поглед партньора си.

— Езика ли си глътна? — попита тя.

Той дори не вдигна поглед от книгата.

Младата жена скочи и закрочи нервно из стаята. Положи огромни усилия да не закърши ръце. Може би един не толкова заядлив тон щеше да се окаже по-ефикасен.

— Искаш ли да играем карти? Може би вист?

Нищо. Тя направи още един опит:

— Искаш ли чаша чай?

Пак никакъв отговор. Девън затегна здраво юздите на гнева си. Нямаше да му позволи да я накара да избухне. После си наложи една

измъчена усмивка на устните и отбеляза:

— „Островът на съкровищата“ ли четеш? Трябва да призная, че не съм очаквала човек като теб да...

Той захлопна книгата:

— Млъквай.

Девън се усмихна победоносно. Не беше голямо постижение, но все пак беше по-добре от тази ужасна тишина.

— Няма пък.

Съдружникът ѝ отново разлисти книгата и впери поглед в подвитите от влагата страници:

— Приказвай колкото си щещ, жено. Отсега нататък ще бъда глух като пън за проклетото ти мяукане.

Мяукане! Девън стисна ръце така, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Оуу! Явно бе доста самонадеян, след като наричаше умението ѝ да води разговор „мяукане“. Ах, този голям, мръсен, отвратителен представител на човешкия род, който...

Тя събра последните си остатъци здрав разум. Нямаше смисъл да се слиза до неандерталско ниво. Възпитаните интелигентни хора можеха да спорят и без да си крещят, а тя със сигурност беше интелигентна.

— Ние сме човешки същества, господин МакКена, а хората си говорят. Именно това ни отличава от животните. — Девън вирна самонадеяно брадичка и го погледна отвисоко. — Разбира се, при някои от нас тази граница не е толкова ясна.

Жилото бе забито толкова фино, че на Каменния му отне доста време, докато усети, че го обиждат. Когато това стигна до мозъка му, той скочи:

— Коя си ти ма, че ще ми намираш кусури? Аз съм такъв, какъвто съм. Ако не ти харесва, разкарай се отгук. Никой не те е канил.

Устните ѝ се подвиха във възможно най-тънката усмивка:

— Не е вярно. Ти ме покани тук.

Лицето му стана мораво. На слепоочието му запулсира малка синя вена.

— Дявол да го вземе, стига си ме подсецала за това!

Тя въздъхна леко. Нямаше смисъл да му вади душата. Беше все едно да се опитваш да отнемеш бонбончето на дете. Единственият лек беше да го излекува от враждебните му настроения. Трябваше по

някакъв начин да го накара да съблюдава елементарна вежливост. Иначе... Само при мисълта за това „иначе“ потрепери.

— Господин МакКена — каза Девън с равен глас, — хайде да се опитаме да се спогаждаме, искаш ли? Иначе ще прекараме една дълга и неприятна зима.

Очите му засвяткаха гневно:

— Не и за мен.

— Господин МакКена, ако се опиташ да бъдеш разумен, сигурна съм, че ще достигнем до някакъв компромис.

— Ако само за пет секунди престанеш да си тракаш зъбите, ще ме чуеш. Аз не се спогаждам с хората. Аз ги отбягвам. Схващаш ли?

Девън преброи до десет и направи още един опит:

— Господин МакКена...

— Да те вземат мътните, престани да ме наричаш така! Не съм английският крал!

— Което, сигурна съм, е голямо облекчение за англичаните по целия свят — отбеляза тя, преди да успее да се спре.

— Ох, господи!

Каменния запокити книгата към импровизираната лавица, но не улучи. Тя се удари в провисналата брезентова стена и се приземи на пода с глухо тупване. Без изобщо да я погледне повече, той стана и съблече ризата си. Всеки мускул по тялото на жената се напрегна. Тя ококори очи.

— К-какво правиш?

Панталоните му се смъкнаха на пода и се увиха около глезените му. Очите му срещнаха нейните със зловец блясък.

— Танцувам — отвърна Каменния и се наведе да развърже връзките на обувките си. После ги изрита, свали вонящите си чорапи и ги метна към въжето за простиране.

Девън отскочи тъкмо навреме, за да избегне летящия към лицето ѝ мръсен чорап. После погледна гневно към мъжа и сложи ръце на хълбоците си.

Партньорът ѝ беше останал по най-мръсните долни гащи, които тя някога бе виждала. Той се почеса под мишницата, където личаха петна от пот, после по издутината на слабините си и рече:

— Лека нощ, жено.

И се намъкна в леглото. Девън стоеше зяпнала, сякаш с приковани в пода крака. Едно беше да реши по пътя на логиката, че трябва да споделя цяла зима легло с преграда с този мъж, а съвсем друго — да влезе в тези чаршафи.

Тя се раздвижи нервно, вдигна захвърлените му панталони и риза и ги окачи.

Каменния се протегна изненадващо плавно и грациозно за мъж с неговия ръст. После облегна широкия си гръб на стената, опря брадичка на дланта си и впери поглед в Девън. Очите му проблясваха зловещо от тъмния ъгъл.

— Стига си се помотвала — нареди той.

Девън преглътна мъчително, без да може да откъсне поглед от него и леглото. Бодливото стоманеносиво одеяло го покриваше като пряспа мръсен сняг. Брадата и мустаците му бяха скрити под завивката, но Девън знаеше, че той се смее на притеснението ѝ. Не с чувство за хумор, разбира се. Очите му бяха студени като лед. Да, усмивката му под одеялото представляваше просто едни разтеглени устни. И вероятно това бе единственият начин, по който знаеше да се усмихва.

Устните му. Тя неволно си припомни целувката, спомни си колко студени и стегнати бяха устните му отначало и как после неочаквано станаха нежни, почти гальовни. Господи, дано не смята да опита отново!

— С тази рокля ли ще спиш?

Девън се вдърви.

— Един джентълмен би се обърнал.

Този път усмивката му беше явна.

— Така ли? — каза той провлечено. — Колко тъпо!

Тя се огледа наоколо, за да намери място, където да се скрие. Нямаше такова. Никакво кътче, където да се приюти от проникващите му очи. Тя преглътна.

— Няма смисъл да отлагаш. Ще се съблечеш тук, пред мен, или навън — пред всички останали.

Девън прекоси сковано стаята и изгаси фенера. Това донякъде подобри положението. Светлината се превърна от зловещозелена в мътнокафява. В сумрака линиите се размиваха и се превръщаха в група мъгляви форми. Тялото на Каменния приличаше на верига от планини

и долини, покрити с металносиво. Дишането му, тихо и равно, пронизваше тишината в палатката.

— Кога ли се стъмва тук? — промърмори тя.

— През септември — долетя неговият отговор от тъмното ъгълче на леглото. Гласът му беше дълбок и подигравателен.

Тя събра последните си остатъци от смелост, изхлузи полата, блузата и сакото си, после навлече бяла памучна нощница и свали долните си дрехи.

След това остави нощницата да гъделичка глезените ѝ и се огледа за куката. Тъй като едва я различаваше в мрака, тръгна пипнешком покрай кюмбето и масата към гредата в ъгъла. Когато стигна дотам, внимателно прикри корсета и фустата си под останалите дрехи и ги окачи на куката.

Беше вече време. Пое си дълбоко въздух, изправи рамене и тръгна към леглото. Стъпваше бавно и босите ѝ крака пошляпваха тихо по мъхнатия под. Девън повдигна плахо одеялото. Само при мисълта, че щеше да спи в едно легло с този мъж, по гръбнака ѝ пропълзяха ледени тръпки. Тя стисна здраво очи, преметна крак през грубите греди отстрани и се плъзна между одеялата.

Неочаквано ахна. Господи, в леглото нямаше чаршафи! Одеялото беше протрито и мръсно и краката я засърбяха. Миришеше на лошо. Утре сутринта най-напред щеше да разопакова чудесно бродираното си спално бельо.

Лежеше, изпъната като струна, завита до брадичката. Той се размърда до нея, за да се нагласи по-удобно върху сплескания смрадлив дюшек. Дишането му се изравни.

Девън въздъхна облекчено. Той заспиваше. Значи тя беше в безопасност. Стисна очи и започна да се моли. Всемогъщи боже, ти, който носиш светлината...

Нещо пропълзя по голия ѝ крак. Тя нададе панически писък и скочи от леглото.

Каменния веднага седна:

— Какво има, дявол да го вземе?

Тя впери ужасен поглед в леглото и прошепна:

— Насекоми...

Стори ѝ се, че одеялото се движи. О, господи! Можеше да се справя с безредието, с враждебното отношение и с мръсотията, но не и

с дървениците.

— Боже, това ли е всичко? Ако до другата седмица си още тук, даже няма и да ги забелязваш.

Девън остана дълго време до леглото, с приковани в разбърканите завивки очи. Всичко, за което си мислеше, бяха хубавите чаршафи, сгънати прилежно в куфара ѝ, и мекото легло у дома, което миришеше на хубаво. През нея премина вълна на безнадеждност. Тялото ѝ започна да трепери.

— Няма да ме накараш да се разплача — прошепна тя на едрия мъж в леглото. — И няма да ме накараш да си отида.

Той отговори с тихо равномерно дишане. Девън почувства, че и собствените ѝ очи натежаха. Божичко, какъв дълъг и изтощителен ден!

Тя се настани бавно върху вмирисания неравен дюшек, колкото се може по-далеч от Каменния, и придърпа мръсното бодливо одеяло чак до брадичката си. Лежеше сковано и неподвижно и страшно ѝ се искаше долната ѝ устна да спре да трепери.

„Мили боже — помисли си Девън, — дано всичко това да е сън. Ужасен, ужасен сън...“

Девън се събуди неохотно. Чувстваше се зашеметена от съня. Устата ѝ отвътре беше като стара обувка — цялата в налепи и пясък. За пръв път в живота си си беше легнала, без да си измие зъбите. Защо ли?

Реалността я зашлеви по лицето като шамар. Тя изстена, изправи се на лакти и премигна, като отвори с мъка пресъхналите си от съня очи.

Пред погледа ѝ изплуваха чифт крака. Голи, бледи и тънки, те лежаха, кръстосани на фона на металносивото вълнено одеяло.

Боже господи! Това бяха нейните крака! От устните ѝ се пророни лек вик на изненада. Тя се поизправи и придърпа нощницата до глезените си. Когато материята се уви около краката ѝ, седна, сви колене и уви ръце около тях, сякаш да ги предпази.

После погледна предпазливо надясно със спуснати клепачи. Нямаше го. Изправи рамене и се отпусна назад. Главата ѝ се удари в грубо издяланата смърчова табла на леглото и я проряза болка.

— Добрутро.

Тихо изречената дума я удари като камък. Жената се сви инстинктивно и хвърли нервен поглед наляво.

Каменния седеше до масата и си сръбваше нещо от очукано синкаво тенекиено канче. Миризмата на кафе, силна и остра, долетя до ноздрите ѝ. Тя си пое дълбоко въздух и познатият мирис сякаш я стопли.

— Добро утро — отвърна предпазливо Девън. — От колко време си буден?

Той стана, наля втора чаша кафе и ѝ я подаде:

— Достатъчно дълго, за да си помисля малко.

Тя едва се сдържа да не изгърси веднага първото, което ѝ дойде наум. Вместо това се усмихна и пое чашата. Пръстите ѝ се увиха около тенекиеното канче. Топлият метал имаше изненадващо успокоителен ефект. Девън почувства как сърцето ѝ заби по-бавно и дишането ѝ се нормализира.

— Гос... — Едрите, сякаш изваяни черти на лицето му се смръщиха. — Мътните го взели — промърмори той, — проклет да бъда, ако те наричам госпожица О'Ший!

Младата жена се усмихна:

— Чудесно. Можеш да ми казваш Девън.

— Както и да е. Исках да ти кажа, че мислих и премислях този проблем — нещо, в което, ако нямаш нищо напротив, не съм много добър — и не мога да намеря никакъв изход. Ти не можеш да си отидеш, аз не мога да ти построя палатка. Двамата сме заседнали като в капан за през зимата.

— Знам — въздъхна тя.

— Предполагам, мислиш си, че си направила лоша сделка. Но господ ми е свидетел, че и аз се забърках в голяма каша.

Тя отвори уста да отговори хапливо.

— Задръж малко — прекъсна я той. — Няма сега да говорим за това. Дявол да го вземе, исках партньор, който да се грижи за магазина ми и аз да съм свободен да ходя, където си ща и да правя колкото си искам снимки. И какво получих? Една проклета жена, която и за минутка не мога да оставя сама.

— Аз не съм нито немоощна, нито слабоумна. Живяла съм сама от четиринадесетгодишна възраст. Със сигурност мога да прекарвам по няколко часа дневно в твоя — по-точно в нашия — магазин.

— Да бъдеш сама в Сейнт Луис — той изрече думата така, сякаш в устата му имаше лош вкус — не е същото, като да си сама в Юкон. Ти си единствената бяла жена на мили наоколо, а долината се пълни с хора по-бързо, отколкото леглото на някоя курва. Когато си сама, не си в безопасност.

Тя вирна предизвикателно брадичка:

— Мога и сама да се грижа за себе си.

Той се засмя безрадостно и дрезгаво:

— Добре де. Жено, разбери, нищо не можеш да опазиш сама.

Девън подпря брадичка на коленете си. Колкото и да ѝ беше неприятно да го признае, той беше прав. Само при мисълта да остане сама с човек като Майдъс по гърба ѝ пропълзяваха ледени тръпки.

— И какво ще правим сега?

Той се изправи внезапно, грабна палтото си от куката и го метна през рамо.

— Ти ще стоиш настрана от пътя ми и от магазина ми. Ето това ще направим.

— Виж какво, не можеш просто да... — Девън се спря. Съдружникът ѝ явно не я слушаше.

Без да я погледне изобщо, Каменния нахлупи на главата си орфаната филцова шапка и излетя навън.

Тя скочи от леглото и впери вбесен поглед в току-що затръшналата се врата, като стискаше здраво юмруци. Каменния МакКена трябваше да внимава повечко, преди да ѝ казва какво да прави. Беше пропътувала целия този път с надеждата да започне нов живот в магазина и проклета да беше, ако не го направеше.

Тя изпи последната глътка кафе, облече се, грабна кофа и парцали, отвори широко вратата на палатката и излезе с енергична стъпка.

Гледката навън я накара да се закове на място. Почувства се като Алиса, която току-що е излязла от огледалото.

Това беше нов-новеничък свят. Нямаше и следа от вчерашното блатисто, вонящо, покрито с мъгла бунище. Пръстта под краката ѝ даже не беше влажна.

Никога не беше виждала такова небе — дълбоко, сапфиреносиньо, напомнящо бездънно езеро. А зеленината! Всяка

тревичка, дърво или храстче блестеше на слънцето в различни оттенъци. Тук-там вече се показваха първите есенни багри.

Тя застина в благоговение. Тази земя беше дива, свободна, красива. Девън стисна още по-здраво дръжката на кофата, попривдигна полите си и закрачи към магазина.

Каменния отново седеше зад отвратително килнатия на една страна тезгях. Както и преди, главата му беше сведена напред и той изучаваше някакви бледозелени стъкълца. Черната като въглен мръсна и сплъстена коса обрамчваше лицето му. Дебелите му пръсти потропваха ритмично по тезгяха. Печката беше студена и неприветлива.

Девън огледа обстановката и сърцето ѝ изстина. Беше още по-лошо, отколкото си го бе представяла в началото. Имаше редици и редици разкривени, полупълни със стоки рафтове. Вещите бяха безредно натрупани и покрити с дебел слой сивкав прах.

Тя си пое дълбоко въздух и веднага съжали за това. В палатката миришеше на вкисната храна, мръсни чорапи, мокро дърво и керосин. Опита се да задържи дъха си и едновременно да говори:

— Дойдох на работа.

Той вдигна рязко глава и я прониза със сърдития си поглед:

— Върви си вкъщи.

— Пак ли трябва да спорим за това? — Тя прокара пръст през най-близката лавица и по него се събра дебел слой прах.

— Просто си върви.

Девън пристъпи към тезгяха, издуха праха от пръста си и се усмихна, когато облакът докосна лицето му.

— Няма да приказваме повече. Дошла съм да работя.

Той изгледа презрително роклята ѝ от лилав муселин на маргаритки:

— Какво да правиш?

— Да почистя — потупа кофата тя.

— Не.

— Да.

Мъжът удари с юмрук по килнатия тезгях. Един буркан с гвоздеи се плъзна, падна на пода и се разби. Дюзини ръждиви пирони издрънчаха по дъските и се изгърколиха в калните цепнатини между тях.

Девън трепна.

— Не! — изрева той. — Моята палатка вече смърди на проклета болница! Няма да ти позволя да направиш това и с магазина ми!

— Нашият магазин — рече тя и пристъпи към огромната бъчва с вода вдясно от тезгяха.

— Не можеш да използваш тази вода за чистене. Тя е за пиене. Искаш вода за миене ли? Тогава що не си донесеш?

Девън изля един чайник в кофата. После още един.

— Мътните да те вземат! — изруга МакКена. — Не чуваш ли какво ти се приказва?

Тя отвърна с блестяща усмивка:

— Не. И явно това е общото между теб и мен.

Каменния сигурно бе забелязал решителността в очите ѝ, защото само се намръщи и подпря обраслата си брада на огромната си длан.

— Чисти колкото си щеш — изсъска той, — но само да кажеш една дума и си вълн. — После направи дълга пауза и чак тогава допълни: — С краката напред.

ПЕТА ГЛАВА

Тя си тананикаше фалшиво със затворена уста. Даже и по-лошо от фалшиво.

Каменния се прегърби още повече и зарови брада в гърдите си. Боже господи! Гласът ѝ звучеше стенещо и жално като на простреляна в гърлото росомаха.

Чак го заболя глава. Той вдигна очи и я прониза с поглед. Лицето му беше като буреносен облак. Този, който бе решил, че не е правилно да се пердашат жените, сигурно не познаваше Девън О'Ший!

Каменния въздъхна дълбоко и отново му се прииска да беше човек, който лесно прибягва до юмруците си. След това сложи лакти на тезгяха и опря глава на дланите си. Ех, защо поне не му се бе паднала някоя нормална жена за съдружник!? Обикновено жените бяха глупави, разговорливи и мъжете лесно ги сплашваха.

А той бе искал да си намери някой, който да се оправя в магазина, докато си снима. И какво беше получил? Една побъркана бърлива жена, която прибираше ботушите му, преди да са паднали на пода, и мислеше като армейски генерал.

Боже господи... Сега беше повече вързан за магазина, отколкото преди.

Каменния се опита да откъсне поглед от Девън, но не успя. Очите му неволно я търсеха. Просто не можеше да спре да я наблюдава, та тя изглеждаше тъй странно на това място!

Мъжът изскърца със зъби. Ако знаеше само колко смешна беше в роклята си на цветчета и с вдигнатата си коса! Туптенето в слепоочията му се усили, а после се спусна надолу в черепа му и закънтя.

Девън беше започнала да чисти и приличаше на торнадо в палатката. Движенията ѝ бяха толкова бързи, че се сливаха пред очите му. Първо изпразни рафтовете, а след това започна да разделя грубо издяланите дъски от солидните дървени колове, които ги поддържаха. Поставяше плоскостите отляво, а трупчетата — вдясно от тезгяха.

След това изтърка добре всичко. Малките ѝ ръце се движеха в кръг по дървото, без да спрат, нито да забавят ход. Каменния гледаше със страхопочитание как в бялата ѝ като лилия кожа се забиваха треска след треска. Очакваше, че Девън ще се разкрещи от болка, но и този път остана разочарован. Не се оплака нито веднъж. Всъщност, освен проклетото си тананикане, не пророни нито дума.

Мълчанието ѝ започваше да го тревожи.

Той се намръщи, прокара дебелия си пръст през бодливата сиво-черна растителност на брадата си и я подръпна замислено. Кой да предположи, че тишината можела да бъде толкова дразнеща?

Каменния свали пръсти, отвори рязко джобния си часовник и погледна към простия му циферблат. Един часът. Девън чистеше вече от четири часа и бе подредила само половината от палатката. Всъщност подреждаше така, както се искаше на нейно височество.

Каменния изстена гласно. *По дяволите!*

Младата жена надникна иззад една вече излъскана полица:

— Какво беше това?

— Нищо — промърмори той.

Тя се изправи бавно. После притисна ръка към кръста си и протегна схванатия си гръбнак. Малките ѝ гърди се очертах ясно под памучната материя на престилката. Под мишниците ѝ имаше петна от пот.

Дъхът на Каменния секна. Сега изглеждаше съвсем различна, не толкова префърцунена. Няколко немирни кичури коса се бяха измъкнали и полепнали по потното ѝ чело. Една капка пот се плъзна по лебедовата извивка на шията и се изгуби в набраните дантели по яката ѝ.

Девън се огледа, сякаш търсеше нещо:

— Да направя ли кафе?

Каменния дръпна надолу периферията на шапката си и сведе упорито поглед:

— Прави каквото щеш.

Когато тя се отправи към печката, се чу тихото потракване на остриите ѝ токчета по дървения под. В съзнанието на мъжа неволно изплува една гледка — нейните крака, както ги видя при събуждането си тази сутрин. Дълги и бели, те изглеждаха почти неземни на фона на грубото вълнено одеяло.

Потракването спря. Каменния очакваше напрегнато тя да наруши отново тишината с някоя от глупавите си забележки. Когато не каза нищо, той надникна неохотно изпод мръсната периферия на шапката си.

Веднага му се прииска да не го беше правил. Тя гледаше право към него и в ъгълчетата на устните ѝ играеше лека усмивка.

— Да запаля ли печката или ти ще го направиш?

В стомаха му се надигна нещо гадно. Да запаля ли печката? Звучеше като някоя от онези богати английски кокони, която говореше на слугинята си. А и този неин вид направо караше кръвта му да кипи. Ако само още веднъж направеше една от онези свои усмивки, които казваха: „Мога да те въртя на малкия си пръст“, госпожица Идеална щеше да се озове със задника надолу в юконската кал.

— Аз ще го направя — изръмжа той. — Печката е моя и аз ще си я паля.

После надигна огромното си тяло от удобния стол и се запъти с провлачени стъпки към студената неприветлива печка. Извади кибрит от металната кутия, прикрепена за съседната греда, вдигна капака и запали огъня.

Девън се отпусна на малкия трикрак стол до печката и въздъхна леко:

— Трябва да призная, че почистването на тази... палатка беше за мен доста голямо предизвикателство. — След това приглади къдрицата коса, която се беше плъзнала встрани и падаше над ухото ѝ. — Обичам предизвикателствата, а ти?

Каменния изръмжа в отговор и бавно се отпусна на един стол до нея, като я наблюдаваше с ъгълчето на окото си. Тя вече започваше да клюма. „Горкото дребосъче — помисли си той насмешливо. — Това чистене ѝ дойде твърде много. Сигурно няма да се опита да го повтори още поне няколко седмици. И слава богу...“

Девън се надигна.

— Е — рече тя и приглади изцапаната предница на престилката си. — По-добре да се връщам на работа. Няма да мога да спя довечера, ако знам, че магазинът ни не е почистен.

Той я погледна слисано:

— Майтапиш се.

— Приличам ли ти на жена, дето се шегува с прахта?

Каменния се усмихна кисело:

— Не. А като говорим за това, май не се майтапиш с нищо. Какво стана с кафето ти?

Тя му се усмихна така, че го накара да се чувства като малко дете:

— То беше за теб, глупаче.

После, без да дочака отговор, започна отново. И пак си тананикаше.

Каменния скочи на крака и инстинктивно зае отбранителна поза, с разкрасени крака, ръцете встрани и стиснати юмруци. *Глупаче*. Тя го беше нарекла... *глупаче!*

Това вече беше дяволски много. Той я сграбчи за рамото и я завъртя с лице към себе си. Беше доволен, когато забеляза как очите ѝ проблеснаха уплашено. „Добре — помисли си той. — Нека поне веднъж се уплаши от мен!“ После приближи лицето си на сантиметри до нейното и каза дрезгаво:

— Твоята половина от магазина е чиста. Остави моята на мира.

Лицето ѝ моментално придоби триумфално изражение.

— Съжалявам, каменни човече. Аз почистих първо твоята половина.

Той я стисна още по-здраво. Всичко в главата му се въртеше. Сега какво? Да я просне на земята с един удар? Това звучеше добре. Наистина добре. Не, всъщност така щеше да постигне само временен ефект.

Секундите минаваха. Двамата стояха на сантиметри с вперени един в друг очи. Пръстите му бяха забити в меката кожа на рамото ѝ. Дъхът им се смесваше във висок дует и нарушаваше тишината на палатката.

— Уф, дявол да го вземе! — промърмори той накрая и я пусна. Не искаше да я наранява. Просто искаше да я накара да млъкне. — Само спри това проклето тананикане — прибави мъжът, за да спаси гордостта си.

— Добре.

Каменния я зачака напрегнато да продължи. При нея винаги имаше някакво „но“. Почака малко и... нищо. По устните му се изписа усмивка на облекчение. Беше го направил. Беше спечелил един рунд.

Когато погледна отново към Девън, тя му хвърли една лъчезарна усмивка и запя някаква въодушевена, дразнеща ухото интерпретация на „Когато царицата се разлюлее, Ани“.

Той я погледна изумено и поклати глава. Не можеше да не почувства неволно уважение към нейната съобразителност. Беше истинска умница.

— Добре де — предаде се Каменния. — Тананикай, танцувай, показвай фокуси с карти, само спри това проклето пеене!

Тя се запъти към кофата и я вдигна:

— Нямам нищо против.

Девън въздъхна доволна. Бе приключила. Магазинът беше безупречен. Всичко се намираше на ново място. Рафтовете бяха педантично подредени.

Тя пусна мръсния парцал в кофата и потръпна, когато сивкавата вода се разплиска по току-що изтъркания под. След това въздъхна още веднъж, изправи се и се запъти към вратата.

— Колко е часът, Каменни? — попита младата жена, след като надникна навън.

Това бяха първите ѝ думи от часове насам. Мъжът не отговори. Девън се обърна, погледна към партньора си и се усмихна.

— Можеш вече да махнеш запушалките! — подвикна тя и тропна с крак по пода, за да привлече вниманието му. — Свърших с тананикането.

— Обещавах ли? — извика Каменния и когато му кимна, махна запушалките от боброва кожа от ушите си.

— Колко е часът? — попита отново тя.

Той погледна часовника си:

— Пет.

Девън хвърли поглед навън и промълви, сякаш на себе си:

— Толкова е хубаво тук!

Навън беше още напълно светло. Единственото, което напомняше за напредналото време, бе странната розова мъглица, която обрамчваше някои от по-далечните дървета.

— Наистина ли смяташ така?

За пръв път Девън не забеляза никакъв сарказъм в гласа му. Тя се обърна и погледите им се срещнаха.

— Мисля, че това е едно от най-хубавите места, които съм виждала. Толкова е диво, свободно! Сега вече разбирам защо искаш да го снимаш.

Лицето му сякаш се поотпусна и мъжът почти се усмихна:

— Не са много хората, дето разбират какво намирам в тези места — призна тихо той. — Но не мисля, че самотата ще продължи дълго. Толкова хора идват тук, газят...

Неочаквано някой се блъсна в Девън и тя залитна назад. С ъгълчето на окото си мерна нечие мръсно палто и в носа я удари гъст облак от миризма на немито тяло, подправена с уиски.

— О-хо, каква идилия! — каза Майдъс, когато се спря в средата на стаята.

Девън се изправи и погледна сърдито прегърбеното грозно старче. Усмивката ѝ помръкна. Майдъс я гледаше презрително през рамо.

Тя потисна една въздишка. Последното нещо, което искаше в момента, бе да се сблъсква с омразата на този човек. Беше прекарала тежък ден.

— И така, Каменния — каза Майдъс, като все още не откъсваше поглед от Девън. — Май че загубихме баса. Кучката остава.

Девън почувства прилив на гняв и зачака съдружникът ѝ да отвърне нещо. Той обаче не го направи.

— Нима ще му позволиш да ми говори така? — попита го тя.

Той сви рамене.

— Искаш защита ли? Ами вземи си куче тогава.

— Ах, ти... — Тя затвори устата си навреме. После преброи бавно до десет, възвърна самообладанието си и прониза с поглед старчето. — Търсиш ли нещо?

Майдъс се обърна с гръб към нея.

— МакКена — рече той подчертано, — искам малко супа.

— Ами вземи си.

Девън прекоси забързано палатката. Каменния последва клиента си.

— Само защото магазинът е малко по-чист от преди, Майдъс, не бива... — Каменния се спря като закован. Думите му секнаха и очите

му се разшириха, докато наблюдаваше рафтовете. — Какво е това, по дяволите? Трябваше да бъде тук!

Девън усети гнева в гласа му и трепна. Някои хора не обичаха промените, поне отначало. Явно МакКена беше един от тях.

— Т-тук е — заекна тя и посочи към крайния рафт. Дватама мъже пристъпиха към мястото, където бе застанала, без да могат да откъснат погледи от идеално подредените безупречно чисти рафтове. Каменния я стрелна гневно и стисна зъби:

— И какво прави тук?

Щеше да му хареса пък! Нямаше начин. Само веднъж да свикнеш с новата система...

— Отговори ми!

Тя облиза нервно устни:

— Чака да бъде купена.

— Какво ѝ беше на супата, като си стоеше там?

— Беше трудно да се намери.

— Не и за мен. Нито пък за клиентите ми.

— Е, сега за всички ще бъде по-лесно да я намерят.

Каменния се удари с месестия си юмрук по гърдите:

— И защо, моля?

Девън не можа да сдържи гордата си усмивка:

— Защото всичко е на мястото си. По азбучен ред.

Старчето избухна в дрезгав смях:

— По азбучен ред? — изръмжа слисано МакКена. — Ти си подредила магазина ми по азбучен ред?

По гръбнака на Девън пропълзя тръпка от неудобство. Защо пък беше недоволен сега?

— Д-да. Отсега нататък ще бъде съвсем лесно — каза тя. Знаеше, че беше започнала да заеква, но не можеше да овладее гласа си. Когато беше нервна, винаги пелтечеше. — Разбираш ли, супата е след сапуна и слънчевите очила. По-просто не може и да бъде. Естествено беше ми трудно, докато реша дали трябва да сложа очилата на „о“ или на „С“, но все пак си помислих...

— *Повечето от моите клиенти не могат да четат! Те не биха разпознали „С“-то дори и то да се изправи и да ги захапе по задника!*

Девън бе останала със зяпнала уста и ръката ѝ се вдигна, за да я закрие:

— Боже мой, никога не съм предполагала...

— Излизай навън! — нададе лъвски рев Каменния.

Девън вирна брадичка и се изпъчи:

— Не. Направих грешка и ще я поправа. Всичко, което трябва да...

— Сега!

— Не.

Бузите му почервеняха. Очите му изпъкнаха. Той вдигна Девън с едно леко движение и се отправи към входа на палатката.

— Остани тук, Майдъс — нареди Каменния през рамо. — Веднага се връщам.

Старият се изкикоти ликуващо:

— Добре, Каменни. Докато те чакам, ще започна да пиша азбуката по стената.

Докато прекосяваха улицата, Девън се мятеше и пищеше в ръцете му. Когато стигнаха до палатката, той отвори рязко вратата. Тя се затръшна в гредата зад нея и звукът прооча наоколо.

Девън го заудря с юмруци по гърдите.

— Дявол да те вземе! — кресна тя. — Пусни ме!

— С най-голямо удоволствие.

Преди да успее да си поеме дъх и да отговори, жената вече летеше във въздуха като чувал с картофи. Приземи се тежко на леглото и потъна дълбоко в протрития дюшек. От мръсните завивки се вдигна облак прах, защипа очите и загъделичка носа ѝ. Тя се изправи на колене. Всеки неин мускул напираше да освободи първобитната си агресивност. Искаше ѝ се да зашлеви това ухилено лице, да издраска тези гадни очи. Пръстите ѝ се свиха като куки, докато го гледаше, задъхана от гняв.

— Ти... — изсъска тя.

Той се спусна към нея, наведе се и я хвана за китките. Думите замръзнаха на устните ѝ. Хватката на ръцете му беше тъй силна, че направо изгаряше. Каменния продължи да стиска пръстите ѝ, докато те се отпуснаха.

— Дори и не си помисляй да се биеш с мен — каза дрезгаво мъжът, а очите му блестяха като парчета топаз. — Аз не съм като тези, които си познавала в Сейнт Луис. Не спазвам правилата на

обществото. — Тук гласът му се превърна в шепот. — И плюя на хората, които го правят.

Думите му подействаха на гнева ѝ като кофа със студена вода. Девън разбра неохотно, че той наистина говореше сериозно. Щеше да плюе на нея, а тук на никой нямаше да му пука, че го е направил.

Мисълта за това колко безпомощна и самотна беше я изплаши и отрезви. Беше жена, която не бе свикнала да се бои и обикновено запазваше самообладание. Девън потисна с усилие гордостта си. Моментът не беше подходящ да се прави на куражлийка. Имаше нужда от малко време, за да помисли, да прецени трудното си положение и намери разумен компромис.

— Добре — рече тя примирено. — Няма да се бия с теб. Отстъпвам пред грубата сила. А сега би ли ме пуснал?

Пръстите му се разтвориха. Тя отдръпна бързо ръцете си, сплете пръсти и ги постави на скута си. Главата ѝ се наведе. Загледана в ръцете си, толкова малки и бели на фона на омачканата памучна престилка, тя си пое дълбоко и облекчено въздух.

— Девън?

Младата жена вдигна поглед. Не беше в състояние да срещне подигравката в очите му.

Каменния протегна показалец, намери вдлъбнатината под брадичката ѝ и я повдигна насила нагоре. Изражението му не беше такова, каквото беше очаквала. Изглеждаше някак стар и безкрайно тъжен. Даже ѝ се стори, че съжеляваше. Сърцето ѝ подскочи и в него като че ли се прокрадна лъч надежда. Девън беше оптимистка даже и в тежките дни на детството си.

— Девън — рече меко Каменния, — недей да ни превръщаш в по-големи врагове, отколкото трябва да бъдем.

Тя го погледна право в очите и за пръв път видя махагоновите отблясъци, които потъмняваха кехлибарените му зеници.

— Защо изобщо трябва да бъдем врагове?

Тъгата в очите му изчезна и те отново станаха студени и далечни.

— Такъв съм си. Не обичам хората.

Без да помисли, младата жена изтърси:

— Та това е безсмислено! И аз не обичам цвекло, но когато веднъж леля Една ми го сервира за Деня на благодарността, изядох цяла чиния.

Каменния отдръпна пръстите си, сякаш се беше опарил.

— Казваш, че действам безсмислено? — попита невярващо той.
— Та аз даже и не разбирам половината от брътвежите ти!

Девън веднага осъзна грешката си. По дяволите! Какво толкова имаше в този човек, че всеки път, когато го погледнеше, загубваше връзка с мозъка си? Ако искаше да намери начин да общува с него, трябваше да влага доста смисъл в няколко добре подбрани думи. Споменаването на цвеклото на леля Една бе явно тактическа грешка.

— Хич не ми пука дали си се задавяла при всяка хапка от цвеклото на леля ти в Деня на благодарността. Просто ми се ще да млъкнеш. Толкова ли много искам от теб?

Въпрос! Той наистина ѝ бе задал въпрос. Значи все пак бяха стигнали донякъде. Лицето ѝ грейна:

— Е, след като вече ме попита, позволи ми да ти отговоря. Ти си мой партньор и мой... съквартирант. Не можем да прекараме следващите седем месеца в пълно мълчание. Аз обичам да разговарям и освен това... — Тя се спря. Каменния я гледаше като разярен бик.

— Стой настрана от пътя ми, Девън, а също така и от магазина ми. Всъщност ако само веднъж пристъпиш вътре, ще се озовеш в реката, ясно?

Младата жена изскърца със зъби. Стига вече се беше правила на учтива и цивилизована! Беше време да установи някои основни правила.

— Ясно, Каменни, въпросът е дали ти ме разбираш.

— Твоя работа е да разбираш това и онова, жено. Пет пари не давам дали животът има смисъл. Искам само малко спокойствие.

— Ти си прав, обичам нещата да са подредени, но ако си мислиш, че няколко остри думи и хвърляния на леглото ще ти позволят да налагаш тона в тази връзка, жестоко се лъжеш.

— Връзка? — Думата се изплъзна от устата му като внезапно паднал зъб. Той я погледа за един безкраен момент и очите му проблеснаха зловещо. След това отвори уста, насочи обвинително показалеца си към Девън и отново я затвори. — Забрави това. Не си струва усилията.

После се завъртя на сто и осемдесет градуса и изхвъркна от палатката.

— Върви, бягай колкото си щещ, дявол да те вземе — промърмори след него тя и скочи от леглото. — Само че не можеш да избягаш далеч.

Девън затропа нервно с крак по пода. Беше объркана. За малко двамата бяха станали близки и очите му изглеждаха толкова тъжни, толкова самотни! Защо не можаха точно тогава да си кажат думите, които трябваше?

Тя умееше да общува. Всички казваха така. Хората идваха от мили у дома ѝ, за да чуят от нея разумен съвет.

„Това е коренът на проблема“ — реши младата жена. Беше свикнала да разбира хората и затова не можеше да схване нищо от Каменния МакКена. Защо ли беше постоянно сърдит? Нямаше никакъв смисъл да я мрази толкова. Всъщност тя беше тази, която трябваше да се чувства вбесена. Беше пропътувала хиляди мили, за да споделя този мръсен коптор с мъж, който никога не се къпеше и говореше по-малко и от кедрово дърво.

Тя беше тази, която трябваше да се сърди, дявол да го вземе!

Каменния бе получил това, което искаше. Имаше си съдружник, и то много по-способен и надежден от останалите. Та какво беше очаквал, когато бе пуснал обявата? Дали беше предполагал, че ще се сдобие с партньор, който да промени живота му?

Неочаквано всичко ѝ стана ясно. Всъщност винаги ставаше така, когато премисляше внимателно нещата. Беше предприела погрешна тактика. Никога нямаше да може да общува с Каменния, ако се държеше спокойно и логично, защото само инстинктът водеше живота и постъпките му.

Отговорът беше много прост. Каменния приличаше на заинатено муле, а всички знаеха, че мулетата рано или късно се помръдваха. Само трябваше да им привлечеш вниманието.

ШЕСТА ГЛАВА

Между провисналите брезентови стени на палатката се разнесе болезненият писък на Девън. Тя изруга и хвърли чука, който се завъртя във въздуха, удари се с трясък в грубо издяланата смърчова маса и остави дълбока дупка с формата на полумесец, преди да издрънчи жално на пода.

Девън гледаше ударения си палец. От него към китката ѝ пропълзяваха болезнени тръпки.

„Всичко това е негова грешка“ — помисли си мрачно. През последната седмица тя и Каменния бяха живели като войници във въоръжен лагер — мълчаливи, враждебни и бдителни.

Беше си поставила за цел да превие ината му и следваше плана си с амбицията на генерал и решителността на пехотинец. През изминалите седем безкрайни дни тя не пророни нито дума. Ама нито дума. Не отговаряше даже и когато мъжът изръмжаваше по някоя нечленоразделна сричка. Никакви думи, усмивки или даже погледи към него.

И кой бе забелязал вкиснатото ѝ мълчание? Само тя.

Беше се опитала — деликатно, разбира се — да му трови душата. Всяко от ястията, сготвени през изминалата седмица, бе по-гадно и от свинска помия. Снощи пък беше ред на най-противната вечеря, която някога беше сервирала — твърд като камък сухар, студен боб от консерва, изсъхнали кайсии и лепкав, полусварен ориз. Беше толкова отвратително, че я караше да се задавя.

Той обаче си сипа два пъти, след това се оригна високо, взе книгата и започна да чете.

Болката я върна към действителността. Девън засмука пулсиращия си палец. Ако продължаваше в този дух, щеше да остане без пръсти, преди да завърши шкафа си. Все не можеше да го закове така, че да остане на краката си.

„Да върви по дяволите!“ — реши внезапно тя. Защо ли си губеше времето да закрепя това проклето нещо? Да не би пък точно едно

нестабилно гардеробче да успее да развали убийствения интериор на палатката? Защо просто не го заковеше за страничната греда? Щом веднъж реши, тя забързано избута паянтовата конструкция и я прилепи плътно за полудървената-полубрезентовата стена. Когато я подравни добре, взе чука и я закова. След това се отдръпна назад, избърса потта от челото си и огледа творението си.

Не беше лошо. В нормални условия, разбира се, нямаше да счита четири дървени греди с подредени между тях сандъчета за гардеробче, но тук, в Юкон, нищо не беше нормално.

Малко по-късно, когато дрехите бяха внимателно провесени на закачалките и обувките и бельото ѝ бяха скрити в подплатени с брезент кутии, тя се почувства по-добре. Животът ѝ беше подреден. Книгите, които бе донесла, се намираха на лавиците, шапките — в кутиите си, леглото беше облечено в чисти чаршафи, а храната, която Каменния държеше навън, натрупана на куп, наричан от него „склад“, бе безупречно подредена. Бе сгъвала, търкала, изгупвала, ковала и редила в кутиите, докато пръстите ѝ се превърнаха в жива рана.

Беше време да се действа, време да подреди и останалата част от живота си.

Знаеше какво трябва да направи. Животът ѝ с Каменния през изминалата седмица беше най-лошият в досегашния ѝ опит. По-лош даже и от живота в сянката на баща ѝ, който пиеше и я обиждаше.

Когато беше малка, тя винаги приемаше разумно словесните атаки на баща си. Той беше вечно пиян и преуморен и може би само така умееше да показва привързаността си. Но сега вече Девън не беше малко момиченце и не можеше да се самозалъгва.

Беше си чиста заблуда да си казва, че може да живее и още един ден с Каменния. Не можеше, поне не по начина, по който бяха изминали последните седем дни. Нервите ѝ бяха разнебитени.

Бе прекосила половината свят, за да дойде тук и да започне нов живот, и сега какво? Преживяваше отново детството си, само дето пиянските брътвежи се бяха сменили с мълчалива изолация.

За бога, тя беше съдружник в магазина и колкото по-рано Каменния осъзнаеше това, толкова по-добре. Беше ѝ дошло до гуша.

Тя грабна една шапка, украсена с цветя, от новото си гардеробче и я нахлупи на главата си. В очите ѝ светеше решителност. Привдигна с два пръста полите си и се отправи към вратата.

Край на мълчанието.

Край на примирието.

Малката госпожица Уравновесена се намъкна в магазина, сякаш бе негов собственик, каквато за съжаление наистина беше донякъде. Каменния застана нащрек. Косъмчетата по врата му настръхнаха предупредително и завибрираха като пръчици за търсене на подпочвена вода.

Девън се закова точно в средата на помещението, сложи ръце на хълбоците си и отправи към него упорит и недвусмислен поглед. Решителността ѝ увисна като облак между двамата. Държането ѝ не можеше да се изтълкува погрешно. Беше дошла с определена цел.

— Здравей, Каменни!

Той бутна назад оръфаната си миньорска шапка и срещна погледа ѝ.

— Беше твърде хубаво, за да продължи дълго.

Тя се втренчи подозрително в него:

— Какво искаш да кажеш?

Мъжът се усмихна. Бе успял да я обърка за малко. Е, дребна победа, но на война човек трябва да се задоволява и с това.

— Последната седмица беше убийствена за теб — рече той. — Лицето ти беше толкова червено и сгърчено от усилието да мълчиш, че очаквах всеки момент да експлодираш.

Строгата линия около устните ѝ се посмекчи:

— Значи си забелязал.

— Може да съм тъп, но не съм сляп.

Тя пристъпи към него:

— Не си тъп и много съжалявам за случаите, в които съм твърдяла обратното. Да направя ли кафе?

Държеше се мазно като разлято олио и това накара Каменния да потръпне нервно. Все пак какво можеше да навреди малко кафе? Той я погледа още известно време и едва тогава отговори:

— Може.

Защо не? Тя можеше да прави кафе колкото си искаше, даже и да бърбори колкото си ще. Вече беше стигнал до този неизбежен извод. Не можеше да я задържа вечно. Беше тъй дяволски скоклива!

Но този път Каменния бе готов за атаките ѝ. Беше се подготвял мислено за този разговор от дни, защото знаеше, че тя рано или късно щеше да изиска мястото си.

Той потрепери при мисълта, че ще прекарва дните си в магазина и нощите си в леглото до нея. Сигурно през цялата зима щеше да страда от главоболие.

— Знаеш ли, МакКена — каза тя, докато палеше огъня, — бих могла да ти помогна тук.

Те това беше — предлагаше да помогне. Мъжът преглътна мъчително и изведнъж му се прииска да знаеше някоя молитва. Сега беше най-подходящото време да помоли Големия човек за малко помощ.

— Каменни? — прекъсна мислите му тя.

Трябваше да каже нещо. Сега. Моментално се сети за плана, който беше съставил миналата нощ. План А. Намери ѝ развлечение.

Той се покашля:

— Какво ще кажеш да си направиш градина? Това ще ти се отрази добре. Помисли си само колко много мръсотия можеш да почистиш.

— Вече е почти есен. Градините се садят през пролетта и освен това аз съм тук, за да работя в магазина.

Мъжът стисна здраво очи и се опита да не обръща внимание на болката, която избухна в основата на черепа му. Едно изречение и планът, изработен с толкова старание, се беше разбил на парчета.

Каменния започна несъзнателно да разтрива слепоочията си, заслушан в потракването на остриите ѝ точета по дървения под. Шумът стана по-силен, значи тя се приближаваше към него. Той се напрегна да си спомни план Б.

— Хайде да направим сделка.

Каменния веднага отвори очи:

— Ха! Вече направих достатъчно лоши сделки с теб. Стигат ми за цял живот.

— Тогава направи и една добра — каза тя, а niskият ѝ гърлен глас беше пълен с предизвикателство.

И ето, отново една от нейните усмивки, които казваха: „Мога да те въртя на малкото си пръстче.“ Мъжът стисна юмруци:

— Каква например?

— Например такава: хайде да се хванем на бас, че мога да подобря бизнеса.

Кафето в каната завря. Капакът затрака върху стария тенекиен съд и парата заизлиза на облачета в прашния въздух. Девън забърза към печката, махна каната от огъня и наля две чаши.

Каменния наблюдаваше със страхопочитание пестеливите ѝ движения. Тя беше истински пример за сдържаност. Това личеше в движенията ѝ, в дръзко вирнатата ѝ брадичка. Сигурно никога не бе предприемала стъпка в живота си, без да я премисли добре, без да планира всяко свое следващо действие.

— Мисли делово, Каменни — каза тя и се обърна с лице към него. — Ако не мога да направя нищо, за да подобря нашия бизнес, ще стоя настрана до пролетта.

Звучеше твърде хубаво, за да бъде истина. Той я измери с подозрителен поглед:

— И какво ще стане напролет?

— Когато ледът по реката се разтопи, ще си отида, каквото и да стане.

На челото му се появи бръчка. Девън отново мислеше по-бързо от него. По дяволите, защо не беше малко по-умен?!

— И кой ще реши дали си успяла да подобриш бизнеса?

Тя впери очи право в неговите:

— Ти.

— Хайде де — отвърна той, — не си чак толкова глупава.

— Ще опитаме ли?

Разумът му казваше да ѝ се изсмее в лицето. Девън сигурно отново мислеше по-бързо от него. Но инстинктът му казваше високо и ясно: тя не може да спечели. Разчиташе, че той щеше да постъпи честно. Ха! Каменния нямаше начин да загуби. Затова, както винаги, послуша гласа на инстинкта си.

— Добре, имаш четири дни, за да направиш нещо, с което да подобриш бизнеса. Ако не успееш, си вън. Ясен ли съм?

Девън се усмихна и показа блестящите си зъби. Стомахът му се сви предупредително.

— Ясно. А сега — рече тя и се огледа — ще имам нужда от някои неща: восък, буркани и други такива...

Каменния почувства как напрежението напусна тялото му. По лицето му се разля широка усмивка. Тя щеше да готви! Той се сети за ужасния разкашкан ориз, който му беше сервирала миналата вечер. И оня сухар — едно хвърлено точно парченце можеше да убие кученце на петдесет крачки разстояние.

Беше сготвила добре само веднъж — първата вечер. Чиста случайност. Не можеше да бъде иначе, а никой, който имаше избор, нямаше да яде лоша храна.

Да, той беше постъпил правилно. Както винаги, инстинктът му не беше го излъгал. Мъжете в Юкон нямаше да плащат за лошата храна на Девън. Каменния бе ял гадните й ястия само за да я накара да мълчи. За него тишината си струваше тази жертва.

Но не и за останалите мъже. Едва ли бяха толкова закъсали, че да ядат нейните помии. Даже и Майдъс можеше да прави свестен хляб.

Каменния изплю сдъвкано парче тютюн и се ухили още по-широко, когато хракката се разплеска на пода и опръска островърхите сини обувки на Девън. След четири дни щеше да настъпи краят на проблемите му. Той се изкикоти наум.

— Ето, Девън, дай да ти помогна...

В момента, в който Каменния влезе в палатката, усети, че нещо не беше наред. Той се спря на входа и стисна инстинктивно кожените връзки.

Палатката беше наклонена. Мъжът се намръщи:

— Какво, по...

— Здравей, МакКена, добре дошъл у дома — рече приветливо Девън и му помогна да свали старото прашно палто. След това го праметна внимателно през ръката си и забърза към куката. Полите й прошумоляха по дървения под. Погледът на Каменния се плъзна неволно по изправения й като струна гръб и към хълбоците. Меките извивки се полюляваха съблазнително под твърдата строга зелена пола.

Отне му известно време, докато си спомни, че нещо го тревожи. Той облиза внезапно пресъхналите си устни и попита:

— Защо палатката е наклонена?

Тя се закова на място и дантелата на полата й потрепери:

— Наклонена? Палатката?

Той забеляза, че раменете ѝ се стегнаха неочаквано и направи гримаса:

— Да, Девън, палатката е наклонена. Защо?

Тя се обърна бавно. По високите ѝ скули бе плъзнала внезапна руменина.

— Е — отвърна бавно, — може и да е от шкафа ми.

Той се намръщи:

— Шкаф? Какъв, по дяволите, е този шкаф? И защо той ще накланя моята палатка?

Девън отстъпи наляво. Точно зад нея, в ъгъла на палатката, сега имаше нещо огромно, с квадратни, килнати на една страна стени. Приличаше на голяма полусмачкана щайга, на която някой беше избил дъното.

Каменния присви очи и огледа нескопосаното приспособление. Заковано. Той поклати глава и прокара пръсти през гъстата си черна коса. Как бе възможно някой хора да са толкова умни в едно и толкова глупави в друго?

— Мислех си — долетя треперливият ѝ глас, — че ако се сложи отпред някаква завеска, ще бъде по-добре. Може би басма?

— Басма? — процеди мъжът през зъби. — Кой ти каза, че можеш да слагаш проклетите си женски боклуци в моята палатка? — После се завъртя обратно и тръгна към вратата.

Девън се хвърли напред и му препречи пътя:

— О, не, няма да го направиш! Сготвила съм ядене и ти ще седнеш и ще вечеряш като истински джентълмен. — Тя го огледа от глава до пети. — Или поне ще се постарая да бъдеш такъв, доколкото ти е възможно.

Лицето му се изкриви от гняв. Защо, дявол да го вземе, тя се мислеше за по-добра от него? Каменния се наведе напред, сграбчи я здраво с две ръце и приближи лицето си на сантиметри от нейното. Тя се стегна и отвърна на погледа му. Бързото им дишане се смеси и изравни. Ехтеше в настъпилата тишина.

Секундите минаваха. Никой от тях не се помръдна, нито пък отстъпи. Най-сетне Девън се покашля:

— Това е нелепо. Ще останеш ли за вечеря или не?

Каменния наистина *се почувства нелепо*. Как ли, по дяволите, тази жена го постигаше толкова лесно?

— Чудесно — процеди той.

Девън се провря изпод ръцете му и забърза към печката, където веднага започна вечерния си ритуал, танца около кюмбето, или както вече бе започнал да го нарича, танца на врабчето, затворено в стъклен буркан. Сипваше подправки и разбъркваше, отваряше и затваряше капаци, душеше и опитваше, бодеше с вилицата и оглеждаше.

И всичкия този труд за ядене, което щеше да има вкус на кравешко лайно.

Каменния се изпотяваше само като я гледаше. Той пристъпи към масата, отпусна се тежко на един от столовете и облегна лакти отгоре ѝ. Мека, приятна миризма погали ноздрите му. Девън беше поставила консервена кутия, пълна с тлеещи съчки от върбовка, на масата.

Каменния изстена. *Бяла спретната къщурка...*

В следващия момент една нашарена със синкави петна чиния полетя към него и се приземи върху очуканата маса. Той протегна ръце, за да я спре. Над лакътя му премина полусурово парче бекон и се плъосна в скута му.

Каменния върна бекона обратно в чинията и вдигна поглед. От другата страна на масата му се усмихваше самата невинност:

— Бон апети, Каменни.

Това бяха последните думи, произнесени в палатката през следващите два часа. По времето, когато привършваше с чиниите, нервите на Девън вече не издържаха. Просто се късаха от проклетото мълчание.

Тя изстиска кухненската кърпа и я провеси на въжето. После оправи къдриците, които падаха по лицето ѝ, и погледна към партньора си. Той седеше нехайно на стола, изпънал дългите си крака. До него весело светеше малък коресинов фенер и хвърляше червени и златисти отблясъци в сивата палатка. В големите си мръсни ръце Каменния държеше отворена книга в кожена подвързия.

Девън вдигна поглед към лицето му. Твърдите, сякаш изваяни линии на скулите му бяха смекчени от неясната вечерна светлина, а очите му, обикновено толкова твърди и студени, сега светеха разнежено. Погледът му беше упорито прикован към страниците на книгата.

Сърцето на Девън се сви. Каменния приличаше на малко момченце без приятели, погълнато от приключенската история на своята първа книга...

През ума ѝ преминаха хиляди мисли, но най-важната от тях започваше с „може би“. Може би тя грешеше по отношение на него. Може би той не беше неандерталец, мръсен мечок с гаден характер, както изглеждаше на пръв поглед. Може би под тази мърлява, сплъстена черна коса и омазнени дрехи се криеше човек с истинско мъжко сърце.

Толкова много ѝ се искаше да открие в него някакво положително качество, нещо, което да ѝ позволи да постигне компромис. Нещо, което щеше да им помогне да изкарат зимата, без да се побъркат.

Трябваше отново да се опита да общува с него. Всъщност трябваше да опитва, докато постигне своето. Трябваше. От това зависеше разсъдъкът ѝ. Нямаше начин да изкара зимата, прикована в тази заешка дупка с един студен и мълчалив мечок.

— Какво четеш тази вечер? — попита тя, като се опита гласът ѝ да прозвучи нехайно.

Той дори не вдигна глава. Девън се приближи до мястото, където беше седнал, и надникна през рамото му.

— А, „Червеният орден за храброст“. Доста... скучна книга, не мислиш ли?

— Не.

Това все пак беше някакво начало. Девън докосна косата му и нави около пръста си една дълга черна къдрица:

— Знаеш ли, Каменни, едно подстриг...

Той се оригна. Тя трепна, но продължи:

— Много мило. Както и да е, исках да ти кажа...

— Не мисля, че е много хубаво да ме прекъсваш.

— Прав си. Всъщност исках да ти кажа, че едно подстригване и бръснене няма да ти се отразят зле. Даже ще изглеждаш по-малко... ъ-ъ... по-привлекателен.

Той захлопна книгата:

— Ей точно за това не давам пет пари. Привлекателен, хм!

След това отново се оригна, изплю се на пода, изправи се и започна да се съблича.

По твърдите дантелени краища на полата на Девън пръснаха капки от сивокафявата хрчка. Очите ѝ се разшириха невярващо, докато гледаше отвратителните петна върху дрехата, която бе изгладила така старателно. След това дръпна партньора си, като използва цялата си сила, за да го обърне с лице към себе си.

— Това беше! — изсъска тя яростно. — Стига толкова! Опитах се да бъда вежлива, но сега ще трябва да установим някакви правила, господинчо! Още една хрчка на пода и ще те накарам да съжаляваш!

Каменния изсумтя:

— И как, моля?

— Ще започна да пея след всяко ядене — усмихна се Девън.

Лицето му моментално помръкна:

— Не би го направила.

— Всъщност намирам гласа си за доста приятен.

— Чудесно.

— Добре. Има и още нещо. Няма да лягаш в чистите ми чаршафи с тези отвратително мръсни долни гащи.

Очите му проблеснаха гневно:

— Ще ме вземат мътните, ако не го направя.

Тя постави ръце на хълбоците си и го погледна дръзко:

— Ще те вземат мътните, ако го направиш!

Двамата дълго се гледаха гневно. После Каменния изръмжа:

— Добре. Печелиш.

След това грабна едно от одеялата, уви го като плащ около тялото си и се просна на твърдия студен под. Девън зяпна от изненада.

— Значи предпочиташ да спиш на пода, отколкото да си сложиш чифт чисти гащи?

Той се намести по-удобно:

— Подът е по-топъл от тебе, жено. А сега млъквай и ме остави да спя.

СЕДМА ГЛАВА

Очите я заболяха от светлината. Девън се претърколи по корем, дръпна одеялото над главата си и се зарови още по-надълбоко в сивото си вълнено убежище. Не искаше да се събужда. Напоследък предпочиташе изпълнените си със сънища нощи, отколкото ужасните дни.

После до ноздрите ѝ долетя ароматът на прясно сварено кафе. Тя вдъхна дълбоко и почувства повече миризмата на влажна вълна, отколкото на уханната напитка, но носът ѝ не можеше да бъде лесно излъган. Ароматът присъстваше и се виеше точно над главата ѝ. Устата ѝ се напълни със слюнки.

Младата жена се примъкна до таблата на леглото и все още под завивките, придърпа бялата памучна нощница до глезените си и седна.

Каменния седеше на обичайното си място до масата. Дългите му крака бяха кръстосани, а големите му пръсти стискаха очукана тенекиена чаша. И както обикновено, погледът му упорито я избягваше.

Тя подръпна високата дантелена яка на нощницата си и се покашля:

— Добро утро, МакКена.

Мъжът вдигна очи и я погледна над ръба на чашата. Очите му бяха подути и зачервени.

— Добрутро — промърмори той.

Девън почувства леко злорадство при вида на измъчената му физиономия. Изминалата нощ очевидно бе била ужасна за него — прах в очите и носа, твърд като камък под, който натъртва тялото на хиляди места, малки насекоми, които се разхождат свободно навсякъде.

По лицето ѝ се разля щастлива усмивка. Може би тази нощ чистите гащи нямаше да му изглеждат толкова отблъскващи.

— Закуската е готова — рече неочаквано той, остави чашата си и се изправи тромаво.

Едва сега Девън забеляза, че масата беше сложена като за разговор тет а тет — с две чинии, две вилици и две тенекиени чаши. Разбира се, нямаше нито покривка, нито салфетки, но все пак МакКена беше направил усилие. Тя се усмихна.

Каменния насочи вниманието си към големия тиган на печката. Слава богу, Девън имаше няколко секунди на разположение. Тя изскочи от завивките, стъпи на земята и се втурна към гардеробчето. Когато стигна дотам, грабна червената фланелена роба от закачалката, пхна ръце в пухкавите дантелени ръкави и бързо закопча двадесет и двете перлени копчета, които се спускаха от гърлото към глезените ѝ. След това порови в добре подредените си кутии, измъкна камгарените си пантофки, нахлузи ги и въздъхна облекчено. Най-сетне изглеждаше съвсем прилично.

— Това е чудесно — каза тя, докато се приближаваше към масата. После зае мястото си и си наля чаша от ароматното горещо кафе. — Много мило от твоя страна, че си направил закуска.

— Вече започнах да отслабвам.

Тя потисна усмивката си и отпи от кафето.

— О, съжалявам да го чуя.

— Я ми подай оная кутия от кафе — рече той и посочи към дървената греда, която се издигаше на половината височина на кюнеца.

Девън развърза кутията и я остави да падне в ръцете ѝ. Странна, почти алкохолна миризма я блъсна в ноздрите.

— К-какво е това?

— Тесто.

Той плесна пълна лъжица от вонящата смес в тигана. Тя наблюдаваше с гримаса на отвращение как лепкавата маса падна върху врящата повърхност и се оформи на идеално кръгче.

След това за секунди тестото придоби кафяв цвят. Каменния хвърли няколко палачинки и резен хрупкав бекон в нейната чиния и ѝ я подаде.

— Бон ъпъти — рече той и буквално се гмурна в своята препълнена чиния.

Жената взе вилицата и бодна предпазливо палачинката, сякаш очакваше да се помръдне всеки момент. Тя обаче не го направи. Девън се наведе над чинията си и подуши деликатно. Нямаше и миризма.

— Това са палачинки, а не парфюм. Просто изяж тия проклети неща.

Тя вдигна рязко глава. Очите им се срещнаха. Девън се засрами и по бузите ѝ бавно пропълзя руменина. Каменния си беше направил труда да приготви закуска, а тя точно сега реши да се цупи...

— Извинявай, не исках да те обидя. Просто...

— Жено — рече уморено той, — в Юкон през зимата ядем три неща: боб, бекон и палачинки. Ще трябва да се научиш да ги харесваш.

Тя направи лека гримаса, откъсна едно миниатюрно парченце с вилицата и го пхна в устата си. Отначало задъвка колебливо, после по-бързо. Лицето ѝ грейна в усмивка:

— Ей, ама наистина е вкусно!

— Добре. — Думата прозвуча от препълнената му уста като „дуре“.

Девън не можеше да откъсне поглед от партньора си. Той седеше прегърбен, заградил чинията с големите си ръце, сякаш се страхуваше, че някой може да му я дръпне всеки момент. Беше смесил всичката храна, в резултат на което се бе получила лепкава червено-кафява купчина.

През стомаха ѝ премина лека тръпка. Боже мой, той ядеше всичко наведнъж!

Вилицата на Каменния замръзна във въздуха и Девън почувства погледа му върху себе си.

— Имаш проблем ли?

Тя побърза да сведе поглед към собствената си идеално подредена чиния.

— Не.

Вилицата му отново започна да се движи:

— Добре.

После напъха в устата си и последното парче, пусна вилицата да издрънчи на масата и се изправи. Девън остави тихо своя прибор и вдигна поглед към него. В този момент страшно ѝ се искаше да има салфетка, за да избърше устните си. Само като го гледаше как яде, се чувстваше някак... мръсна.

— Тръгваш ли вече?

Той избърса с ръкав мазните следи от закуската от брадата и устните си:

— Ъ-хъ. — Звуците излязоха от устата му с гръмко оригване.

— От днес нататък в продължение на четири дни няма да идвам с теб.

Той изръмжа в отговор, а после грабна лекото си палто и шапката и тръгна към вратата. Когато стигна дотам, се спря.

Девън се намръщи. Очите му бяха вперени съсредоточено във вратата, сякаш усилено обмисляше нещо.

— Ъ-ъ, от мен да мине, можеш да ми изпереш другите гащи — промърмори съдружникът ѝ накрая. Още преди думите да излязат от устата му, вече беше изчезнал.

Вратата се затръшна след него и страничните греди на палатката се разлюляха. Девън се усмихна вътрешно. Чистоплътност. Не беше много, но засега щеше да се задоволи с това.

Малко по-късно, след като прибра косата си в спретнатата прическа, изми си зъбите и почисти помещението, Девън отвори гардеробчето и се зачуди какво да облече. Накрая се спря на семпла бяла блузка с висока яка и тъмносиня памучна пола и започна да се облича.

Когато полите образуваха балон около главата ѝ и се спуснаха плавно към пода, на вратата се почука. Девън замръзна. След това притисна блузката до гърдите си и хвърли нервен поглед вдясно от себе си.

— Кой е?

— Отец Майкълс — долетя писклив мъжки глас.

— Само за момент, отче — каза тя и нахлузи блузката си. След като завърза малка синя панделка на шията си, забърза към вратата и отвори.

Мъжът, който беше застанал на прага, първоначално създаваше впечатление за изоставено птиченце. Главата му, покрита с гъста туфа яркочервени къдрици, беше полегнала сковано върху повдигнатото му рамо. Сякаш нечия лоша ръка просто го беше изкривила на една страна.

Но очите му привлякоха вниманието на Девън. Бяха ярки и искрящосини, преливащи от радост и безмерна наслада от живота. Доброто му настроение веднага я зарази и разпръсна лошите мисли, с

които живееше от няколко дни насам. В душата ѝ сякаш полъхна пролетен ветрец.

— Влез, отче. Аз съм Девън О'Ший.

— А аз съм отец Майкълс, местният спасител на изгубени и скитащи души. Чух за тебе минутка, след като се върнах в лагера тази сутрин. Една дама не може да очаква, че ще се промъкне незабелязана тук.

Усмивката на Девън помръкна:

— Вече го разбрах. Влез, искаш ли кафе?

По лицето му се разля широка усмивка:

— Да, наистина бих пийнал една чашка.

Той закуца тромаво в палатката. Брезентовите стени потреперваха от потракването на бастуна му по дървения под. Девън побърза да придърпа към него единия от тежките дънери, служещи за столове.

— Благодаря, момиче — рече отец Майкълс и се отпусна бавно на твърдата повърхност.

Докато наливаше кафето, младата жена призна:

— Аз не съм католичка, отче.

Той се изсмя:

— Е-хей, ами че аз ако стоях тук, в Юкон, да чакам католиците, задни... хъм, гърбът ми щеше да замръзне за нищо. Дойдох преди повече от пет години и още не съм срещал католик, въпреки че — на това място той намигна — съм чувал, че има едно семейство от тях горе, близо до Рампарт.

Тя наля две чашки и ги постави на масата, а после седна на най-близкия стол.

— И какво те докара в тази забравена от Бога пустош?

— Е, Господ не забравя никое място, а ти по-добре внимавай, като си мислиш такива неща.

— Извинявай — рече разкаяно Девън.

По лицето му се плъзна дяволита усмивка:

— Да, знам, че съжаляваш. Както и да е, дойдох тук, за да намеря брат си. И го намерих... — Силният му глас прозвуча напрегнато. — Живееше в онуй бунице, Скагуей, с някаква стара индианка. Беше направо мръднал по жълтия боклук. Умря около месец след като го

намерих, а пък аз видях, че тук има доста работа за мен. Така че останах.

Тя се усмихна криво:

— Мога да разбера това. Дойдох едва преди седмица, а вече видях няколко души, които имат нужда от помощ.

— А как е твоята душа, момиче? Навярно ти е доста тежичко.

Усмивката на Девън трепна. Много отдавна никой не я беше питал как е, как се чувства. И толкова отдавна не си беше позволявала да бъде слаба. В очите ѝ се появиха странни сълзи и тя се обърна на другата страна. Отец Майкълс сложи ръката си върху нейната:

— Какво има, дъще?

Девън преглътна буцата в гърлото си. Самообладанието ѝ, тъй крехко напоследък, се пропука. Усети как сякаш нещо в душата ѝ започна да се топи. Върху ръката на отец Майкълс падна една сълза.

— Не знам — прошепна тя. — Обикновено не плача.

— А-ха. Тогава да предположим, че това е станало от само себе си. От време на време всички имаме нужда да си поплачем. Даже и най-силните от нас.

Младата жена вдигна бавно глава и се вгледа в сбръчканото му лице. Състраданието в тези очи се увиваше около сърцето ѝ като стоманена лента. В гърлото ѝ се надигна нова буца. Неочаквано тежестта, която притискаше раменете ѝ, стана непоносима, задушаваша. Девън отчаяно искаше да говори. От стиснатите ѝ устни се изплъзна тихо ридание:

— Преживях една доста... трудна седмица, отче. Каменния и аз не се разбираме добре.

Ръката му стисна леко нейната, после я пусна.

— Така си и мислех. Тоя, МакКена, е корав характер. Корав и самотен.

— Самотен?

— А-ха. Че по кои места, мислиш, можеш да намериш човек, дете никога не е имал истински майка и баща, нито пък свой собствен дом, който никога не е познал покоя?

Тя подсмръкна шумно и избърса очи с опакото на ръкава си.

— Какво искаш да кажеш?

Свещеникът постави ръка на масата и се изправи с мъка. След това порови из джобовете на торбестото си палто, измъкна оттам две

протрити омачкани снимки и ѝ ги подаде. Девън ги пое внимателно.

На първата имаше стара дървена колиба сред избуяла поляна. Тя я огледа набързо и прехвърли вниманието си на другата.

Погледът ѝ после неволно се върна на колибата. Нещо в нея излъчваше тревога. Девън се взря по-внимателно във фотографията. Колибата беше стара, разнебитена и изпъстрената с цветя трева стигаше чак до перваза на прозорчето. Шепотът на вятъра в цветята можеше почти да се види.

Колибата беше изоставена. Някой я беше построил с копнеж, със собствените си ръце и после, по някаква причина, я бе изоставил. Защо ли? Дали беше умрял? Или пък семейството му?

Фотографията мълчеше.

Обезпокоена от откритието си, тя се върна на втората снимка. Беше портрет на спретнато облечена старица, седнала сковано на любимия си стол. Изглеждаше като кралица.

Но отново нещо не беше наред. Девън присви съсредоточено очи. Какво липсваше?

Отговорът я осени внезапно. Старицата беше сама, тя винаги е била сама. По изпъстрените ѝ е тъмни вени костеливи пръсти нямаше венчална халка, нямаше и снимки на деца по стената зад нея. Нямаше го дори и вярното куче, което да седи в краката ѝ. Дали бе преживяла в самота целия си живот? И дали бе искала това.

Старата мома леля Девън. Тази мисъл проблесна в съзнанието ѝ с бързината на светкавица. Прониза я болка, толкова остра, че едва не извика, фотографията се изплъзна от ръцете ѝ и прошумоля на масата. *Тази жена, и изражението на очите ѝ... Това съм аз. Това е моето бъдеще.*

— Добре ли си, момиче? Какво ти стана, че пребледня така?

Девън едва чу думите му. Пръстите ѝ неволно се върнаха на фотографията и се плъзнаха леко по изпитите черти на старицата. Можеше да види болката на старата дама. Тя стисна зъби, като се опитваше да не се поддава на сълзите.

Обикновено приемаше самотата си и отказваше да признае празнотата в душата си. Щеше да бъде завинаги сама и знаеше това. Бе направила своя избор много отдавна, в деня, когато умря майка ѝ.

И все пак понякога, както сега, в нея се надигаше желание да подържи свое собствено дете. Това чувство пронизваше като с кама

твърдата черупка на нейното самообладание.

Фотографията върна това чувство. Накара я да копнее за това, което никога нямаше да има — нежна съпругеска целувка, беззъба детска усмивка, ръка, която да я подкрепя през отминаващите години.

Девън преглътна. В гърлото ѝ се появи вкус на непроляти сълзи. Беше самотна точно както жената на фотографията.

— Момиче?

Гласът на свещеника се чу като през мъгла и я върна рязко в действителността. Тя грабна снимката и я обърна откъм гърба.

— Нищо ми няма, отче. Наистина — отвърна бързо Девън, защото все още не можеше да спре лекото треперене на гласа си. — Защо ми показва тези снимки?

— Каменния ги е направил.

— Боже мой, никога не съм предполагала, че е способен на такава... дълбочина.

— У Каменния има повече, отколкото се вижда на пръв поглед. Той изглежда така, сякаш е сърдит на целия свят. Но мисля, че това е, защото вижда нещата по-дълбоко от другите хора и защото се страхува.

Тя го погледна въпросително:

— Да се страхува? Каменния ли?

Отец Майкълс кимна тържествено:

— Да, страхува се да има нужда от някого. От самотния живот е. Освен това — тук той я погледна напрегнато — е един от малкото хора, за които бих заложил и главата си.

Девън се втренчи в снимката, като отчаяно се опитваше да си представи мъжа зад камерата. Това беше най-силният образ, който някога бе виждала, и все пак толкова различен от човека, с когото бе живяла през изминалата седмица. Всичко беше тъй объркано! Как можеше душата на поет и художник да се намира в тялото на необщителен неандерталец с уста като помийна яма?

— Но защо? Защо се сърди толкова на всички?

— Бог ми е свидетел, не знам. — Свещеникът се отпусна назад на стола, отпи от кафето си и продължи: — Говори се, но само се говори, за някаква жена в миналото му. Лоша жена. Има и подозрения за нещо по-тъмно, но не знам какво е то.

— Той не би искал аз да го знам.

Старецът поклати глава:

— Той не говори с никой друг, освен с Беър и предполагам, двамата никога не си говорят за чувства. Хората идват в Юкон, за да избягат от приказки, а Каменния — повече от всеки друг.

— Да — каза тихо Девън, — той много цени мълчанието.

Главата на свещеника потрепна леко като птиче, което безуспешно се опитва да се изправи. Когато заговори, гласът му беше странно тих:

— А ти нямаше ли да го цениш, ако те беше страх да се сближаваш с хората?

Тя помисли за момент:

— Да... може би щях.

Той тракна шумно чашата на масата и се изправи с труд.

— Е, момиче — каза отчето, като оправяше яката на палтото си. — Аз по-добре да вървя. По тия места има още много души за спасяване.

Девън хвана импулсивно ръката му.

— Благодаря ти, отче. Ще се оправя с Каменния. Обещавам.

Лицето на стареца грейна:

— Да-да, надявах се да кажеш това. Ти си куражлийка, дъще. Само такава жена би могла да дойде в Юкон. — После стисна ръката ѝ. — А се иска още повече кураж, за да останеш. Бог да ти помага.

Около час след като свещеникът си отиде Девън беше готова за своя излет. Тя затвори вратата на палатката и вдъхна с пълни гърди свежия въздух на късното лято. Дробовете ѝ се изпълниха със сладкия мек мирис, който идваше от реката. Странно, миришеше точно като у дома напролет, макар вече първите отенъци на есенните багри да личаха по дърветата.

Девън нагласи филцовата си шапка с цвят каки и спусна лекия бял воал над лицето си. Яркия пейзаж стана малко по-неясен. Тя стисна още по-здраво дръжката на кофата. Тънкия метал се вряза в облечената ѝ в ръкавица длан. С другата ръка привдигна полите си и се отправи към хълмовете.

Покритата с мъх земя потъваше под краката ѝ като пружинен дюшек. Следите изчезваха почти незабавно. Въпреки че земята беше

замръзнала на дванадесет инча надолу от повърхността, тя изглеждаше решена да живее свой собствен живот.

Девън се спря на половината път, остави кофата на земята и зарея поглед в далечината. Хълмът искреше в смесица от ярки цветове — алено, златисто и зелено. Върбовката беше разцъфнала в розово-червено и се разстилаше наоколо. А ароматът! Девън вдъхна дълбоко и гърдите ѝ се изпълниха с мирис на цветя.

Пейзажът наоколо напомняше по-скоро на пролет, отколкото на късно лято. Златистият мъх беше изпъстрен с малки цветни петънца, розово, червено, синьо, жълто — всичките цветове на дъгата сякаш танцуваха в нежния ветреца, който се носеше из въздуха.

Как бе могла да смята всичко това за грозно и самотно!

Когато стигна до ниските храсти, които обрамчваха хълма, сърцето ѝ се разтуптя развълнувано. Беше открила това, което търсеше. Девън облиза пресъхналите си устни. Пресни боровинки!

Тя се усмихна. Каменния нямаше никакъв шанс.

Шляп!

— Дявол да го вземе!

Девън размаза още един от малките досадници. Бузата я болеше от удара и по кожата ѝ сигурно бяха останали следи от пръсти. Юконските комари май бяха по-големи от врабчета и не можеше да се чуе почти нищо от бръмченето им.

Младата жена изскърца със зъби. Защо, по дяволите, беше избрала шапката с най-красива, а не с най-голяма мрежа?! Проклетият воал по-скоро привличаше, отколкото отблъскваше насекомите. Всъщност даже беше сигурна, че малките ѝ нападатели се забавляваха добре, като атакуваха прозрачната материя.

Шляп! Девън се зашлеви още веднъж.

Не можеше да издържа повече. Вече ѝ се виеше свят от загубата на кръв. Комарите източваха поне по литър в минута.

Тя погледна надолу към кофата. Беше почти пълна. След това се загледа и в натежалата си престилка.

Достатъчно. Каменния не беше казал колко точно трябва да подобри бизнеса или пък за колко време. В долината нямаше повече от двадесет и петима мъже. Колко ли сладко щяха да изядат?

„Освен това — каза си тя мрачно — не си струва да умирам заради магазина.“

Девън свали изцапаните си от боровинките бели ръкавици, завърза внимателно краищата на пълната си престилка и провря ръка през образувалата се дръжка. След това вдигна кофата и се отправи към къщи.

Докато вървеше, се хвана, че мисли за фотографиите, които ѝ беше показал отец Майкълс, и за човека, който ги бе направил. Какви вълнуващи, живи картини...

Тя забави стъпка. Ветрецьт погали лицето ѝ и премина през косите ѝ с нежен шепот. Мислите ѝ се понесоха заедно с него.

Усети, че си мислеше за целувката. За тяхната целувка. Онази, в първата им вечер заедно. Споменът завладя съзнанието ѝ и странно, тя сякаш вече нямаше желание да забрави за това. Беше ѝ се искало да мисли за случая от дни насам.

Не че това беше истинска целувка... И все пак, когато устните му се бяха притиснали в нейните, бе почувствала нещо ново и непознато, някаква тръпка по тялото си.

За пръв път в живота си се бе почувствала... жена. А когато силните му ръце я обгърнаха...

Още един шамар май нямаше да ѝ дойде зле. Мили боже, какво ли щеше да си въобрази после? Че този мъж я желаше? Това си беше чисто нападение, нищо повече. Той просто беше използвал устните вместо ръцете си. Не искаше тялото ѝ, искаше само да се отърве от нея.

Комарите бяха виновни. Те изсмукваха кръвта. Нямаше значение какво казваше отец Майкълс, нито пък колко добър фотограф беше нейният партньор — Каменния не беше от типа мъже, които една жена можеше да приеме. Поне не жена като нея. Неговите приятелки, ако изобщо имаше такива (в което тя дълбоко се съмняваше), сигурно носеха имена като Бурята или Фурията.

И все пак...

Забрави за фотографиите. В тях беше проблемът. Образите им бяха сътворили нещо, което реалистката Девън не можеше да пренебрегне: загадка.

Нейният едър, мълчалив и намусен съдружник се беше превърнал в загадка. Никога, никога през живота си Девън Маргарет

О'Ший не бе била в състояние да подмине такова нещо. Това беше като да живееш в разхвърляна къща. Нещата просто не бяха по местата си.

Тя се отказа да пренебрегва повече досадния въпрос, който тормозеше съзнанието ѝ. Нямаше начин отсега нататък да спи спокойно, ако не разрешеше гатанката.

Но как? Стисна още по-здраво дръжката на кофата и забърза.

Имаше само един начин. Трябваше да проникне зад грубата фасада на Каменния. Трябваше някак си да надникне зад ледената маска на човека, който беше направил тези фотографии.

ОСМА ГЛАВА

Каменния отвори рязко капака на джобния си часовник, погледна го и веднага почувства напрежение. Седем часът. „Още само един час“ — помисли си мрачно. Един час блажена тишина и трябваше да затвори магазина и да се прибере у дома.

— Дом — въздъхна той с отвращение.

Вече нямаше дом. Имаше палатка, която сякаш беше излязла от онези проклети женски списания — с цветя навсякъде, покривки, чисти чаршафи... Липсваха само завесите, но само защото нямаше прозорци. Каменния трепна. *Засега*. Нищо чудно малката госпожица Идеална да изреже дупка в брезентовата стена. Даже вече му се струваше, че я чува: *Би трябвало да има един прозорец над масата. Сутрин слънцето е толкова красиво...*

Слава богу, това щеше да свърши само след два дни.

Просто нямаше търпение. Само след два дни тя щеше да дойде с гръм и трясък в магазина със своите кулинарни произведения, които човек не би могъл да сложи в уста, и Каменния щеше да я изрита оттам.

По лицето му плъзна злорада усмивка. През последните два дни беше прекарал повечето от времето, като си представяше срещата им и израза на лицето ѝ, когато той изричаше думата „губиш“. Най-сладката дума на света.

Малката госпожица Идеална сигурно щеше да избухне в сълзи или да припадне.

Господи, той просто нямаше търпение да дойде този момент!

Лицето на Девън бе обвито в гъсти облаци пара. Няколко от къдриците ѝ вече бяха полепнали по потното ѝ чело.

Тя уви парцала около дръжката на тежкия железен капак, вдигна го и го постави на масата. След това избърса потта от челото си и

въздъхна уморено. Това беше последната партида за днес. Девън се наведе напред и надникна в тенджерата.

— Идеално — рече тя на глас и избърса още една струйка пот от слепоочието си.

Сместа от боровинки и захар беше придобила синьо-черен цвят. Девън я наля в чисти буркани, като внимаваше да не се опари, след това сипа по малко разтопена еленова мас отгоре, за да ги запечата, и завинти здраво капачките. Когато свърши, преброи днешните буркани. Тридесет и два. Заедно с вчерашните, това правеше общо петдесет и седем буркана със сладко. На всичкото отгоре ѝ оставаха още два дни.

Тя бързо оправи бъркотията, сложи бурканите в сандъка и го натика под леглото, където никой нямаше да го види. След това отвори никеловото капаче на часовника си. Осем без петнадесет.

Каменния щеше да се върне у дома след петнадесет минути. Девън въздъхна уморено, седна на леглото и размаха лениво крака. Не беше способна да сготви вечеря. Не и тази вечер. Беше тъй дяволски изтощена...

В съзнанието ѝ отново изплуваха фотографиите на Каменния. Тя стисна очи. Защо не можеше да забрави проклетите картинки? Напоследък усещаше, че всеки път, когато останеше за малко свободна, тайнствените снимки запълваха мислите ѝ.

Просто не можеше да ги свърже с човека, който ги бе направил, и това я подлудяваше.

Беше размишлявала за това през последните два дни, но успя само да достигне до очевидния извод — у Каменния имаше нещо повече, отколкото можеше да се види от пръв поглед. Някъде под тази сплъстена коса и мръсотията се криеше богата душа. Душа, която можеше да усети самотата на колибата и болката на старицата.

Тази мисъл я накара да омекне. Може би отец Майкълс беше прав. Може би просто Каменния се боеше да се нуждае от някого. Може би беше самотен и може би — ама само може би — имаше нужда от приятел.

При тази мисъл сърцето ѝ подскочи. Ако беше самотен, значи имаше нужда от нея, защото само един приятел можеше да намали болката на самотата!

През главата ѝ светкавично премина лъч на надежда. През целия си живот се беше грижила за някого, бе решавала проблемите на

другите хора. Тази роля ѝ отиваше. Без да помага на останалите, се чувстваше безполезна.

Девън се огледа в безупречно подреденото помещение и си спомни мръсотията, която цареше тук, когато влезе за пръв път. Спомни си дървениците, прахта, калта и изсъхналата храна.

Преди нейното пристигане в живота на Каменния бе царяла пълна бъркотия. Девън се беше справила с това, сега оставаха само второстепенните проблеми.

Тази мисъл я накара да се усмихне. Той имаше нужда от нея — ако не като приятел, то поне като партньор в магазина, защото само тя можеше да го превърне в първокласен.

О, несъмнено отначало това нямаше да му хареса. Мъжете не обичаха промените. Но когато Девън свършеше и всичко в живота на МакКена потръгнеше като по часовник, той щеше да види светлината. Щеше да разбере, че има нужда от партньорката си, че двамата с нея са един отбор.

Може би тя даже щеше да му помогне отново да намери пътя към човешката раса...

Ето това беше! Точно затова Господ я беше изпратил тук! Тя беше единственият човек, който можеше да подреди живота на Каменния и да му помогне да се върне към цивилизацията.

Девън се изправи рязко. В очите ѝ светеше решителност. Този мъж щеше да се сприятели с партньорката си независимо дали го искаше или не. Даже и това да струваше живота и на двамата!

Каменния се поспря отвън на вратата и се приготви за мяукането на Девън. Той прегърби рамене, сниши глава в удобното прикритие на яката си и отвори вратата.

Облаци от пара и топлина го блъснаха в лицето. Мъжът влезе, затвори вратата след себе си и вдъхна дълбоко сладкия аромат на канела и боровинки.

С крайчеца на окото си забеляза някакво бързо движение и се обърна точно навреме, за да види как съдружничката му скочи от леглото. Даже и от това разстояние личеше, че очите ѝ блестяха ярко, а лицето ѝ, обикновено толкова бледо, беше зачервено. Той изстена вътрешно. Беше намислила нещо! Може би искаше прозорци!

Малките ѝ крака стъпиха на пода и тя забърза към него. Повече от дузина навити като тирбушони къдрици, полепнали по челото ѝ, се отделиха и заподскачаха при всяка стъпка.

— Здравей, Каменни! — рече тя и се спря като облак от син муселин. — Мога ли да взема палтото ти?

Той стисна зъби, за да не изкреци. Можеше и сам да си свали палтото, но не си струваше шума. Вече имаше горчив опит от това. Ако кажеше „не“, тя щеше да се разтича наоколо като обезглавено пиле, с тъпо и обидено изражение. Затова сви огромните си рамене, изхлузи палтото си и ѝ го подаде.

Жената го взе енергично, приглади гънките и го окачи внимателно на куката. Той се приближи тромаво до масата и седна.

— Какво има за вечеря?

— Искаш ли кафе? — попита бързо тя и се спусна към любимата си печка.

— Окей. — Той се намръщи. Не беше ли я попитал нещо? А, да. — Какво има за вечеря?

Тя постави тигана на нажежената печка, отвори бързо консерва боб и изля вътре червеникавата смес. След това се обърна.

— Боб и тиганици. — И му подаде чашка горещо кафе.

— Добре.

Даже не можеше да отвори и една консерва като хората. Той измъкна оръфания „Оливър Туист“ от рафта, облегна се и се зачете.

— Още кафе? — попита Девън след малко.

Каменния погледна към утайката в чашата си:

— Ъ-хъ.

Навел глава на една страна, той я наблюдаваше как уви кърпата за съдове около дръжката на каната и напълни чашата му за втори път.

— Благодаря.

— Наистина няма защо — беше лъчезарният отговор.

Каменния отпи и отново се задълбочи в книгата. Парата караше тежкия железен капак на тигана да дрънчи и съска във влажния въздух.

— Знаеш ли, Каменни, вече наистина разбирам защо си се заселил тук. Сейнт Луис изглежда толкова сив и сучен в сравнение с тези места.

Той вдигна глава и се взря в нея внимателно. Разбира се, тя не гледаше към него. Танцуваше около печката: разбъркваше, опитваше,

душеше, наливаше. Топлината беше развалила още повече стегнатия ѝ малък кок и гъсти ръждиви къдрици се виеха по влажните ѝ бузи. Бялата блузка прилепваше плътно по извивките на тялото ѝ.

Дъхът му секна. Толкова рядко мислеше за нея като за жена, че сега, когато се сблъскваше с очевидната ѝ... женственост, се чувстваше някак неловко. Той се покашля и бързо отмести поглед встрани.

— Ъ?

Тя се засмя меко:

— Значи пак ще си ръмжим, а? — После започна да сипва боба в чиниите. — Мислех, че вече сме минали тази фаза на еволюцията.

Мъжът не отговори. Не можеше, а и не разбираше брътвежите ѝ.

Девън постави внимателно чиниите на масата и плъзна неговата по яркочервената покривка. След това му подаде чаша с преварена и охладена вода от реката. И една салфетка.

Той ѝ хвърли кос поглед.

— Направи ми това удоволствие — каза тя, все още усмихната. — Да се престорим, че ще я използваш.

Той стисна къдравото парче плат в огромната си ръка и започна да се храни. От време на време хвърляше по един бегъл поглед към нея, просто за да провери. Тя продължаваше по своя начин. Ядеше по посока на часовниковата стрелка, като всеки път хапваше от нещо различно.

— Знаеш ли, не ми отговори.

Ръката му замръзна във въздуха. МакКена притисна върха на вилицата върху устните си и я погледна учудено:

— А?

— Казах, че е много красиво по тези места.

— М-да.

После продължи да яде. Девън се покашля.

— Напоследък излизах много навън и разглеждах. Нямам търпение да видя есенните цветове.

Каменния напъха пълна лъжица боб в устата си и рече:

— Убаво е.

Отново настъпи мълчание, но този път напрегнато. Мъжът се размърда притеснено на стола си. Напоследък изглеждаше естествено да дърдорят като хиени пред плячка. Той поклати глава. Беше го

объркала до такава степен, че вече не знаеше какво можеше да се очаква от нея.

От другата страна на масата се чу как някой си пое дълбоко въздух. Каменния вдигна поглед. Девън гледаше втренчено към салфетката му. От брадата към бузите му бавно плъзна руменина. Почувства се като някакъв селски простак.

— Дявол да го вземе — озъби се той и хвърли салфетката на пода. — Престани да ме зяпаш така!

Тя сведе поглед към чинията си, вдигна вилицата и продължи да се храни.

— Днес се натъкнах на най-красивата птица, която някога съм виждала. Беше доста особена, със странен сиво-бял цвят, черна глава и яркочервена човка. Следва ме около половин час, стоеше на брега на реката и цвърчеше.

— Рибарица — рече той с пълна уста.

— Какво? — намръщи се Девън.

МакКена избърса устни с ръкава си и вдигна поглед:

— Арктическа Рибарица.

— О!

Отново мълчание. Благословено мълчание.

Вилицата издрънча леко в металната чиния. Каменния не си даде труд да вдигне очи. Наличието на публика само щеше да я окуражи да се раздърдори повече.

— Помислих, че може би ще искаш да знаеш нещо повече за мен.

Вилицата му продължи да се движи, без да се забави ни най-малко.

— Тц.

Тя продължи веднага.

— Дойдох тук, защото се нуждаех от ново начало в живота си. Преди това имах сестра си, Колийн, но когато тя порасна и се омъжи, вече нямаше нужда от мен. Чувствах се някак си... безполезна. Знам, че звучи глупаво, но си мислех, че ако намеря нещо, което да мога да върша добре... — Дълбокият ѝ глас потрепери за момент. — Не знам, може би смятах, че ако правя нещо само за себе си, нещо, което обичам, няма да се чувствам толкова самотна. Можеш ли да разбереш това?

Каменния остави вилицата. Дали можеше да разбере самотата? Той вдигна поглед и очите им се срещнаха. В зелените дълбини на нейните видя оттенък на тъга. Неспокоен копнеж, какъвто и той самият изпитваше.

Как бе могла да си помисли, че той няма да разбере! Бе прекарал в самота и търсене целия си живот.

— Разбирам. Точно затова и аз... — Каменния прехапа устни. Не беше нейна работа какво правеше и защо го правеше.

— Правиш снимки. Това ли щеше да кажеш?

Той вдигна изненадан поглед към нея.

— Да — рече след дълга пауза. — Правя снимки.

— Фотографията — каза меко Девън. — Безсмъртие чрез изкуството. Предполагам...

Щом веднъж набра инерция, тя продължи да говори с тих, успокоителен глас. Думите ѝ сякаш изплитаха мрежа от тиха наслада около него. Той се облегна назад, отпиваше от кафето си и слушаше. В палатката се възцари топла домашна атмосфера. След малко главата му натежа и клюмна напред. Очите му се затваряха. В гласа ѝ имаше нещо толкова успокояващо...

— Каменни?

Мъжът се стресна:

— Ъ?

Младата жена гледаше право към него. Очите ѝ се открояваха ясно върху бледото ѝ лице. Едва сдържаше усмивката си. Това личеше по потрепващите ъгълчета на устните ѝ.

— Спи ли ти се? — попита нежно тя.

Каменния се покашля.

— Тц. Изобщо.

— Спомняш ли си последния ми въпрос?

Той се размърда неловко. Не можеше да си спомни нито едно проклето нещо, което беше казала тази вечер. Освен онова за птиците.

— Въпросът ми беше много прост — обгърна го гърленият ѝ глас. — Мислиш ли, че с теб бихме могли да бъдем приятели?

Той скочи на крака. Дявол да я вземе! Отново го беше надхитрила! И то толкова лесно — малко топъл боб, нежна усмивка, няколко добре подбрани думи и наивникът вече слушаше досадните ѝ брътвежи.

Прииска му се да се застреля. Сега, преди да беше станало лошо, преди да бе изгубил напълно ума си.

— Не — процеди той. — Вече ти казах: аз нямам приятели.

— Но...

— Никакво „но“.

Неочаквано тя се озова до него и без да каже дума, сложи меките си бели пръсти върху ръката му. Мъжът почувства топлината на кожата ѝ през фланеления си ръкав. Докосването беше нежно, но твърдо, учтиво настоятелно.

— Забрави това, което ти казах — рече тя едва чуто. — Прекарахме една приятна вечер. Нека не се обръщаме назад.

Мъжът сведе поглед към нея. Жената вдигна поглед към него. Очите ѝ бяха големи и страшно сериозни. Гърлото му пресъхна и той преглътна мъчително.

— Добре — рече дрезгаво Каменния. — Да го забравим.

— Благодаря ти — отвърна Девън и въздъхна тихичко. След това пусна ръката му, приглади косите си и започна да раздига масата.

Когато се зае с чиниите, отново се чу дрезгавото ѝ фалшиво тананикане. Този път песента беше „Аз съм самотна птица в златна клетка“. Гласът ѝ като че ли поразхлабваше надвисналото в палатката мълчаливо напрежение.

Каменния изстена. Щом тананикането ѝ вече не го дразнеше, значи беше загазил здравата.

— Трябва ли непременно да си тананикаш? — попита той дрезгаво.

Девън се усмихна дяволито:

— Може би предпочиташ да пея?

— Не можеш ли просто да си представяш, че тананикаш?

— Ей, Каменни! — учуди се тя. — Ами че това, което казваш, е шега! Кой би помислил, че имаш чувство за хумор?

— Нямам.

— Може би просто си мислиш, че нямаш. А пък в същото време да си страхотен зевзек.

— Едва ли.

— И все пак... ти ми се усмихна, а след това се пошегува. По-добре да внимаваш. Може съвсем ненадейно да започнеш да ме харесваш.

Той ѝ се усмихна ехидно:
— Няма начин това да стане.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Каменния погледна втренчено към бавно придвижващата се сянка отвън пред магазина и поклати глава. Девън отново се опитваше да кара проклетото си колело.

Щрак, туп! Сянката залитна напред. Предното колело на велосипеда се плъзна по набраздената кална земя и се закова на място. Тялото на ездачката му политна към кормилото. Когато седна отново на мястото си, лявата ѝ ръка закачи звънчето и то издрънка весело.

— Ау!

Каменния не можа да сдържи усмивката си. Той зачака. Знаеше, че тя щеше да направи нов опит. Бе научил едно нещо за Девън — тя никога не се отказваше.

И този път не го разочарова. След няколко секунди тялото ѝ се намести обратно на седалката, стегна се, плъзна крак на раздрънкания педал със звучно щракване и тръгна напред.

Туп! Колелото отново се разтресе, но този път успя да мине през браздата. Последното нещо, което Каменния видя, беше блясъкът на червения велосипед и черните гуми, когато тя прелетя покрай отворения вход на палатката.

— Слава богу! — промърмори той. — Докато се опитваше да кара това тъпо нещо, тя не чистеше, или — боже опази! — не се учеше да готви.

На следващия ден Каменния все още се усмихваше. Всеки момент щеше да изрече вълшебната думичка „губиш“. Той едва сдържаше нарастващото си вълнение. Думата просто пареше на върха на езика му. Всеки момент — по дяволите, даже всяка секунда — Девън щеше да се вмъкне през отвора на палатката с кулинарните си произведения, които никой нямаше да може да сложи в уста.

Той се усмихна. Дявол да го вземе, колко добре се чувстваше.

За пръв път, откакто жената бе дошла в магазина, Каменния имаше надмощие. Всичко, което трябваше да направи, беше да опита храната, която бе приготвила, и тя като нищо щеше да изгуби баса. Мъжете в Юкон не бяха толкова закъсали, че да ядат нейните помии.

Той отвори рязко капака на джобния си часовник и го погледна. Седем часът. Девън закъсняваше. Може би беше опитала от храната си и беше припаднала.

— Здравсти, Каменни.

Той вдигна поглед. Беше застанала точно на входа и в ръцете ѝ нямаше нищо. Каменния се ухили широко. Сигурно ѝ се беше наложило да изхвърли на боклука всичките си буламачи.

— Случайно да си забравила нещо, Девън?

— Не. Всъщност даже донесох повече от уговореното. — Тя надникна навън и извика: — Хайде, идвай!

Беър се показва на входа.

— Добро утро, Девън — рече той и докосна периферията на вехтата си шапка. — Добро утро, Корнелиус.

— Дошъл си да видиш как малката госпоица ще загуби, а, старче?

Беър се запъти с провлачени стъпки към масата и седна.

— Май ще видя някой да си яде ушите от яд — рече той с добродушна усмивка.

Девън се отправи към входа. Полите ѝ в пастелносин цвят се завъртяха весело около краката ѝ, когато се провря през него.

След малко вратата се отвори. Появи се нещо синьо. Девън влизаше заднишком! Каменния замръзна, загледан слисано в закръгленото ѝ задниче. Ето го пак онова недвусмислено доказателство за нейната женственост!

След това бавно се появиха гърбът и раменете ѝ. Тя се опитваше да вмъкне нещо в палатката.

Погледът му се плъзна по слабите ѝ приведени рамене и се спусна по гръбнака към закръглените ѝ задни части. Девън не носеше от ония проклети — как ги наричаха, тур... турнюри? Както и да е, не носеше такива неща. Полата се спускаше по малкото ѝ тяло, без да маскира онова, което Господ беше създал.

Тя отново се раздвижи. Каменния реагира незабавно.

— Боже! — промърмори той под нос, спусна се към нея и отвори вратата. Отвън се показва голяма, натоварена догоре шейна. — Какво, по дяволите, е това?

Девън се изправи:

— На какво ти прилича?

Той изсумтя отвратно, грабна въжето и го задърпа към вътрешността на палатката. Шейната заподскача по неравния дървен под и при всеки чеп се разнасяше звън на стъкло.

— Спри! — извика Девън, когато цяла редица буркани се плъзна застрашително наляво.

Каменния не спря. Стъклото продължи да дрънчи при всяко негово движение.

Девън се спусна към него, грабна въжето и го дръпна силно. При второто дръпване Каменния го пусна. Тя политна назад и се приземи на задните си части в облак от муселин. Около нея се надигна прах и влезе в устата и ноздрите ѝ. Девън се разкиха.

Каменния се разсмя от сърце.

— Извинявай, не съм мел днес. Трябва да ми е изскочило от ума.

Устните на младата жена се разтеглиха в усмивка. Смахът му беше толкова добродушен, толкова искрен! Почти я накара да забрави, че се смееше на нея. Почти.

Той протегна ръка:

— Хайде, ставай.

Девън подчертано пренебрегна ръката му, отупа прахта от дланите си и се изправи.

— А сега... — По средата на изречението се спря, за да извади една къдрица от устата си, повдигна я, напъха я обратно в малкия си стегнат римски кок и продължи: — Да си дойдем на думата.

На Каменния почти му дожаля за нея. Тя се стареше толкова много!

— Сигурна ли си, че искаш публика? — попита той тихо.

Девън погледна към Беър.

— Той ли? Той не е публика, а експерт — консултант.

Усмивката на Каменния помръкна:

— Нали аз щях да бъда съдията?

— Помислих си, че може би ще искаш да чуеш някои... мнения на клиенти. Когато изразих тази си мисъл пред твоя приятел, той

изглеждаше повече от радостен да ти помогне. Всъщност даже спомена нещо за „честна борба“.

— О, така ли направи? — Каменния хвърли мрачен поглед към приятеля си. — Не си ли малко старичък, за да се буташ между шамарите, Беър?

Едноръкият се усмихна още по-широко:

— Просто се опитвам да помогна на двамата си приятели.

Каменния направи гримаса. Боже господи, ако тя не умееше да готви, би трябвало в момента да изглежда притеснена. Това положение го дразнеше. Комедиите никак не му бяха по вкуса.

— Добре де — изръмжа той. — Да видим какво си донесла.

— Храна — усмихна се победоносно тя.

— И каква по-точно?

По лицето ѝ пробягна сянка на разочарование:

— Не изглеждаш много доволен.

Беър се изсмя:

— Има си хас да бъде доволен!

— Не мислиш ли, че храната е добра идея? — попита сериозно Девън. — Със сигурност ще привлече повече клиенти.

— Твоите манджи няма да привлекат и мухи.

В очите ѝ проблесна нещо: гняв, триумф, облекчение? Не беше сигурен, но каквото и да беше, го разтревожи.

— Какво гледаш?

Този път настроението ѝ не можеше да се сбърка. Беше радостна. Всъщност даже очарована. Лицето ѝ беше порозовяло, а усмивката ѝ бе станала широка като харман. Даже малките ѝ прашни ръце заръкопляскаха ликуващо.

— Стой спокойно! — заповяда той. — Завива ми се свят, като те гледам.

Тя се спря.

— Съжалявам.

Усмивката ѝ показваше точно обратното. Каменния изстена. Сигурно щеше да съжалява, че е попитал, но просто не можа да се сдържи:

— Добре де, защо се хилиш?

— Аз... малко те заблудих — каза тя.

— Заблудила си ме?

— Готвех лошо, за да ти отмъстя.

Сърцето на Каменния спря. Отново бе успяла да го надхитри.

Преди той да каже нещо, Девън вдигна покривката на шейната и разкри съкровищата си. Натоварената догоре шейна сякаш започна да расте и изпълни палатката със зловещото си присъствие.

— Какво е това? — попита мрачно Каменния.

Тя бързо прокара показалец по металните капачки на бурканите.

— Компоти, сладко, сосове, лютеници. — После направи пауза, за да подчертае думите си и продължи: — Шестнадесет боровинкови сладкиша и пет консервирани пая от праскови.

Дълбоко в гърлото на Каменния се надигна ръмжене:

— Боже господи...

Беше се насадил на пачи яйца. Само секунда след това тя се озова до него и леко сложи ръка върху ръкава на фланелената му риза.

— Златотърсачите ще се редят на опашка за тези неща. Особено през зимата, когато им идва до гуша от боб и тиганици. Само помисли — каза тя замечтано, — филийка със сладко от боровинки през януари!

Той стисна силно очи и се опита да не обръща внимание на очевидното. Беше се обзаложил и изгубил.

— Каменни? — В гласа ѝ се прокрадна нервна нотка.

Знаеше, че тя чака. Чака да види какъв човек щеше да се окаже той. Каменния вдигна бавно клепачи. Очите под тях бяха мрачни и обезсърчени.

— А?

— Ще удържиш ли на думата си?

Ето това беше. Големият въпрос. Той хвърли притеснен поглед към шейната. Девън стисна още по-здраво ръката му. На него му се стори, че сивите брезентови стени на палатката сякаш се приближаваха.

Отговорът всъщност беше толкова прост! Знаеше го много добре. И тя го знаеше. Всичко, което той трябваше да направи, беше да ѝ се изсмее в лицето. Това беше неговата долина, неговият магазин, неговият живот. Никой на света нямаше да го обвини, задето се бе отрекъл от думата си. Даже и Беър.

Никой, освен оня в огледалото.

— Каменни?

Той въздъхна дълбоко и отвори капака на часовника си. Това беше несъзнателен жест, който често повтаряше, когато бе притеснен. Равномерният ход на мъничките стрелки го успокояваше. Каменния наблюдава няколко мъчителни секунди движението им и брезентовите стени сякаш се поотдръпнаха. Главата му се проясни. Очевидно беше изгубил баса и сега трябваше да приеме поражението с достойнство.

— Спечели. — Това беше най-трудната дума, която някога бе произнасял.

Девън подскочи във въздуха и изписка:

— О, Каменни, знаех си, че си човек, на...

— Задръж малко.

Тя замръзна на място и спря да ръкопляска.

— Но...

— Никакво „но“. Печелиш, признавам. А сега е твой ред да дадеш нещо.

Девън го изгледа внимателно.

— Какво искаш да кажеш?

— Можеш да работиш в магазина ми по осем часа на ден, но при едно условие.

— Какво условие?

— Имаш лимит да избърборваш по десет думи дневно. В момента, в който единадесетата изскочи от устата ти, смяната ти свършва.

— Това е невъзможно!

Той се усмихна:

— Ако гледаш така на нещата, няма да има на кого да говориш. Нима ще ти бъде трудно да мълчиш при тези обстоятелства?

Тя присви очи и го погледна внимателно:

— А ако не се съглася?

— Тогава печелиш празен бас. Ще затворя магазина, ще си събера багажа и ще се преместя.

Девън зяпна.

— Това не е честно!

— Тц.

— Няма да го направиш!

— Опитай де.

Тя ухапа палеца си и загриза малкото си нокътче.

Мъжът не можеше да откъсне очи от нея. Почти виждаше мислите, които се въртяха в главата ѝ. Явно в момента Девън преценяваше нещата от всеки възможен ъгъл. Когато не можеше да издържа повече, Каменния попита:

— Съгласна?

Тя извади палеца от устата си:

— Сто думи.

Каменния се ококори. Малката госпожица се пазареше!

— Двадесет.

— Шестдесет.

— Четиридесет.

— Съгласна — изрече мрачно младата жена.

Той въздъхна облекчено. Можеше да изтърпи четиридесет и ако изиграваше правилно картите си, щеше да я надхитря да ги използва още преди обяд.

— Добре.

— Чакай малко, господинчо! Не сме свършили още.

В палатката се разнесе кискането на Бър.

— Е — рече той и се изправи тромаво. — Трябва да вървя. Всичко тук вече ми изглежда като честна борба.

— Благодаря ти — каза Девън на едрия мъж, който се измъкна през отвора на палатката и изчезна.

— Да, Бър — подвикна Каменния след него. — Страшно ти благодаря!

Веднага щом останаха сами. Девън отново се обърна към партньора си:

— Добре, а ето сега и моите условия.

— Ти нямаш право на условия.

— Имам, ако искаш да си държа устата затворена.

Той помисли малко. Беше готов да плати висока цена за мълчанието ѝ.

— Добре де, какво искаш?

— Ще ми позволиш да почиствам и подреждам магазина всеки ден.

— А ако не се съглася?

— Ще остана повече. Може би дори и следващото лято.

— Няма да изтраеш.

Веждите ѝ, идеално оформени, се вдигнаха нагоре.

— Нима? Защо не опиташ?

Той изсумтя. Тя можеше да го направи и със сигурност нямаше да се поколебае само за да му направи напук.

— Добре, дявол да го вземе! Прави каквото щеш. И без това винаги го правиш. Само дръж устата си затворена.

— Дадено — усмихна се Девън.

Каменния изстена, докато я наблюдаваше как разтоварва скъпоценната си шейна. Очертаваше се дяволски дълга зима.

На следващата сутрин Каменния отвори капака на часовника си и се втренчи мрачно в малките черни стрелки. Беше девет часът. Той се намръщи и го прибра обратно в джоба си.

Денят се прозяваше пред него като ухилена зееща уста, която му се смееше и заплашваше да го погълне. Двамата с Девън работеха заедно едва от час, а вече му се повдигаше. И вече имаше главоболие.

— Знаеш ли, Каменни...

Той трепна. Откакто познаваше Девън, бе намразил това изречение. То неизменно биваше последвано от предложение как би могъл да подобри характера или външния си вид. Или пък и двете.

Мъжът изскърца със зъби и старателно се опита да не ѝ обръща внимание. Както винаги, усилията му останаха незабелязани.

— Бих могла да ти помогна да пренаредиш фотографската си колекция.

Той ѝ хвърли един поглед, който недвусмислено казваше: „Остави ме на мира, жено.“

— Аз не съм ги разглеждала, разбира се — продължи тя, като или безгрижно не забелязваше, или изобщо не ѝ пукаше за мнението му по въпроса. — Но съм сигурна, че не са... подредени както трябва.

Каменния взе двадесет и две кибритени клечки и ги пусна в малкия буркан до везните за злато. Тънките дървени пръчици потракаха в заоблените стъклени стени. Още седемнадесет, мой малки генерале. Тази мисъл му даде известна утеха.

— Само да си пипнала фотографиите ми — рече той спокойно — и ще ти отрежа белоснежните пръстчета.

Тя пребледня.

— Виж, няма нужда да бъдеш толкова...

Той взе още шест клечки.

— Спри! — Погледът ѝ се устреми към клечиците в мръсната му шепа. — Това са само пет думи! „Да“ е частица. Тя не се брои.

— Брои се. Шест думи — отсече мъжът и пусна клечките в буркана. — Няма да смятам възраженията ти. Това беше законен спор. Значи имаш още няколко думи. — Той се наведе напред. — Искаш ли да ги използваш сега.

Тя стисна зъби и се върна към рафтовете, които подреждаше. Каменния я наблюдаваше как слага редичката консерви от грахова супа с военна точност и се подсмихна:

— Защо слагаш граховата супа до доматиите?

Девън му се усмихна радостно:

— Радвам се, че попита. Това беше доста трудно решение за мен, защото...

— Стоп! — Думата прогърмя в палатката и разцепи тишината. Каменния внимателно отброи дванадесет клечки. — Станаха четиридесет. Край.

— Ах, ти... — прониза го с поглед Девън. След това тропна с крак по дървения под, събра полите си с ръце и излезе вбесена навън.

Когато си отиде, мъжът въздъхна дълбоко. По лицето му се разля щастлива усмивка. Беше успял! Беше я надхитрил! Нямаше още девет и половина, а тя вече бе изчерпала лимита си.

Господи, колко хубаво беше да свириш първа цигулка!

Два дни по-късно Девън стисна здраво устни, докато стоеше пред безупречно наредените си консерви със супа. Замалко щеше да каже „привърших“. Обаче успя да се хване навреме и стисна предателските си устни в тънка линия. Нямаше да позволи отново да бъде измамена, не и от такъв като Каменния. Някак не вървеше да бъде надхитряна от човек, съвсем малко по-интелигентен от червей.

И все пак не можеше да не отрече очевидното. Беше я надхитрил два пъти. Два дни поред бе използвал собствената ѝ бърливост срещу нея. Предишния ден бе издържала едва до десет и половина.

Девън направи недоволна гримаса. Колко глупава беше! Ако продължаваше в този дух, чак до пролетта нямаше да може да изкара

пълна смяна.

Тя се закле наум този ден да бъде по-хитра. Днес щеше да бъде най-добрият, най-тихият партньор на света. Рано или късно Каменния щеше да осъзнае, че тя беше истинска находка за бизнеса му. Можеше дори и да свали ограничението.

Младата жена огледа магазина и се усмихна доволно. Всичко бе безупречно, идеално подредено. Пайовете ѝ се мъдреха в приятен за окото полукръг върху рафтовете зад старото кюмбе. Малките сладкиши ги заобикаляха в спретната дъга от полумесеци със златисти хрупкави корички. Лавиците бяха подравнени и избърсани, а стоките върху тях — подредени с педантична точност. Все още бяха под азбучен ред, разбира се, но след като тя работеше там всеки ден, какво значение имаше? Клиентите нямаше нужда да умеят да четат, а само да питат.

Сега оставаше да дойде някой.

Още не си бе довършила мисълта и вратата на палатката се отвори. Влезе Корнсток с един мъж, когото Девън не познаваше.

— Корнсток! — извика тя радостно, събра полите си и забърза към него. Зад гърба ѝ се чу потракване на кибритени клечки в стъкло. Усмивката ѝ помръкна.

Момчето свали овехтялата си шапка и я притисна към гърдите си.

— Добър ден, госпожице Девън. — И преглътна мъчително, когато по възлестото му гърло пропълзя издайническа руменина.

Тя кимна, като се опитваше да говори с очи.

— Това е моят приятел Дигър Хайнс. — Той посочи с глава към чернокосия мъж до себе си. — Двамата ще ходим до Съркъл Сити да се позабавляваме малко.

Девън погледна към Дигър. Той се ухили и разкри пълен комплект нащърбени пожълтели зъби. Хлътналите сиви очи, разположени сред бръчките на изпитото му лице, блестяха като на стар златотърсач.

— Здравсти, госпоице.

Девън усети от топлата му усмивка, че наистина я харесва.

— Здравейте, господин Хайнс.

— Господин! — разкикоти се мъжът. — Дявол да го вземе, госпоице, аз съм Дигър. — Той погледна през рамото ѝ към тезгяха. —

Здрасти, Каменния, как я караш?

МакКена не вдигна очи.

— Добре.

Девън потупа Корнсток по рамото. Когато той погледна към нея, му посочи с очи пайовете и сладкишите си.

— По дяволите, Дигър, я виж тук!

Чернокосият погледна към изложбата на Девън и ококори очи.

— Всемиловичи боже! Пресни пайове! Колко чини един?

Младата жена претегли всяка дума и изхвърли наум излишните:

— Долар парчето. Безплатен сладкиш при десетдоларова покупка.

При тези думи Каменния вдигна стресната глава:

— Безплатен?

Тя кимна и се намръщи, когато още седем кибритени клечки се озоваха в буркана.

— Дявол да го вземе! — рече Корнсток и преглътна. — Хайде, мой човек! Давай да се запасяваме за зимата!

През следващия половин час Девън пърхаше около тях като квачка около пиленцата си — кудкудякаше, кимаше и сочеше. Правеше всичко друго, но не и да говори. Беше решена да покаже на Каменния, че може да бъде полезен, макар и безмълвен партньор. Когато Дигър и момчето събраха всичко, от което имаха нужда, тя ги последва до тезгяха, мина покрай съдружника си и застана пред везните. Каменния веднага се изправи:

— Аз ще се оправя със златото.

Тя му хвърли унищожителен поглед:

— Не.

Двамата се гледаха упорито за момент. След това Каменния пусна една клечка в буркана и се отпусна назад на стола си:

— Добре, направи го ти.

Младата жена се усмихна победоносно и насочи вниманието си към клиентите:

— А сега да видим какво купихте.

Девън вдигаше една по една покупките, проверяваше в списъка на цените и записваше на парче хартия: *бекон два фунта, осемдесет цента; боб пет фунта, седемдесет и пет цента; захар десет фунта,*

два долара и петдесет цента; кафе три фунта, три долара; сладко два буркана, два долара.

Последната им покупка беше една малка яркооранжева кутийка. Тя я вдигна и я огледа от всички страни, за да намери някакъв знак за съдържанието ѝ. После се намръщи. На кутийката нямаше изписана и една дума. Нещо в държането на момчето привлече вниманието ѝ и Девън вдигна поглед. Лицето на Корнсток беше почервеняло като рак, а адамовата му ябълка подскачаше неудържимо. Той гледаше опулено към кутийката в ръцете ѝ.

— Добре ли си? — попита младата жена.

Той кимна и отново се закашля. Дигър го тупна по гърба.

— Нищо му няма, госпожице — рече ухилено чернокосият.

Девън отново насочи вниманието си към кутийката. Какво ли имаше в нея? Тя потърси в списъка с цените. Момчето отново се покашля:

— Струват един долар, госпожице.

— Но какво е това?

Този път кашлицата на Корнсток приличаше повече на апоплектичен пристъп. Младата жена веднага вдигна поглед към него и се намръщи загрижено. Горкото момче едва дишаше. Лицето му изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да експлодира.

— Боже мой, Корнсток...

Тя се спря по средата на изречението. Каменния скочи на крака и грабна кутийката от ръката ѝ.

— Всичко прави десет долара и пет цента, момчета — рече той и хвърли кутийката при останалите покупки.

Девън се наежи.

— Виж сега, почакай...

— Имай ми доверие.

Странно пресекливият му глас я накара да млъкне. Звучеше почти... радостно. Тя му хвърли един кос поглед. Очите му бяха присвити от едва сдържан смях. Тъгълчетата на устните му потрепваха.

— Ей, госпожице Девън, а сега ще получим ли сладкиш?

Тя се усмихна на въпроса на Дигър и кимна:

— Плюс две безплатни парчета пай. Просто кажете това на другите, момчета.

Когато двамата мъже си отидоха, Девън отново чу потракването на кибритените клечки в буркана, но даже и това не успя да помрачи въодушевляването ѝ. Беше свършила добра работа. С нейните храни бизнесът се разрастваше.

Когато се извърна, видя, че Каменния я гледа някак особено. Усмиваше се и в очите му имаше някаква странна нежност. Никога не бе очаквала такава неща от него.

— Какво има? — попита тя несигурно.

— Бях забравил, че съществуват жени като теб.

Той се усмиваше, наистина се усмиваше. Девън почувства това с цялото си същество.

— Какво имаш предвид, като казваш „жени като теб“?

— Дами — отвърна тихо Каменния.

Тя си спомни сентенцията на Майдъс за жените и погледна подозрително към партньора си:

— И какво означава това?

Той изкриви устни:

— Оранжевата кутийка беше пълна с говежди черва. — И когато видя слисания ѝ поглед, добави: — Презервативи, нали разбираш, едни мънички...

— Знам какво означава презерватив!

По лицето ѝ блисна руменина. Тя покри с ръце пламналите си бузи. Припомни си това, което беше чела за противозачатъчните средства в книгата на доктор Кауън „Наука за новия живот“. В гърлото ѝ се надигна стон.

Стига вече! Девън свали ръце от лицето си. Бе крайно време да си спомни, че беше магазинерка, а не някаква си фръцла, тръгнала на лов за съпруг. В Юкон нямаше място за женска чувствителност.

След това вдигна предизвикателно брадичка и порови в себе си за някой останал леден поглед. Когато намери един, тя го насочи към партньора си.

— Говежди черва. — Едва изричаше думите, макар и да се преструваше, че изобщо не я притесняваха.

Устните на Каменния потрепнаха присмехулно:

— Много добре.

Тя кимна многозначително:

— Ако ги беше изложил така, че да се виждат, щях веднага да се досетя за какво става дума.

Мъжът повдигна вежди:

— О? И как щеше да стане това?

— Мястото им едва ли е между ръкавиците и чорапите.

— А, не знам — провлече той. — Нищо им няма, ако стоят там. Даже това е най-доброто място. Ти какво предлагаш? Може би между ръчните инструменти?

— Защо ли изобщо се захванах да говоря с теб за логика! — каза тя, събра полите си и се отправи към най-близкия рафт.

Топъл гърлен смях изпълни палатката. Дълбокият му тембър изпрати неочаквана върволица от тръпки по гордо изправения гръб на Девън. Наложил си да не го гледа, но положението стана още по-лошо. В съзнанието ѝ веднага изплува лицето на Каменния, озарено от смеха.

Тя се направи, че не му обръща никакво внимание, събра оранжевите кутийки в престилката си и закрачи решително към рафта, където бяха наредени стоките от „П“ до „Я“. Докато разчистваше място между супата и търнокопите, Каменния все още се кикотеше.

— О, Девън! — долетя след малко топлият му напевен глас.

Жената вдигна поглед. Той полюляваше лекичко в ръката си пълния с клечки буркан. Малките дървени пръчици потракваха нежно по стъклото.

— Чао, Дев.

По дяволите! Тя отвори уста да каже нещо, но побърза да я затвори. Правилата си бяха правила.

Изхвърча от палатката, без да се обръща назад. Каменния погледна часовника си и се усмихна.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Девън огледа магазина и се намръщи. Беше тъй потискащо *тихо*. Единственият звук, който се чуваше в палатката, бе нетърпеливото потропване на крака ѝ.

„Е, да — помисли си философски тя, — поне успях да не проговоря.“ Бурканът беше празен, а бе вече единадесет часът.

Само да имаше какво да прави...

Внезапно в палатката влетя един непознат, запъти се несигурно към масата, придърпа един стол и се стовари отгоре му. После се прегърби и въздъхна. Въздишката му беше дълга и дълбока и показваше на света колко много наслада можеше да има в един стол.

Девън впери ужасен поглед в калните следи от ботушите му. Непознатият свали ловко шапката си:

— Каменния, как си, да те вземат мътните?

— Ей, да пукна, ако това не е Лъжливия Джорд, дето се е върнал право от оня свят!

Мъжът се засмя — шумен, добродушен смях, от който тежките му челюсти се разтресоха.

— Тоя път направих големия си удар, без майтап!

— М-да, аз пък съм президент на Американските щати.

Джордж се ухили широко и увисналите му мустаци се събраха накуп под големия му нос. Той порови в огромния джоб на палтото си, измъкна оттам гилза от ловджийска пушка и я хвърли на тезгяха. Предметът издрънча силно върху дървената повърхност.

МакКена погледна гилзата така, сякаш очакваше да го ухапе, склочи вежди и я вдигна. Лицето му приличаше на буреносен облак.

Девън гледаше като омагьосана как партньорът ѝ свали капачката на гилзата и я обърна с дъното нагоре. Върху тезгяха се изсипаха груби златни парченца. След дълго мълчание Каменния вдигна поглед към Джордж:

— Това злато не е от близкото течение на реката.

— От Заешкия поток е.

Каменния въздъхна дълбоко:

— По дяволите...

Джордж се изсмя:

— А-ха. Вече обявих района си. Сега отивам в Огилви да го регистрирам. Само минавам отгук да ти кажа и да те помоля да съобщиш и на другите.

— Ще го направя — отговори Каменния с толкова уморен глас, че Девън едва го позна. Без да каже нищо повече, той събра отново златото в празната гилза и го подаде на Джордж.

Младата жена стоеше встрани, без да знае какво да направи. Очевидно МакКена не се зарадва на новините на Джордж. Но защо? Откриването на златно находище в долината беше хубаво нещо... нали? А и у един клиент с пълна гилза злато със сигурност нямаше нищо лошо.

— Почакайте — каза тя, когато Джордж се отправи към вратата. — Не бихте ли желали да купите сладкиш или парче пай?

— Не, благодаря, жена ми е индианка и готви чудесно, госпойце.

Девън се втренчи разочаровано в него, докато той излизаше от палатката. Когато се отправи към тезгяха, забеляза, че Каменния не беше отброил думите й. Това поне беше чудесно.

— МакКена?

— Ей сега ще стане като с Фортимайл.

— Какво имаш предвид?

— В Юкон за десет минути една пуста долина може да се превърне в голям град. Затова и използваме палатки. Те се местят бързо. По дяволите, в момента, в който новината за Джордж се разнесе, тук ще се образува върволица от хора. Ще се заселят толкова бързо, че моята тиха долина...

— Клиенти! — грейна Девън. — Магазинът ще бъде пълен всеки ден!

— Не всички от тях ще бъдат златотърсачи. Някои от тези, които ще се отправят насам, ще бъдат притежатели на магазини. До пролетта долината ще заприлича на проклет град.

Девън прехапа замислено долната си устна. Това беше конкуренция, която не можеха да си позволят, не и с характера на Каменния.

— Е, значи просто ще трябва да бъдем най-добрите. Бих могла да направя още малко...

— Стига толкоз — рече той уморено и пусна четиридесет клечки в буркана. — Върви си вкъщи.

— Но...

Той удари с юмрук по масата:

— Веднага!

Девън се завъртя на сто и осемдесет градуса и изхвърча през вратата. В същото време влезе Майдъс и двамата се сблъскаха. Когато залитна назад, в ушите ѝ прозвуча презрителният му смях.

— Отиваш ли си? — каза той подигравателно. — Толкова скоро?

Тя вирна предизвикателно брадичка и мина покрай него, без да каже нито дума. Отвън чу изпълнения му с омраза глас:

— Е, Каменния, много бързо успя да се отървеш от кучката днес. Добре го даваш.

Девън се спря и зачака отговора на МакКена. Такъв обаче не последва. Тя стисна отчаяно юмруци. Кога ли този човек щеше да разбере, че партньорите трябва да се защитават един друг?

Девън наблюдаваше през масата как Каменния ровеше безцелно храната в чинията си с разширени, невиждащи очи. През цялото време не беше вдигнал поглед нито веднъж.

Сърцето ѝ се сви. Очевидно беше много разстроен. Тя се почуди как можеше някой да се разстрои толкова много от шепа злато.

Но дълбоко в себе си знаеше. Не малкото количество жълт метал го тревожеше, а това, което щеше да се случи — хиляди алчни мъже щяха да дойдат и да разровят земята, търсейки всеки своята шепа златен прах.

Девън прехвърли за стотен път в ума си пророчеството на Каменния. Дали тази пустош щеше до пролетта да се превърне в град? Град с истински улици, истински магазини, истински хора?

Да смееше ли да се надява?

— Каменни — започна предпазливо тя.

Той скочи на крака, оригна се шумно, изтри брада с опакото на ръката си и хвърли неизползваната салфетка на масата.

После грабна палтото си от закачалката и се отправи към вратата. Девън стана и му препречи пътя:

— Къде?

Мъжът впери поглед в нея и в очите му проблесна нещо. Дали беше страх или болка? Но всичко бе за миг. После над лицето му се спусна обичайната маска.

— Навън.

Тя постави ръка на рамото му:

— Не си отивай.

Каменния потрепна при допира ѝ:

— Защо не? Всичко, което можеш да направиш, е да ми надуеш главата с дърдоренето си. Тази вечер не бих могъл да го понеса.

— Няма да дърдоря.

Той присви изпитателно очи:

— Обещавах ли?

— Обещавам, но... — Гласът ѝ премина в шепот: — Понякога, когато говориш за проблема си, той се смаява.

Очите му сякаш проникваха зад лицето ѝ. В палатката надвисна мълчание. Дъхът им се смесваше и удряше тишината като с юмруци. Вятърът навън се усили. Тясната дървена врата заскърца на кожените си панти и палатката потрепери. Дъждът барабанеше глухо по увисналия брезентов покрив.

— Моля те, не излизай.

Напрежението в лицето му изчезна и едрите му рамене се отпуснаха.

— Добре. И без това няма къде да отида. Беър е излязъл да поставя капани.

Девън плъзна длан от рамото към китката му, поведе го към масата, наля две чашки кафе и седна. След малко отпи и се осмели да пророни:

— Това е въпрос на гледна точка, както и всички лоши неща в живота.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти си мислиш, че е лошо, дето твоята долина ще се превърне в шумен град, права ли съм?

Той кимна.

— Това е, защото възприемаш нещата от погрешен ъгъл. Ами погледни така: потокът от хора означава поток от клиенти. Повече клиенти означават повече долари, а повече долари означават повече фотографски принадлежности.

Каменния отпи голяма глътка от кафето си.

— Мисля, че си права — промърмори. — И все пак...

— А има и нещо по-хубаво от парите. Ти ще бъдеш първият фотограф тук. Твоите снимки ще станат дневник на големия удар, а когато всичко свърши, ще можеш отново да се преместиш на някое диво място.

Той вдигна очи към нея. Погледите им се срещнаха над ръба на чашата.

— Откъде, по дяволите, ме познаваш толкова добре?

При вида на топлия му махагоново златист поглед по гърба ѝ пропълзяха тръпки. Девън се усмихна:

— Не можеш да живееш с един човек три седмици и да не научиш нищо за него, колкото и упорито да се опитва да се прикрива.

— Благодаря — рече едва чуто мъжът.

Тя се втренчи упорито в чашата си.

— Няма защо. Нали затова са приятелите...

След тези думи Девън не вдигна поглед. Просто не можеше. Усети очите му върху себе си като два огнени лъча, които сякаш изгаряха кожата ѝ. По бузите ѝ бавно плъзна руменина. Не биваше да го казва. Той явно още не беше готов да бъде неин приятел.

— Тогава може би трябваше по-рано да си намеря приятел.

До този момент Девън сякаш не осъзнаваше, че бе съдържала дъха си, но при думите на Каменния въздъхна дълбоко и облекчено. Той почти бе казал, че са приятели. Почти.

Това все пак беше нещо.

Приятели...

Три седмици по-късно Каменния все още обръщаше думата в ума си и се чудеше какво ли беше нейното значение.

Дали Девън наистина си мислеше, че бяха приятели? Можеше ли да бъде чак толкова глупава? Само глупаците не знаеха, че мъжете и

жените не можеха да бъдат приятели. Дявол да го вземе, та той не можеше да се сприятели дори и с мъжете, макар да ги разбираше.

Каменния вдигна очи от стъклените плочки, които почистваше, и погледна към Девън. Тя, както обикновено, подскачаше наоколо като птичка, която търси идеалния червей. Прелиташе от рафт на рафт, проверяваше, цъкаше, постоянно преместваше или поправяше някоя дреболия.

Той въздъхна и отново насочи вниманието си към плочките. Партньорката му пазеше тишина. През повечето време поне.

— Каменни?

Той пусна една клечка в буркана и вдигна поглед.

— М-да?

Беше спряла да подскача и в момента тъкмо отваряше вратата на палатката. После надникна навън и каза през рамо:

— Кой каза, че Джак Кели може да предяви претенции за колибата на Спайк?

Каменния въздъхна уморено. За нещастие се беше оказал прав за това какво влияние щеше да окаже върху мирната долина новината за находката на Джордж. Всеки ден пристигаха нови и нови златотърсачи. Палатките никнеха като гъби след дъжд. А Джак Кели бе най-лош от всичките. Изглежда, беше си навил на пръста да превърне долината в модерен град.

— Каменни? — повтори Девън.

Той сви рамене.

— И без това никой не я иска.

— Да, но не е честно да я вземе и да направи магазин. Ще ни вземе хляба.

— Казах ти вече, ей така става, когато някой направи удар. Тия проклети златотърсачи ще чуят клюката даже и само да я прошепнеш на вятъра. Бас държа, че в момента, в който някой от тях надуши нещо, си вдига партакешите и се отправя насам. Дявол да го вземе, на всичкото отгоре се говори, че Джо Лейдю бил купил няколко акра по протежението на реката и се опитвал да ги продава по двадесет и пет долара парчето.

Девън смръщи замислено вежди:

— Знам защо Джак е тук, но не ми е ясно защо всички клиенти отиват при него. Това, че се намира в дървена колиба, има ли някакво

значение?

— Не, не и за златотърсачите.

Тя се върна обратно и остави вратата да се затвори сама.

— Тогава защо?

Той пусна още две клечки в буркана и чак тогава отговори:

— Джак позволява на момчетата да седят и да си приказват.

Освен това екипира всеки, който може да се държи на краката си.

Тя потъна в мълчание. Каменния едва се сдържаше да не се разсмее. Лицето ѝ беше сгърчено от напрежение. Явно броеше.

Той пресметна бързо. Оставаха ѝ още само шест думи.

Девън приложи обичайния си трик за пестене на думи — придоби объркано изражение. Естествено получи се нормалният резултат — никакъв. Мъжът се усмихна под мустак и отново сведе поглед.

Когато вече не можеше да издържа, тя попита:

— Екипира всеки?

Каменния отново вдигна поглед:

— Това значи, че магазинът предоставя на златотърсача цялото оборудване и припасите, от които той се нуждае, за да изкара зимата, срещу част от бъдещите му доходи.

Оставаха ѝ още само четири думи.

— Можем да правим това.

Той пусна още четири клечки в буркана.

— Последното нещо, което бих искал, е да ставам ортак с тази пасмина мърляви ненормални златотърсачи. Не, благодаря, взимам само злато, което мога да видя пред себе си. Освен това повечето от тях не намират от жълтия прах, колкото да напълнят една лула, а камо ли да се изплатят на този, който ги е екипирал.

Девън се приближи до скъпоценния си рафт със сладкишите, зареден отново предишния ден. Главата ѝ беше наведена и си личеше, че бе потънала в мислите си. Това напоследък не предвещаваше нищо добро за Каменния.

Но поне засега той можеше да прекара останалата част от деня в блажена тишина.

— Довиждане, Дев.

Тя беше толкова погълната от мислите си, че не вдигна поглед.

— Довиждане — измърмори разсеяно, отвори вратата и изчезна.

Докато затваряше магазина, Каменния се увери, че мисли за мълчанието на Девън. Стомахът му се присви. Знаеше, че в момента, в който се прибереше у дома, щеше да се изправи лице в лице със съдържаните ѝ досега мисли.

Оказа се прав. Когато бутна вратата, партньорката му се хвърли към него:

— О, колко хубаво, че се върна! Тъкмо си мислех за...

Той вдигна ръка, за да въдвори тишина:

— Почакай. Хайде първо да вечеряме, преди да си ме халосала с новия си план.

Девън се приближи до кофата с вода, отвори тежкия метален капак и му наля една чаша. След това се извърна към шкафа си. Порови се малко и извади една тенекиена кутийка, на която върху етикет с черни букви пишеше: „Семейни хапчета Фоле“. Отвори капачето и извади две таблетки.

— Ето — каза, докато му ги подаваше. — От това ще ти мине главата.

— Откъде знаеш, че имам главоболие?

Младата жена се усмихна:

— Когато започна да говоря, те заболява глава, и ако сега не те боли, то това със сигурност ще стане след малко.

Той прехапа устни, за да не се усмихне, сложи хапчетата в устата си и ги изпи с малко вода. После си наля чаша кафе и седна.

— Добре, изплюй камъчето.

— Мисля, че Джак Кели обира всичките клиенти, защото никой не знае за моите сладкиши — започна тя уверено. — Също така смятам, че Дигър и Корнсток не казват на никого за тях.

Каменния въздъхна. Колко ли време ѝ е трябвало, докато го измисли?

— Може и така да е.

— Не те ли е грижа?

— Не особено. Просто ценя тишината.

Тя сякаш кацна на стола до него:

— Ама не виждаш ли? Имаш нужда от пари за фотографските си принадлежности, а сега става такъв голям оборот покрай реката! Ти

нали нямаш търпение да започнеш снимките?

— Да — рече той унило. Нещата бяха започнали да се развиват с бясна скорост. Името Трон-дуик беше преиначено в Клондайк от хора или твърде мързеливи, или твърде тъпи, за да научат индианското наименование. Парцелите на Джо Лейдю се продаваха добре. Заешкият поток бе наречен оптимистично Доходоносният поток и даже се говореше, че долината щяла да носи името на някой си геолог Джордж Доусън.

Разбира се, старите заселници като Дигър и Майдъс не обръщаха внимание на това, но новациите, чичакос, си купуваха парцели като луди.

— Ние сме тук — прекъсна мислите му Девън — и това се случва. Трябва да се възползваме.

Той вдигна поглед и го прикова в нея:

— Как?

— С реклама.

Той понечи да стане от стола:

— Няма начин, Дев. Това да не ти е...

— Почакай, само ме изслушай.

Каменния отново се отпусна върху твърдия стол:

— Говори.

— Един знак. Това е всичко, което искам. Само един надпис, който да известява хората за моите пайове, сладкиши и други такива.

— Ще заприлича на проклетото Сан Франциско.

Устните й потрепераха и се подвиха в ъгълчетата.

— Един надпис няма да превърне долината ти в град, но може да ти донесе всички фотографски материали, от които имаш нужда.

Той се замисли за това. И за други неща. После се огледа в палатката и забеляза всичко, което Девън бе направила за него. Стаята и дрехите му бяха винаги чисти, вечерите се сервираха горещи и с усмивка, чаршафите на леглото бяха бели и колосани, дюшекът — пухкав и с приятна миризма. Дявол да го вземе, дори не можеше да си спомни кога за последен път по крака му бе пропъзляла дървеница.

— Добре. Един надпис, само един малък надпис.

Тя скочи и запляска с ръце.

— О, благодаря ти, Каменни! Благодаря ти! Ще стане, ще видиш!

Мъжът я гледаше как танцува из стаята като млада девойка на първия си бал, с поруменяло от радост лице и очи, ярки като огрят от слънцето мъх, и усети, че се усмихва. Девън приличаше на шестнадесетгодишна.

„Толкова лесно може да я зарадва човек“ — помисли си той. Не беше като другите жени, които бе познавал през живота си: Майбел, майка му...

Лошите спомени го накараха да скочи на крака. Каменния се спъна в стола и го ритна ожесточено. *Как можеше да бъде толкова глупав? Вече наистина започваше да харесва брѣтвежите ѝ.*

— Стига си дърдорила — изръмжа. — Хайде да ядем.

Девън замръзна по средата на движението си и усмивката ѝ помръкна. Болката в очите ѝ го прониза право в сърцето, но Каменния не ѝ обърна внимание. Животът беше болка. Нямаше защо да го отрича.

— Останала е малко яхния — каза тя с треперещ глас.

Той извърна поглед:

— Аз ще нарежа хляба.

— Добре. Аз пък ще донеса малко компот от склада.

— Хубаво.

Мъжът насочи вниманието си към хляба, като се заслуша в тихото потракване на токчетата ѝ. В стъпките ѝ се усещаше колебание. Явно искаше да му каже нещо. Въздухът завибрира от напрежение.

Вратата изскърца и нощният вятър нахлу с шепот в палатката. Каменния чакаше.

След малко вратата се затвори. Той въздъхна облекчено. Девън беше излязла.

Трябваше да бъде по-внимателен. Не можеше да си позволи да допусне жена до себе си. Последния път, когато го бе направил, му бе струвало пет години от живота във воняща килия. Грешка, която едва ли щеше да повтори отново.

И все пак понякога бе тъй лесно да я харесваш. Дяволски лесно...

Девън се облегна отвън на провисналата стена на палатката. Вятърът разбъркваше косите ѝ. Няколко кичура се измъкнаха и я

погъделичкаха по бузата. Тя стисна здраво очи, но това не помогна. Зад клепачите ѝ се събираха сълзи.

Какво беше направила? Не бе казала нищо, с което да го обиди, даже и не бърбореше в момента. Само се радваше.

Две сълзи се плъзнаха по зачервените ѝ от вятъра бузи.

Тук се чувстваше толкова самотна, толкова глупава и неуравновесена. Всичко, което правеше Каменния, беше нелогично. Люшкаше се напред-назад между приятелство и враждебност с ловкостта на вѐжеиграч.

Девѐн избърса ядно сълзите си. Как можеше да бъде толкова глупава! Нямахте да се откаже лесно от надеждите си! Всеки път, когато бяха близо до партньорството, Каменния се отдръпваше.

Внезапно я осени една мисъл. Нима беше толкова просто? Беше ли възможно той да се страхува да бъде неин приятел?

Отец Майкълс мислеше така. Или поне така казваше.

Девѐн се усмихна. Ако случаят бе такъв, значи тазвечерното избухване беше добър знак. Може би това означаваше, че беше успяла да пробие дупчица в ледената обвивка на сърцето му.

А ако това беше вярно, може би те вече бяха приятели.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Най-старата муселинена фуста на Девън, разпорена по шевовете от колана до подгъва, лежеше, разперена на пода. Младата жена ухапа палеца си и се загледа замислено в плата.

Щеше да стане. Тя коленичи до фустата. Взе четката и посегна към боята. В целия магазин бе успяла да намери само две очукани кутии с боя. Една червена и една бяла.

Девън хвърли нервен поглед към Каменния. Слава богу, той все още почитваше скъпоценните си плочки. Ако я видеше твърде рано, тя щеше да си има проблеми. Не че грешката беше нейна. Откъде можеше да знае, че не разполагаше с достатъчно боя, за да си свърши работата?

Е, добре. Тя сви рамене, престана да мисли по този въпрос и насочи вниманието си към боядисването. Изля предпазливо съдържанието на двете кутии в един буркан. Цветовете се смесиха и образуваха шокиращо яркорозово. Разбира се, всеки оттенък на розовото щеше да изглежда шокиращ за хората в Юкон.

Девън се придвижи малко по-вляво, като закри фустата от очите на Каменния, и се залови за работа. Половин час по-късно остави четката и се изправи.

Яркорозовите букви веднага се набиваха на очи.

ПРЕСНИ ПАЙОВЕ, КЕКСОВЕ И БИСКВИТИ.
БЕЗПЛАТНА СЛАДКА ПРИ ПОКУПКА ЗА 10\$.

Буквите бяха идеално изрисувани и около тях нямаше нито едно петънце.

Тя отстъпи назад и огледа творението си. Хубаво, чисто и...

Розово.

— Свърши ли вече?

Девън подскочи като уплашен заек. Цялото ѝ тяло се напрегна. Когато се окопоти, погледна неохотно към съдружника си:

— Да.

Той пъхна пръсти зад старите си тиранти, изправи се, заобиколи тезгяха и се приближи:

— Е, да видим.

Стомахът ѝ се сви, докато гледаше как партньорът ѝ се приближаваше. Всяка негова стъпка отекваше зловецко. Този надпис бе тъй важен за нея! Той представляваше нейният принос за магазина, нейният начин да бъде полезна. „Боже милостиви — помоли се тя, — не му позволявай да ми го отнема!“

Каменния се закова на място на четири крачки от плата.

— Дявол да го вземе...

Девън се втренчи със затаен дъх в суровия му профил.

— Ама това е розово! *Розово!*

Тя преглътна. Неочаквано пресъхналите ѝ устни се оказаха неспособни да произнесат и една членоразделна дума. Каменния ѝ хвърли въпросителен поглед.

— Мога да обясня...

— Не искам да слушам — отвърна той и отново погледна към надписа.

Девън прехапа нервно долната си устна. Внезапно времето сякаш спря. Ако ѝ кажеше да изхвърли плата с надписа, това щеше да означава, че не иска помощта ѝ, че няма нужда от нея. Тази мисъл я накара да се почувства почти отчаяна. Решително отказваше да бъде безполезна кукла, която да стои тихо до Каменния по осем часа на ден. Беше изминала всичкия този път, за да бъде партньор, участник. И този мъж със сигурност вече го бе разбрал.

Мълчанието я обгръщаше и разкъсваше като с котешки нокти самообладанието ѝ. Когато вече не можеше да издържа, отвори уста да каже нещо.

Неочаквано той се обърна и я погледна. Огънят в кехлибарените му очи сякаш я изгаряше. Дъхът ѝ секна и думите замряха на устните ѝ. *Той щеше да я накара да изхвърли надписа!*

Тогава Каменния направи най-странното и неочаквано нещо. Избухна в смях.

— Майдъс винаги казваше, че ще боядисаш всичките ми вещи в розово. Май дъртият пръдльо се оказа прав!

Тя го погледна слисано. Той смяташе, че това е забавно! Каменния, този мечок без всякакво чувство за хумор, смяташе, че надписът ѝ беше забавен!

Изражението на лицето ѝ го накара да избухне в още по-гръмък смях:

— Мили боже, Девън, устата ти е отворена, а от нея не излизаш нито дума! Ей, ама това е някакво добро начало!

Смехът му я завладя. Стори ѝ се, че го виждаше за пръв път. Тревожните бръчки около устата му изчезнаха, очите му се обградиха от весели гънки и блестяха по-ярко от летен залез. Девън премигна изненадано. Ама той изглеждаше направо... добродушен!

В този миг се стопиха всичките ѝ тревоги за зимата, която предстоеше, и за пръв път от години се почувства млада и свободна. От самотната ѝ душа се надигна смях и се разсипа като бълбукащ водопад от устните ѝ.

Смехът им се смеси и изпълни палатката с радостните си звуци. Девън неволно пристъпи към партньора си. Чувстваше се толкова добре в компанията му! Тя постави ръка върху лакътя му и приближи лицето си до неговото.

В момента, в който го докосна, Каменния замръзна и смехът му секна.

Девън веднага се почувства неудобно. Настъпи напрегнато мълчание. Той се покашля:

— Е, ами ти по-добре да закачиш надписа си.

Тя отдръпна пръсти от топлината на ръкава му и потърси в неумолимия му профил някакъв знак, поне мъничък, че мъжът, когото бе видяла преди малко, бе реален. Безуспешно. Около очите му не беше останала нито една гънчица, а устните му отново се бяха превърнали в строга линия.

— Трябва да изсъхне — каза младата жена след дълга пауза.

— Е, тогава аз се връщам при моите плочки.

— Да, наистина така ще бъде по-добре.

Когато и двамата се отправиха към обичайните си места — той към тезгяха, тя към масата, — настъпи тишина. Девън се залови за всекидневната си работа — да прави кафе, да пренарежда рафтовете,

да бърше прах. От време на време погледът ѝ отново се връщаше към човека зад тезгяха.

Изведнъж си спомни думите на отец Майкълс: У Каменния има много повече, отколкото се вижда на пръв поглед.

До следващия ден неловкостта между тях се беше стопила и те отново се върнаха към обичайното пестеливо на думи, но удобно ежедневие.

Девън огледа магазина. Всяко нещо беше на мястото си, както през всеки ден от изминалия месец. И все пак под повърхността се усещаше някаква промяна.

Днес се чувстваше някак по-различна от вчера. Смахът, който бяха споделили, промени нещата между тях. Поне беше променил това, което тя искаше от Каменния. Вече не ѝ беше достатъчно невраждебното отношение. Искаше да се върне онзи смях, онзи миг на нежност.

Помисли си, че ако го накараше да ѝ помогне за окачването на надписа, може би близостта им щеше да се възстанови. Тя се изправи решително.

— Сядай, Девън, още вали.

Отпусна се обратно на стола си.

— Знам, но...

— Но си мислиш, че ако ставаш и проверяваш на всеки десет секунди, ще спре по-бързо? — засмя се той. — Успокой се, надписът ще бъде закачен днес. Това е временен дъжд. Залагам долар за кучешко лайно, че до два часа ще грейне слънце.

Девън се усмихна:

— Да, но ако ме извиниш, нямам кучешко лайно.

Той се изсмя и отново се наведе над плочиците. Тя се покашля:

— Скучно ми е.

МакКена пусна две клечки в буркана и отговори:

— Нали искаше да ставаш магазинерка?

— Мога ли поне да си тананикам? Това не се брои за говорене.

Това го накара да вдигне стреснато поглед:

— Не!

— Ти имаш ли по-добро предложение?

Той въздъхна и бутна плочиците встрани:

— Какво ще кажеш да играем покер?

— Но аз не знам как се играе.

— Добре, значи ще играем за пари. Сядай. Ще започнем с правилата...

През следващия един час вятърът се усили и зашиба парцаливия трепетликов шубрак около палатката. Яростта на дъжда сякаш се утрои. Ледената вода пердашеше по увисналия покрив и се стичаше по брезентовите стени. Кафявите порои на Юкон закипяха в коритото ѝ и занапираха да излязат навън.

Но вътре в палатката беше топло и сухо. Малкото кюмбе пукаше и съскаше. Прогонваше студа от потъмнелия от бурята следобеден въздух. Двамата партньори седяха един срещу друг до очуканата дървена маса, облегли лакти на твърдата ѝ повърхност, и гледаха съсредоточено в картите си.

— О-хо! — нададе ликуващ вик Девън и свали две дами.

Каменния се намръщи. Тя се наведе нетърпеливо напред.

Той свали една по една картите си. Четворка асо, четворка шестици, четворка...

Девън се опита да се държи спортсменски.

— Пак печелиш. — После промърмори под нос: — Дявол да го вземе.

— Забелязваш ли нещо?

Тя взе картите от ръката му и започна да ги подрежда в малки спретнати купчинки.

— Не.

— Дъждът спря.

Ръцете ѝ увиснаха във въздуха. Тя погледна към небето.

— Наистина!

После скочи на крака и се втурна за палтото си. Когато се загърна добре, взе фустата, чук и пирони и се отправи към входа на палатката.

— Ей, Девън.

Тя се спря:

— Какво?

— Спомняш ли си деня, в който пристигна?

— Да, защо?

— Спомняш ли си как се плъсна по задник в калта?

— О, не.

— Не бой се. Ще закачим проклетия ти надпис.

Той грабна старата маса и я измъкна през отвора на палатката. Тя веднага потъна на шест инча в калта. Каменния я почака да спре да потъва и изпробва стабилността ѝ.

— Сега е добре. Качвай се.

Девън погледна подозрително към разкривената маса.

— Сигурен ли си?

Мъжът протегна ръка.

— Имай ми доверие.

Девън хвана грапавата му длан. Пръстите му се увиха около нейните, а загрубялата им кожа я задраска. Ръката му беше топла и успокояваща.

— Хайде сега. — Тя повдигна полите си и скочи.

Масата незабавно се разклати. Девън стисна още по-здраво ръката на Каменния, за да запази равновесие.

Когато масата се успокои, тя си пое дълбоко въздух, пусна се и се повдигна на пръсти. После проби с пирон колана на фустата и закова едната страна на надписа.

Когато се завъртя да попита за мнението на партньора си, прехвърли тежестта от единия на другия си крак и масата пак се заклати. Преди да успее да изкрещи, Девън вече летеше във въздуха.

Врълетя право върху гърдите на Каменния. Той залитна назад и се просна в цял ръст в калта.

Младата жена се озова върху него по очи. Ударът беше замаял главата ѝ и изкара въздуха ѝ. Девън лежеше неподвижна.

Малко по малко главата ѝ се проясни. Тя премигна и изтри калта от лицето си:

— Боже...

После осъзна, че нечии очи я гледат сърдито. Това беше всичко, което можа да види — очите му. Останалата част от лицето му беше покрита с кал.

Девън не можа да се сдържи и се засмя.

— Мислиш, че това е забавно ли?

— Н-не, просто е... — Тя се опита да наложи на лицето си сериозно изражение. — Не.

Ръцете му се вдигнаха от калта с глухо шляпване. Девън погледна към двете огромни топки черна лепкава маса и после отново към лицето му. Устните му се раздвижиха под слоя кал. Усмиваше се.

— А я да видим дали това ще ти се стори също толкова забавно?

Той я стисна здраво за раменете. Между пръстите му се процеждаше кал и се стичаше надолу към полите ѝ. Тя ококори очи:

— Ах, ти...

— Хайде, стига де, нали ти беше весело?

По шията ѝ пропълзяха топли пръсти, обвити в рядка студена кал. Девън потрепери. След това пръстите се плъзнаха към устните ѝ.

Тя несъзнателно ги облиза и веднага усети вкус на кал.

— Добре де, добре. Не е забавно.

Калната му брада се размърда и сред чернилката се показа ослепителнобяла усмивка.

Сякаш слънцето беше проникнало през облаците. Девън се усмихна в отговор и преди да осъзнае какво става, двамата вече се смееха като ученици.

— Ста... стани — рече Каменния през пристъпите смях. — Не мога да дишам.

Това беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Краката ѝ бяха върху тялото на Каменния. Тя се размърда, като се мъчеше да се измъкне от калта.

Когато и това не помогна, Девън опря длани на гърдите му и се опита да се изправи, като несъзнателно потърка бедра в неговите.

Смехът му внезапно секна:

— Не мърдай.

Тя замръзна и се втренчи в него. Ръцете ѝ бяха приковани в неговите бурно надигащи се гърди. Каменния дишаше бързо и накъсано.

Ето че и нейното дишане се усили. Почувства горещия му поглед върху устните си и внезапно се сети за онази негова целувка...

Девън се наведе към него и брадичката ѝ почти докосна гърдите му. Всичките ѝ сетива бяха изострени до крайност. Усещаше широките му гърди под своите и мириса на тютюн в топлия му дъх.

Тя се усмихна мечтателно, докато си припомняше как устните му бяха галили нейните.

— Да не би да си мислиш за нашата целувка? — попита го, без да ще.

В следващата секунда се озова сама, седнала в калта, а той се беше надвесил над нея. Младата жена скръсти ръце и премигна слисано.

— Хайде да закачим това проклето нещо, преди да е заваляло — тросна се Каменния.

Тя изчегърта калта от полите си и се изправи с мъка.

— Предполагам, че ти си си мислил за нещо друго — промърмори под нос Девън.

Той ѝ хвърли унищожителен поглед:

— Точно така, дяволски права си. Тази целувка не значеше нищо. Недей сега заради нея да се правиш на овчедушна пансионерка.

След това Каменния грабна увисналия край на фустата, опъна го и го закова. После напъха чука в колана си и побърза да се върне в палатката.

— Повече ми харесваше, докато се смееше — каза мрачно Девън и го последва.

— А аз пък те харесвах повече, докато ти беше изкаран въздухът.

След като и двамата се поизчистиха от калта, се върнаха към обичайните си занимания в магазина. Тя седеше до масата, а той — зад тезгяха. Девън се правеше, че бродира, но всъщност ѝ се падаше по един бод на час.

Тя обмисляше, анализираше и изследваше странната си реакция върху тялото на Каменния. Очевидно трябваше да препрочете книгата на доктор Кауън „Наука за новия живот“, особено главата „Влюбчивостта: ползата и вредата от влюбчивото държане“.

Какво я бе накарало да го попита за нея?

Девън въздъхна отчаяно. Всеки път, когато се сетеше за въпроса си, ѝ идеше да се зашлеви заради глупостта си. Какво я беше прихванало тогава? Думите още звучаха в ушите ѝ: *Да не би да си мислиш за нашата целувка?*

О, боже!...

— О-хо-о! — долетя познат глас. — Да пукна, ако това не са моите любимци! Как сте, вие двамата?

Девън вдигна рязко глава.

— Отец Майкълс! — Тя захвърли гергефа и се спусна към него.
— Как си?

Дребният мъж се остави да бъде заведен до масата.

— Здрав и читав, момиче. Благодаря, че се интересуваш.

Тя му наля чаша горещо кафе и му подаде сладка от праскови.
Той побутна лакомството обратно през масата.

— Ей, нали знаеш, че не мога да платя за това? По-добре си спести тези благини за клиентите, дето имат пари.

Девън седна на стола срещу него и взе ръцете му в своите:

— Вземи си една, моля те!

— Не би било правилно.

— Това са нашите сладки, отче, и можем да ги даваме, на когото намерим за добре. Нали така, Каменни?

— Точно така, отче, ние наистина бихме искали да си вземеш една, даже две.

Девън потрепери и скочи на крака. Каменния беше казал „ние“!
Ние, което означаваше „моят партньор и аз“!

— Благодаря ти, съдружнико!

Той кимна и очите им се срещнаха. Тя пристъпи несъзнателно към него и полите ѝ прошумоляха нежно по дървения под. Упоритият ѝ поглед не се отделяше от лицето му.

Точно пред тезгяха се спря.

— Знаеш ли, Каменни... — За момент ѝ се стори, че той трепна и се намръщи. — Какво има?

— Нищо.

Тя направи още един опит:

— Мисля, че от това партньорство ще излезе нещо.

— Просто казах, че свещеникът може да си вземе един сладкиш.
Недей да го превръщаш в световен проблем.

— Знаеш, че е много повече от това. Ти каза „ние“.

— Изтървах се.

— Не си.

Той отметна един кичур от челото си и въздъхна:

— Добре де, казах го и точно това имах предвид. Не ме карай сега да съжалявам.

По лицето ѝ се разля радостна усмивка:

— Няма. Ще видиш, ще те направя много, много щастлив.

Каменния изстена:

— Точно от това се страхувах.

Девън понечи да се извърне, но в този момент забеляза, че бурканът до златарските везни беше празен. Прехвърли наум случилото се през деня. Между закачването на надписа и играта на покер беше изрекла стотици думи. Тя погледна към Каменния:

— Къде са кибритените клечки?

Той се размърда неловко:

— Няма ги.

— Няма ги? Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ги няма, дявол да го вземе. Вече свикнах с дърдоренето ти. Но ако започнеш да прекаляваш, пак ще ги използвам.

Отец Майкълс се изсмя от дъното на палатката. Девън прехапа долната си устна, за да не направи същото. Лицето ѝ остана неподвижно само благодарение на волята ѝ. В зелените ѝ очи не се появи дори триумфален блясък. Не можеше да рискува да притеснява партньора си точно сега, когато нещата бяха потръгнали толкова добре.

— Няма — беше всичко, което си позволи да каже.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майдъс Магоуин се втренчи в развяващата се на вятъра фуста и приличните му на мъниста сиво-черни очички се присвиха съсредоточено: *Пресни пайове, кексове, бисквити. Безплатна сладка при 10\$...* Той се намръщи. Каква ли беше пък тази дума?

Изпитото му лице се изкриви в кисела гримаса.

— Проклетата жена! — промърмори той под нос. — Кой, по дяволите, си мисли, че ще чете нейния надпис? Някоя пасмина префърцунени даскалицы като нея ли?

— Хайде, момчета — подвикна Майдъс на Дигър и Корнсток. — Да вървим да се позабавляваме малко.

Тримата мъже връхлетяха през входа на палатката и се насочиха право към топлата печка. Ботушите им трополяха шумно по дървения под.

Старчето грабна най-близкия стол, придърпа го към себе си и седна. Огледа бързо помещението, но нямаше и следа от оная. Може би беше някъде навън и рисуваше още розови надписи по бельото си.

— Хей, Каменния! — викна той и извади изпод палтото си бутилка контрабандно уиски. — Къде е кучката?

Девън замръзна зад тезгяха, където се беше завряла да бърше прах, и зачака с притаен дъх отговора на партньора си. Настъпи дълго мълчание, а после той каза:

— Разкарай се, Майдъс.

Младата жена въздъхна разочарована и опря чело на чистия рафт пред себе си. Кога ли най-сетне партньорът ѝ щеше да се застъпи за нея?

— Хайде де, Каменния, така ли се говори с клиенти? Дойдох за безплатна сладка. Къде е?

— Няма никакви безплатни сладки, така че си вдигай кльощавия задник от стола ми и се разкарай.

Девън се изправи уморено и излезе иззад тезгяха.

— Недей, Каменни — рече тя спокойно. — Има безплатни сладки, само че трябва да се направи покупка, за да получиш една.

— Отвън не пише нищо такова! — избухна Майдъс.

Девън се втренчи в него:

— Така ли?

— Да, дявол да го вземе, пише само „безплатна сладка“.

— Пише „при покупка от десет долара“.

Майдъс присви приличните си на мъниста очички.

— Това е рекламен трик. — Той погледна сърдито към Каменния.
— И ти ли взе да мислиш по женски?

— Не виждам какво общо има полът, старче. Каквото пише навън, пише го.

Майдъс се удари с жилестата си ръка по гърдите, вдигна предизвикателно брадичка и впери мрачен поглед в Девън.

— Тия проклети жени не могат да нарисуват и един надпис като хората!

Дигър Хайнс сви рамене:

— Не знам. На мен ми харесва. Досега не знаех какво пише на него, но е страшно... шарен.

Корнсток отправи към Девън една срамежлива усмивка:

— Вчера Беър каза, че надписът много съживявал магазина.

Тази любезна проява от страна на останалите поразпръсна лошото настроение на Девън.

— Така ли? Е, ами тогава...

Старчето изсумтя презрително:

— Беър е тъп колкото цяло стадо овце.

Каменния хвърли на Девън поглед, който казваше: „Не обръщай внимание на дъртия пръдльо.“ Тя се опита. Приблужи се към печката, уви крайчеца на престилката около дръжката на каната и попита:

— Някой да иска кафе?

Дигър кимна въодушевено:

— Да, моля!

Докато наливаше, тя попита:

— Как вървят нещата на Доходоносния поток?

Дигър отпи огромна глътка от кафето си и отвърна:

— Не знам, но чувам, че златото взело да се изчерпва. Ако питаш мен, тоя удар на Джордж ще вземе да се окаже накрая само купчина

лай... хм, тор.

— И Майдъс казва същото, госпожице Девън — вметна Корнсток.

— Наистина ли? — попита тя словоохотливо. — И защо?

— Не е твоя работа — озъби се старият. — Ей, жено, направо ми се повдига от твоето фръцкане и дето се опитваш да се намърдаш тука! Ще ти кажа нещо: тук ти никога няма да си бъдеш у дома. Никога!

Девън пребледня и неволно направи крачка назад. „Дали не е прав?“ — помисли си отчаяно тя.

Почувства внезапно, почти непреодолимо желание да изтича към Каменния, да се пъкне в мощните му обятия и да се остави да бъде утешавана.

Разбира се, не се помръдна, защото си нямаше и най-малка представа как се прави това. През целия си живот бе давала утеха, бе изпълнявала ролята на скала, която осигурява опора. Добрата стара разумна Девън. Сега нямаше представа как да промени това.

Може би така беше по-добре. Каменния със сигурност можеше да утешава толкова, колкото тя можеше да търси утеха. Но пък нямаше при кого другиго да отиде. В ничии ръце не би се чувствала толкова добре...

— Никога! — потрети злобно старчето.

— Затваряй си устата, Майдъс! — прогърмя гласът на Каменния от другия край на палатката. — Няма нужда да говориш така на партньорката ми.

Партньорката ми. Коленете на Девън омекнаха. В гърлото ѝ се надигна буца. Беше го направил! Беше се застъпил за нея.

Тя го потърси с очи. Каменния гледаше право към нея и в очите му имаше нещо ново, което обля сърцето ѝ с топлина.

„Не му се оставяй“ — каза ѝ той само с устни.

Тази подкрепа ѝ даде всичките сили, от които имаше нужда. Девън вирна дръзко брадичка и се отправи с решителна стъпка към масата. Там се надвеси над стареца, грабна бутилката от ръцете му и я тропна шумно на масата.

— Ей, не можеш да...

Твърдят ѝ като стомана поглед го накара да млъкне.

— Да, мога, и колкото по-рано го разбереш, толкова по-добре за теб. Това е моят магазин и аз имам право да си създам дом тук така,

както и ти!

Той присви очи към нея.

— Ти нямаш никакви права.

Девън приближи лицето си още повече към неговото и го прониза с поглед:

— Имам всички права, Майдъс. Вече съм жител на Юкон и ще те помоля да се държиш с мен както подобава. Искам да ме оставиш на мира.

Старчето преглътна мъчително и изпъкналата му адамова ябълка подскочи. Изражението му беше като на училищен хулиган, който току-що си беше намерил майстора.

— Добре те насадиха, Майдъс — рече Дигър. — Такъв е законът на Юкон и трябва да го спазваш. Тук никой не притеснява другия. Дявол да го вземе, ако искахме някой да си пъха носа в нашите работи, щяхме да живеем в Бостън или в Сан Франциско.

Майдъс скочи като опарен, грабна скъпоценната си бутилка от ръцете на Девън и я притисна към съсухрените си гърди. Очите му блестяха с неприкрита омраза.

— Жено, щом искаш да бъдеш оставена на мира, така да бъде. Ако те видя, че гориш, няма даже да плюна отгоре ти. И не бих хапнал от твоите сладки даже и да умирам от глад! — След това се обърна към Дигър и Корнсток: — Хайде да вървим, момчета.

Дигър се засмя широко и пожълтелите му зъби проблеснаха като златни в осветената от ранния следобед вътрешност на палатката:

— Не, аз май ще поостана.

Старчето изсумтя презрително:

— Корнсток? Ти идваш ли?

Момчето се загледа упорито в дланите си.

— Аз... май и аз ще остана.

— Стойте си тогаз, да ви вземат дяволите! — кресна Майдъс и изхвърча навън.

Девън се усмихваше като зашеметена. Каменния най-сетне се беше застъпил за нея! Тя му хвърли поглед крадешком. Все още я гледаше и разнежените му очи сякаш я прегръщаха. В златистите им дълбини светеше гордост. Много, много бавно Каменния й кимна.

Този мълчалив поздрав я трогна. Не можеше да си спомни кога за последен път някой се беше гордял с нея. Когато беше малка, най-

голямата ѝ мечта бе някой ден баща ѝ да я погледне така.

Усмихна му се радостно. Той направи същото в отговор и тя почувства почти зашеметяващо щастие. После с усилие насочи отново вниманието си към Дигър и Корнсток:

— И така, момчета, какво казахте за доходоносния поток? Наистина ми се ще да знам.

Корнсток се изсмя:

— О — хо-хо, госпожице Девън! В проклетия поток няма никакво злато!

— Наистина ли? — чу се да отговаря тя. — И защо така?

— Е, ами долината е твърде широка...

— Върбите не са наклонени, накъдето трябва...

— Всеки знае, че находището на Джордж не е от тази страна на реката, от която трябва...

Девън се опита да съсредоточи вниманието си върху теориите на мъжете, но не успя. След няколко минути дори спря да се опитва. В ума ѝ имаше място само за погледа на Каменния и за начина, по който ѝ бе кимнал. В този момент, в този кратък миг, когато погледите им се бяха срещнали, Девън бе успяла да надникне в душата, която се криеше зад мърлявата външност на Каменния. В очите му имаше болка и още повече — разбиране. Разбиране, което не можеше да се сбърка с нищо друго.

Отец Майкълс беше прав. Под грубата мръсна външност на Каменния биеше самотно и изстрадало сърце. Също като нейното.

Когато стана време да затварят, Девън излезе от топлатата палатка и се поспря за малко, за да могат очите ѝ да привикнат със спусналия се над улицата здрач.

Погледна вляво. Самотни трепетлики, чиито яркозлатисти есенни листа се мержелееха в мрачината, се гушеха една в друга срещу вятъра. От другата страна на улицата върху сивото небе се очертаваше новата сграда на Джо Лейдю, която служеше едновременно за дъскорезница и кръчма. Стъклата на прозорците ѝ блестяха като сребърни.

От хълмовете подухна студен вятър и премина през улицата с гръмовна въздишка. Девън се загърна още по-здраво с вълнената си

наметка и благодари мислено на Каменния, задето я бе накарал да я вземе със себе си сутринта. Отново се беше оказал прав. Есента се превръщаше в зима. Нощите ставаха все по-дълги и по-студени.

Мисълта за съдружника ѝ я накара да се намръщи. Този следобед се бе държал странно и промяната я обезпокои. След като се застъпи за нея пред Майдъс, той потъна в дълбоко мълчание. През останалата част от деня я гледаше втренчено, но нито веднъж не проговори, нито се усмихна. Странно. Сякаш я виждаше за пръв път.

Наистина беше странно. А още по-странен беше фактът, че след това си отиде. Веднага щом Дигър и Корнсток си заминаха, Каменния промърмори нещо от рода на „имам малко работа“ и изхвърча от магазина.

Девън стъпваше предпазливо по дъсчената пътека към къщи. Когато пристигна в палатката, видя, че вътре беше тъмно и нямаше никой. Тя отиде пипнешком до библиотечката, закачи наметката си и побърза да стъкне огъня.

Топлината веднага прогони нощния хлад. Младата жена запали керосиновия фенер и го постави на масата. След това подреди чиниите и приборите и започна да готви.

Каменния се приближи тихо до палатката. На вратата се спря и прикова поглед в пантите.

Господи, чувстваше се като глупак. Защо, за бога, го беше направил? Той посегна към лицето си и попипа голата си челюст. Потръпна. Кожата му беше зачервена и раздразнена. Оголена.

Стисна силно очи. Сега Девън щеше да го разпъне на кръст с въпросите си. По дяволите!

Беше твърде късно да се върне назад. Той изправи рамене, вирна брада и си пое дълбоко въздух. Огромният му гръден кош се надигна и опъна синята му фланелена риза по шевовете. Преди да се беше разколебал, хвана дръжката на вратата. Тя се отвори и се удари в страничната греда с глух звук. Палатката потрепери. Един подгизнал червен чорап плъосна на пода.

Първото нещо, което видя, бе гърбът на Девън. Беше застанала до печката. Каменния се промъкна вътре и затвори тихо вратата след себе си.

— Дойде си най-сетне! — каза тя.

Мъжът почувства напрежение, стисна здраво юмруци и кокалчетата на пръстите му побеляха. Несъзнателно зае отбранителна поза, със свити отстрани ръце.

Издрънча метален капак. Девън прокара пръсти през косата си и се обърна.

— Толкова съм... О-о! — Тя се закова на място и сложи ръка на устата си.

Тишината се сгъсти и надвисна между тях. Каменния почувства как всеки прешлен по тялото му завибрира.

— Каменни?

Думите бяха изречени толкова тихо, че той едва ги чу. В гърлото му се надигна огромна суха буца. Мъжът преглътна мъчително и кимна.

Девън свали ръката си. Беше зяпнала от изненада. После пристъпи колебливо към него.

— Това ти ли си?

Каменния облиза устни. Никога през живота си не бе имал толкова силно желание да хукне нанякъде презглава. Употребил цялата си воля, за да остане като прикован към пода. Почувства се като животно, изложено на показ на пазара.

— Аз съм, но не го превръщай в световен проблем. Моля те.

По устните ѝ плъзна плаха усмивка.

— Мога ли да взема палтото ти?

Той премигна и мислено ѝ благодари. Когато отново отвори очи, видя, че го гледаше настойчиво. По носа ѝ имаше малки точици, сякаш бе поръсен с канела. От дрехите ѝ се разнасяше приятна миризма. Ухаеше на късна лятна нощ — нежна, пълна с цветя и обещания.

— Разбира се — отвърна гърлено, изхлузи палтото си и ѝ го подаде. Очите им отново се срещнаха. След това той пак извърна поглед. — Какво има за вечеря?

— Яхния с еленово месо, сушени кайсии и бисквити. Както обикновено. Не знаех, че тази вечер е... специална.

Мъжът изсумтя:

— Няма нищо специално. Избръснах се и се изкъпах. Голяма работа! Винаги го правя, преди да е настъпила зимата.

— Доколкото ми е известно, до зимата остават още три седмици. Той сви неловко рамене.

— Има ли кафе?

— Разбира се. Седни.

Тя се спусна към печката. Каменния зае мястото си до масата и се загледа през спуснатите си мигли към Девън, която наливаше кафето. Плавните ѝ грациозни движения му напомняха птица, която се рееше в небето върху крилете на вятъра.

— Изглежда добре — отбеляза той, докато му сипваше яхнията.

— Благодаря.

Девън с бързи и ловки движения сложи по една чинийка със сушени праскови отстрани, постави по едно малко парче хляб и седна.

Каменния гледаше втренчено в чинията си. От гъстия кафяв сос надничаха моркови, лукчета и картофи и сякаш му махаха. Издигаше се апетитна миризма. В стомаха му се разлива блаженство.

Той посегна към лъжицата си, но се спря. Не. Трябваше да се придържа към плана си. Само тази вечер, само тази! Една вечер и след това щеше да продължи да си бъде същият. Каменния постави ръце на скута си и я зачака търпеливо да започне да се храни.

Тя измъкна внимателно салфетката изпод приборите си, разтвори я и я приглади върху скута си. Каменния направи гримаса. Сега или никога. Сграбчи тънките бели ъгълчета между палеца и показалеца си и ги дръпна. Лъжицата издрънча. Той замръзна и хвърли предпазлив поглед към другия край на масата.

Девън не гледаше. Беше се втренчила упорито в яхнията си. Може би се чудеше от кой зеленчук да започне.

Каменния подръпна отново. Салфетката най-сетне се освободи и се разстла в скута му като знаме. Той въздъхна облекчено. Част от операцията беше завършена.

После погледна как Девън вдигна лъжицата — уф, толкова префинено! — и гребна мъничко от яхнията. След това я приближи до устните си и я пъкна безшумно в устата си.

Къде се бе чуло и видяло някой да яде безшумно яхния? Слава богу, че щеше да бъде само за една вечер! Той вдигна лъжицата и започна да се храни, като се стараеше да не сърба.

По тялото на Девън се разлива топлина. Каменния се опитваше да подражава на нейните маниери при храненето! Е, не се справяше кой знае колко добре — всъщност даже доста зле, — но все пак се опитваше. Наистина се опитваше.

Тя го погледна. Очите им се срещнаха. За момент тялото ѝ отново се обля в топлина. След това насочи вниманието си към храната.

Каменния искаше тя да се преструва, че нищо не се бе случило. Явно чувстваше неудобство от промяната си и Девън не трябваше да му обръща внимание. Но как можеше?

Тя погали с очи меките гънки на синята фланелена риза, която обгръщаше гърдите и ръцете му. Беше истинско удоволствие да го види облечен в нещо по-различно от грозноватата кафява риза, която обикновено носеше!

Погледът ѝ се спря на кожата му, която се виждаше от отворената му яка. Имаше ореховокафяв цвят от лятното слънце, а къдравите черни косъмчета я правеха още по-тъмна. Девън се почуди колебливо какво ли щеше да усети, ако ги докоснеше. Дали бяха меки или бодливи? При тази неприлична мисъл по бузите ѝ плъзна руменина.

Трептящата светлина на фенера вплиташе златни пръсти в косата му. Отблясъци имаше и по спуснатите му клепачи, а по загорелите му бузи пробягваха кехлибарени сенки като крачета на паяк.

Беше почти хубав. Без сивите нишки в брадата си изглеждаше с десет години по-млад. Очите ѝ се наслаждаваха на чистата ъгловата линия на челюстта и острия прав нос, който стоеше над най-красивите мъжки устни, които тя бе виждала някога. Устни, които веднъж бяха вкусили нейните...

— Какво гледаш? — попита Каменния с дълбок гърлен глас.

Девън побърза да извърне поглед встрани.

— Н-нищо. Искаш ли пай?

Той взе салфетката:

— Не, благодаря.

Докато го гледаше как избърсва устните си, кръвта ѝ закипя и изпита странно усещане. Почувства се толкова лека, че замалко щеше да литне. Каменния полагаше толкова големи усилия!

„Защо?“ — почуди се неочаквано тя. Защо ли бе направил тази промяна?

— Защо? — изплъзна се тих шепот от устните ѝ.

Каменния се почувства принуден да я погледне. В гласа ѝ имаше толкова болка, толкова копнеж! Очите им се срещнаха.

Обгърна ги треперливата светлина на фенера. Светът извън палатката се превърна просто в редица от черни като въглен хълмове, тъмен и празен. Беше се смалил само до пространството между тях двамата. Каменния сякаш потъна в очите ѝ.

— Защо? — повтори тя.

Мъжът облиза устни. Тя имаше право да знае, а той имаше желание да ѝ го каже. Само че отговорът — *защото ти не заслужаваше гадостите на Майдъс* — заседна в гърлото му. Изгражданата с годините стена му попречи да пророни тези думи.

Винаги беше грешка да се разкриваш твърде много. Бе научил това доста отдавна. Човек трябваше да крие мислите и чувствата си, особено от жените. Затова Каменния сви рамене:

— Зимата идва, а пък не обичам да ми замръзват брадата и мустаците.

Усмивката ѝ помръкна.

— О, аз пък си помислих...

Разочарованото ѝ лице го накара да се почувства неловко. Като страхливец. *По дяволите!*

Беше запланувал да ѝ подари тази вечер, да ѝ даде поне малко от топлината, която тя му бе дала. Е, а сега, когато трябваше да ѝ поднесе нещо реално, като например истината, той се измъкваше към удобното прикритие на отчуждението.

— Не, това не е вярно — изплъзна се от устните му.

Тя го погледна изненадано.

— О?

В този миг отчаяно му се искаше да има брада, която да подръпне и която да прикрие плъзналата по лицето му руменина. Сега беше моментът да каже истината на Девън. Признание, което не бе правил от седемнадесетгодишна възраст — че някой не му беше безразличен.

— Избръснах се и всичко останало, защото си помислих, че може би след Майдъс ще имаш нужда нещо да те поободри и затова...

— Да? — подсказа тя.

— Не искам да се чувстваш тъжна.

В гърлото на Девън се надигна буца. Тя преглътна мъчително. Беше направил това за нея! За нея! За пръв път в живота си се почувства наистина специална.

Забеляза, че Каменния се беше изчервил и в гърдите ѝ се разля почти болезнена нежност. Беше толкова огромен и груб на повърхността, но отвътре, което всъщност имаше значение, бе толкова уплашен и уязвим, колкото и тя самата.

— Не знам какво да кажа...

Каменния скочи на крака:

— И слава богу. Хайде тогава да оправим чиниите.

Той грабна огромния метален леген от куката зад печката, напълни го с преварена вода и го постави на масата. След това прибави пълна тенджера с вряла вода, хвърли вътре парче сапун и пъхна ръце в легена. След малко водата придоби сив цвят.

След това взе купа чинии и го изсипа вътре. Няколко сиви пръски блиснаха през очукания ръб на легена и образуваха големи мръсни петна по покривката. Каменния хвърли към Девън срамежлив поглед.

— Извинявай.

Тя се усмихна:

— Какво означава малко вода? Искаш ли да переш тази вечер?

— Май ще ми се наложи.

Девън грабна кърпата за съдове и се приближи до него.

Полите ѝ се люшнаха леко и прошумоляха около глезените ѝ. Гледаше като омагьосана към легена, очарована от бързите ловки движения на ръцете, които миеха съдовете. Върху малките черни косъмчета по опакото на дланта му се задържа млечна пяна, а после бавно се плъзна обратно във водата.

— Имаш ли нещо против да вземеш тази чиния, преди ръцете ми окончателно да са се сбръчкали?

В гласа му се долавяше едва сдържан смях. Девън се разсмя.

— Извинявай.

Докато миеха съдовете, си говореха за незначителни неща: за това как е минал денят им, за Юкон, за лудостта, която караше мъжете да напускат домовете си и да тръгват след златната треска... От време на време смехът им се смесваше и изпълваше палатката. Девън не можеше да си спомни кога за последен път се бе чувствала толкова добре. Признанието на Каменния сякаш го бе разкрепостило. Нямаше ги вече леденото отчуждение и мрачните му избухвания. Сега просто беше нейният партньор, нейният приятел.

Тя избърса неохотно последната чаша. Боеше се, че с това магията щеше да се развали. Трябваше да състави някакъв план да я запази, и то веднага.

Когато Каменния вдигна легена и се отправи към вратата, Девън се шмугна покрай него.

— Къде отиваш?

— До склада — отвърна тя и изчезна в малкото, покрито с брезент пространство.

След по-малко от минута влезе обратно в палатката с притисната до гърдите зелена тенекиена кутия.

— Какво ще правиш?

— Ще видиш.

Девън бързо сложи на печката да се затопли вода, а след това постави и голямата тенджерата на нажежената повърхност. После пушна вътре малко мазнина от бекон.

Докато мазнината съскаше и пукаше, Девън грабна ръката на партньора си и го поведе към леглото:

— Седни тук. Тези столове са адски твърди и...

— Не си прави труда да обясняваш. Досещам се, че имаш някакъв план и няма да ти се пречкам. Тук ли искаш да застана?

Тя кимна. Каменния вдигна тежката преграда от средата на леглото и я постави на пода. После пропълзя върху одеялото. Облегна се на таблата и започна да наблюдава с тънка усмивчица бързите движения на младата жена.

Не след дълго чу издайническите съскания и потраквания на пуканки. Усмивката му стана по-широка. Партньорката му имаше намерение да организира малък празник.

Девън изсипа готовите пуканки в старата червена кутия от кафе и я постави настрана, докато направи две чаши димящ чай с мляко. След това донесе лакомствата до леглото, подаде едната чаша на Каменния, закрепил старата кутия от кафе и се качи на леглото.

Двамата седяха един до друг като деца, ядяха пуканки, отпиваха от чая и си говореха за всичко — от времето до новите изобретения. За всичко, освен за себе си.

След около час в палатката пропълзя студ. Даже и кюмбето — ветеран не можеше напълно да отблъсква нощния хлад. Без да каже дума, Каменния стана от леглото и измъкна от сандъка до

библиотечката черно одеяло от кожа на росомаха. След това отново се качи на мекия дюшек и загърна Девън чак до брадичката.

— Чакай малко — каза тя. — И ти имаш нужда от това. Ела поблизо и се завий.

Той се промъкна до нея и уви плътно и двамата. Девън се обърна към него и доближи лицето си. Кожата ѝ изглеждаше златиста, а очите — съвсем черни на мъждивата светлина на фенера.

Той я прегърна и я притегли към себе си, сякаш в момента това изглеждаше най-естественото нещо на света. Девън се притисна до него. Косата ѝ се намираще точно под брадата му и миришеше на свежо и чисто.

Каменния я притегли още и се облегна на таблата до леглото.

— За какво ще си говорим сега? — попита тихо тя. — За удивителния безжичен телеграф на господин Маркони?

Той се замисли за момент и каза:

— Разкажи ми за семейството си. Слуша ми се нещо весело.

Тялото ѝ внезапно се стегна:

— Тогава си сбъркал въпроса.

Каменния остана неподвижен. Незнайно защо, винаги си бе мислил, че тя бе имала живот като в приказка. Малката госпожица Идеална. Дали и в нейното минало не бе имало толкова болка, колкото и в неговото? Тази мисъл го объркваше.

Ръката му се доближи до главата ѝ и поглади разсеяно пухкавата коса, като я отметна от челото. Не бе имал намерение да пита за нещо толкова лично като болката ѝ. Не беше негова работа.

Но внезапно разбра, че искаше това да бъде негова работа. Искаше да бъде част от живота ѝ.

Не се опита да анализира тази мисъл, просто я прие. Знаеше, че на следващия ден тя щеше да го плаши, но сега за пръв път чувстваше нужда да опознае друго човешко същество.

След това се чу да казва:

— Би ли искала да говориш за това?

Отговорът ѝ долетя след дълга пауза:

— Да, мисля, че да.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Да, това е.“ Девън не можеше да повярва, че го каза. Какво ѝ ставаше? Тя никога не говореше за миналото си. Избягваше дори да мисли за него. Поне се опитваше да не мисли...

Но не беше ли очаквала години наред да се появи някой, който да попита за него? Като девойка бе копняла да сподели болката си с някого. Винаги бе успявала да защити Колийн от подлостта на баща им и тя не бе изпитала върху себе си грозното му отношение и не бе задавала въпроси. Никой не бе задавал въпроси. Вероятно защото Девън винаги бе готова да поеме нещата в ръцете си и да разреши проблемите. Добрата разумна Девън...

Девън се сгуши до каменния МакКена. Силните му ръце я обгърнаха и миналото ѝ сякаш престана да бъде чак толкова... всеобземащо... и страшно. Този беше шансът ѝ. Тук, под закрилата на топлата му прегръдка, тя най-сетне можеше да пречисти душата си, да излекува онази вечно кървяща рана отвътре... Можеше да си разреши — най-сетне! — и тя да бъде слаба и уязвима...

Господи, как ѝ се искаше някой да я утеши поне един път в живота ѝ!

Но се страхуваше. Преди много-много време бе погребала спомените дълбоко в душата си. Никога досега не беше ги изваждала на повърхността, не бе ги поглеждала с очите на вече голям човек. Страхуваше се от тях: струваше ѝ се, че ако се отпусне и се разплаче, никога няма да спре...

Той отмести нежно къдриците от лицето ѝ. Ласката му стопли сърцето ѝ, успокои страховете ѝ. „Господ да ми е на помощ — помисли тя, — искам да отворя кутията на Пандора, имам нужда да го направя!...“

Девън пое разтреперано дъх, измъкна се от ръцете му и го погледна.

— Ще ти разкажа за ба... за детството ми, но обещавай да не ме прекъсваш. Няма да имам сили да започна пак... Трябва да разкажа

всичко наведнъж...

Той се усмихна.

— Аз да те прекъсна? Шегуваш се!

Девън пак се сви до него, събирайки сили за предстоящото изпитание... „По-леко ще ми бъде — реши тя, — ако се опитам да погледна на преживяното някак отстрани... Ако се престоря, че разказвам нечий друг живот...“ Така щеше да съумее просто да нанизва думите една след друга, щеше да му разреши да я люлее в прегръдката си и всичко щеше да бъде наред...

— Баща ми е започнал живота си като добър човек, поне така твърдеше мама. Срещнали се едва деветнайсетгодишни и веднага се оженили. Изглежда, баща ми се е стремил само към леглото на мама, но тя му наложила да минат първо през олтара. Тогава не осъзнавала още каква огромна грешка прави. Стигало ѝ, че Пади О'Ший е бил най-красивият, най-искрящият от енергия младеж сред познатите ѝ. Влюбила се до уши от пръв поглед. Всичко вървяло като по мед и масло, докато мама не забременяла с мен...

Ръцете ѝ неволно се свиха в юмруци. Долната ѝ устна затрепери. „Разказвам за живота на някой друг, на някой друг!...“ — заповтаря си отчаяно наум младата жена.

— Пади не искал да става баща. „Твърде голяма отговорност — казал той, — прекалено много разходи.“ Настоявал мама да ме махне — „да вземе мерки“. Знам го, защото той ми разказа с подробности какви ги е вършил.

Заговори бързо, за да приключи тази част от разказа си.

— Когато не беше пиан, баща ми бе... организиран човек. Обичаше нещата около него да бъдат подредени. Винаги съм се старала да поставям всичко точно на определените места. Но при всяко връщане вкъщи той искаше да бъдат на друго място... Не се умори да повтаря, че една добра дъщеря следва да знае кое къде трябва да се постави. Аз не бях — никога не успях да бъда — достатъчно добра за него... — Гласът ѝ заглъхна. — Бях прилежно дете, стараех се много, но никога не успях да...

Стегна се и се постара гласът ѝ да прозвучи безгрижно.

— Но той много рядко се връщаше трезвен.

Признанието ѝ раздвижи болезнени спомени, но тя побърза да ги задуши, не искаше да задълбава върху непроменими неща. За миг ѝ се

прииска да спре, но беше късно — вече бе започнала, трябваше да завърши.

— Пиян, той беше подъл — продължи младата жена с безразличен глас. — Крещеше, виеше, беснееше... — А после идваше ред на ремъка...

РЕМЪКЪТ. Не смяташе да говори за него, не искаше дори да мисли за това... Но той неочаквано изплува от дълбините на съзнанието ѝ и тя не успя да го прогони.

Девън стисна очи, опитвайки се с все сили да прогони ремъка от мислите си, не искаше, не искаше да си спомня!... Но спомените закръжиха в главата ѝ против нейната воля, забръмчаха като кошер разгневени пчели... Видя майка си, прекършена тялом и духом... Видя и себе си, свита в някой ъгъл, свидетел на ужаса, разиграващ се пред очите ѝ, чу риданията си... И лицето на баща си, подпухналото, озлобено лице на хроничен пияница... В главата ѝ закънтяха пиянските му викове... И този ремък. Винаги ремъкът. Тялото ѝ затрепери.

Каменния стегна прегръдката си.

— Биеше ли те? — Гласът му прозвуча сърдито, дори агресивно.

Девън неволно се дръпна, сякаш се опитваше да избегне удар.

— Помолих те да не ме прекъсваш.

— Биеше ли те?

Разбра, че мъжът ще повтаря този въпрос, докато не получи отговор.

— Той не ме биеше.

Винаги твърдеше така дори пред себе си. „Той никога не ме бие... Освен когато си го заслужавам...“ Защо тогава стомахът ѝ се свиваше на топка винаги когато се случеше да си спомни за него?...

„Какъв прецизен, добре премислен отговор“ — помисли си МакКена. Простичкото изречение изпълни с жал сърцето му. Тя така усърдно се опитваше да запази спокойствие — да бъде съвършена. Разтърси го нажежен до бяло гняв срещу човека, който ѝ бе внушил, че може да намери любов само ако достигне определено ниво на съвършенство.

„Той не ме биеше.“ Тези няколко думи бяха щит: тя се опитваше да не допусне някой зад определената от нея граница...

Но под външната обвивка на измамното спокойствие пулсираше болка, виеща в плътно затворена кутия с надпис: „НЕ ОТВАРЯЙ!“ МакКена я усещаше ясно, защото беше на трийсет и девет години и защото бе заключил същата болка в своята душа...

Трябваше да престане да си самовнушава лъжи. Ако упорстваше в това отношение, щеше да завърши като него — озлобена и самотна. Неизвестно защо, тази мисъл го обезпокои и той с усилие овладя тревогата си.

Искаше да ѝ помогне — но как? Бе живял живот на вълк единак — как сега да успокои и утеши една изгубена душа? Направи го по единствения начин, който познаваше: притисна я още по-силно към себе си и изрече:

— Човек може да причини болка на другия не само с юмруци...

Младата жена рязко пое дъх.

— Отпусни се, Дев, освободи се, изхвърли тази тиня навън. Тук не си сама: аз ще се погрижа за теб.

И тя му повярва, учудена сама на себе си. За пръв път в живота си се усети защитена.

— Той ме мразеше. — Трите думички се изплъзнаха неволно от устата ѝ и в същия миг я освободиха от отровата си.

По бузите ѝ потекоха сълзи. Плачеше за непознатата бащина обич и за майчината ласка, недостигнала до нея... За всички минали дни и нощи, когато бе задушавала риданията в себе си. Не спря, докато не изплака всички насъбрани с годините сълзи и душата ѝ пресъхна. Когато дойде на себе си, се почувства по-силна. По-цялостна.

Извади смачкана носна кърпичка от джоба на престилката си, издуха носа си и хвърли предпазлив поглед към Каменния. Нежността в очите му спря дъха ѝ.

И двамата замряха, вгледани един в друг. Девън бавно се отърси от омаята и с чувство на неудобство се запита как ли изглеждаше в неговите очи. Кокът ѝ се бе отпуснал и сигурно имаше вид на преобърнато птиче гнездо. А очите ѝ?! Усещаше ги като пресъхнали от слънцето кални локви, пропукани и червени.

Вдигна с несигурна усмивка кичура коса, паднал на челото ѝ, и опита да се пошегува:

— Добро представление направих, нали?

— Благодаря ти за доверието — прошепна той.

В гърлото ѝ пак заседна буца. Тя кимна с насълзени очи.

Напразно се насилваше да произнесе думи на благодарност, знаеше, че ако го направи, отново ще се облее в сълзите си.

В смущението си Девън затърси начин да промени темата. Тя нервно отмахна упорития кичур, който пак бе паднал върху очите ѝ. И внезапно откри разрешението! Огледа косата му и се изправи на колене.

— Ще ми разрешиш ли да те подстрижа?

Каменния се усмихна: не бе очаквал подобно предложение. Тази жена оставаше вярна на себе си — в един момент излива душата си пред него, а в следващия се хваща за метлата!

— Моля те!

Той сви рамене. Точно сега не бе в състояние да ѝ откаже каквото и да било.

Девън скочи на крака. Втурна се пъргаво към шкафа си и се върна с голяма сребърна ножица.

— Хайде — подкани го тя, потупвайки облегалката на стола, — сядай.

Той се подчини. Девън метна на раменете му кърпа за подсушаване на чинии и стегна двата края около врата му с щипка за пране.

— Дължина до яката, нали?

Каменния я погледна притеснено.

— В никакъв случай по-къса.

Палатката се изпълни с монотонното щракане на ножицата. Към него се прибавяха и внезапните изсъсквания на фенера. МакКена седеше сковано, напълно неподвижен — ако не се смяташе нервното потропване по дървения под от време на време.

Девън направи стъпка встрани, левият ѝ крак се намести между коленете му и се отпусна удобно на бедрото му. Мъжът неволно трепна.

— Не мърдай! — строго заповяда тя.

Той замръзна, впил поглед в меката трепкаща тъкан на нейната пола, която сега бе между краката му. Топлината на крака ѝ проникна през вълнения плат на панталоните му и сякаш електрическа искра премина нагоре и го втвърди. Направи опит да се измести.

— Каменни човече, спри се!

Въобразяваше ли си или в гласа ѝ наистина бе прозвучала особена нотка? И тя ли усещаше внезапното избухване на желание за близост? Той наклони глава назад — и веднага съжали. Гърдите ѝ бяха само на педя от лицето му. Пое дъх, задържа го колкото можа, изпусна го бавно и дантелите по ръбовете на бялата ѝ престилка затрептяха.

Тънките нежни пръсти на лявата ѝ ръка се плъзнаха под брадичката му и се опитаха да повдигнат главата му, но той се противопостави на натиска им. Насили се да гледа точно направо — покрай гърдите ѝ към отпусналото се платно на брезента отсреща.

— Повдигни глава.

Подчини се неохотно и установи, че я гледа право в лицето. За секунда му се стори, че потъва в очите ѝ. С огромно усилие отклони погледа си настрана.

Близостта ѝ го изпълни с желания и копнежи, каквито нямаше право да изпитва към жена като нея.

Обля го студена пот. По дяволите, как смееше да си мисли такива работи?... Тя не беше блудница... Беше дама. За бога, как ли трябваше да постъпи човек, когато пожелае една дама?

Отговорът дойде бързо: да бяга.

Той скочи на крака, токът на левия му ботуш притисна фестоните на долната ѝ фуста и тишината на палатката бе нарушена от острия звук на съдран памучен плат.

Загубила равновесие, Девън падна върху гърдите му и ножиците изтракаха на пода сред водопад от черна коса. Тя се хвана за врата му и се притисна неволно към него, търсейки опора.

МакКена усети втвърдените ѝ зърна през износената тъкан на работната си риза и вторачи поглед в тавана, докато правеше отчаяни опити да се овладее. Заповяда на тялото си, което го предаваше, да се отпусне, напрегна усилия да се съсредоточи върху ритъма на дишането си.

Но усети бързото леко движение на главата ѝ. Тя повдигна лице към неговото.

О, боже... Каменния я хвана за раменете с намерението да я отблъсне настрана, но щом пръстите му докоснаха меката ѝ плът, самоконтролът го напусна окончателно. Той бавно я притегли към себе си. Вгледа се в големите ѝ, изпълнени с очакване очи и се изгуби в

тях... Нещо топло, ярко, почти изпълнено с надежда разцъфна в най-дълбоките кътчета на уморената му огорчена душа.

— Корнелиус? — Гласът ѝ прозвуча като гърлено мъркане и се плъзна по вдървения му гръбначен стълб като разтопено масло.

Тя се повдигна на пръсти и сега лицето ѝ бе само на сантиметри от неговото. Дъхът ѝ го погали... устните ѝ се разтвориха...

Искаше целувка, тази малка глупачка.

Разбрал внезапно, че и той иска същото, мъжът потрепери и преглътна с мъка. Беше забравил кога за последен път бе пожелал да целуне жена — търкаляне набързо между чаршафите, да, но целувка? Откровена, истинска целувка? Никога досега.

— Девън, не изглупявай. — Безуспешно се опита да задуши почти отчаяния трепет на гласа си. — Не знаеш какво започваш...

Тя го гледаше, без да мига. Той грешеше. Желаше целувките му страстно и пламенно: никога в живота си не бе искала нещо друго с такава изгаряща сила. Прегръдката му ѝ даваше и топлина, и чувство на сигурност, и утеха — все непознати за нея усещания. И все пак нещо липсваше... Тя искаше повече. Искаше поне веднъж да познае страстта...

Девън изтегли няколко ненужни фиби от косата си и разрошеният ѝ вече кок се разпиля във водопад от къдрици, които достигаха до кръста ѝ.

— Покажи ми тогава — прошепна тя.

— О, боже, Дев... — простена мъжът, докато обгръщаше с длани лицето ѝ, разлюлян от странна за него нежност. Ръката му се спря на врата ѝ, палците му ласкаво погалиха кадифето на бузите ѝ.

Тя се усмихна и очите ѝ го плениха. Той наведе глава и Девън веднага се повдигна нагоре, за да срещне устните му.

Трябваше да внимава, за да не я изплаши. Езикът му се плъзна бавно между полуразтворените ѝ устни. Безмълвната покана го възпламени и той неволно я притисна силно към себе си. Преди да си даде сметка какво прави, се вкопчи за нея като удавник. След върволицата години горчива самота беше чудесно да усеща топлината на нечии ръце, изсушеното му сърце попиваше с радост обичта на другия...

Той стисна очи в мълчалива молитва. За пръв път в живота си откриваше нещо истинско.

„Нещо истинско“. Внезапен хлад смрази тялото му. С отчаян стон мъжът откъсна устни от нейните и зарови глава в извивката на рамото ѝ. Какъв глупак беше само, проклет глупак на трийсет и девет години. Щастието не бе възможно за мъж като него, а още по-малко вероятно беше то да се намира в ръцете на дама като Девън.

Тя докосна ласкаво лицето му. Топлите ѝ влажни длани му напомниха за тялото ѝ и той простена отново.

— Корнелиус?

Подчини се на гласа ѝ, отдръпна се леко назад и потопа поглед в изпълнените ѝ с любов очи.

Обзе го отчаяние. Цял живот бе очаквал този поглед, но за него той бе дошъл прекалено късно. Бе твърде стар да създава дом... Навиците му бяха прекалено установени, не би могъл да се промени... Той беше вълк единак — винаги е бил и винаги ще бъде. Осъзнаването на този факт го изпълни с такова силно чувство на загуба, че краката му се подкосиха.

— Целувай ме още — шепнеше тя унесено. — Изтръпвам чак до пръстите на краката си...

Но единственото, което мъжът чу, бе затръшването на онази проклета врата, открената за миг към щастието... Може би Девън наистина бе достатъчно наивна и не подозираше накъде водят целувките, но той знаеше. Не беше възможно за когото и да било да се люби с жена като нея и после да ѝ обърне гръб. Поне за него това бе невъзможно. Трябваше веднага да спре неочакваното развитие на отношенията им в тази посока — освен ако не искаше да живее зад боядисана в бяло ограда, в тих семеен дом.

Той я хвана за раменете и я отблъсна назад.

— О, за бога... — извика тя нетърпеливо, — какво стана?

— Урокът свърши.

Девън се намръщи.

— Урок? Какъв урок? Исках само още няколко целувки.

— Намери някой друг.

Първата искра на обида проблесна в очите ѝ.

— Не искам някой друг. Искам теб.

Простичкото ѝ признание го довърши. „Господи — помисли мъжът, — ако не изляза веднага, ще я взема в ръцете си и ще ѝ дам онова, за което така безразсъдно ме моли!...“

Простена глухо, смъкна от куката дебелото си палто от кариран вълнен плат и бързо се отправи към вратата.

— Почакай, Корнелиус, моля те! Хайде да поговорим.

Той се спря. Насили се да върне на лицето си старата мрачна маска, която бе носил през последните двайсет и две години от живота си, и се озъби:

— Не ме наричай така. Аз съм Каменния.

„Едва ли има по-голяма лъжа от тази“ — призна пред себе си мъжът, докато напускаше гневно палатката.

Девън неволно се сви пред внезапната му ярост. Майната му! Вечно се измъкваше в най-интересните моменти. Започваше да ѝ омръзва с внезапните си бягства.

Тя стоя доста време, вторачена във вратата, опитвайки се напразно да му внуши да се върне. Но той не се появи и младата жена се обърна към печката и си направи чай. Седна с чашата в ръка, разтвори книгата си и зачака.

— Бягаш, но няма как да се скриеш — изрече тя спокойно и решително. — Ние ще говорим на тази тема, независимо от желанието ти!

В момента обаче палатката тънеше в мълчание и самота и решителният ѝ глас ѝ донесе много слаба утеха...

Каменния стоеше на брега на Юкон, скръстил ръце на гърдите си. Изпъстрената с тъмни петна луна хвърляше бледи отблясъци по повърхността на мътната вода. Той проследи с присвити, неவிждащи очи първото за сезона парче лед, което плуваше в реката, отразявайки с неправилната си триъгълна форма мъртвешката лунна светлина.

Запръска ситен дъжд. Той постепенно се усили и го зашиба по бузите и челото. По врата му потече студена вода. Мъжът избърса нервно с ръка лицето си, вдигна яка и зарови брадичка в топлата вълна.

Ледената атака на неочаквания дъжд отвлече вниманието му само за един светъл миг. В следващия отново затъна в блатото на мислите си за Девън.

Никога в живота си не бе желал така силно жена.

„Защо? — питаше се той за стотен път, откакто бе излязъл от палатката. — Защо я искам така силно, толкова много?“

Отдавна бе дисциплинирал тялото си и се бе научил да живее без секс. Израснал в Пейнтид Лейди, отрано бе разбрал, че сексът не е нищо повече от няколко изгруктявания и чукане в тъмното. Нищо достатъчно привлекателно, за да насочиш вниманието си към него.

Ако в най-прочутия бордей на Ню Орлеан бе пропуснал нещо в сексуалното си образование, то затворът бе попълнил бързо празнините. Хиляди дяволи! Пет години след преживяния ад там той без усилие продължаваше да избягва жените.

Но Девън бе друга — различна. Все по-често напоследък се хващаше, че не само я следи с поглед, но нещо още по-лошо: вслушваше се в думите ѝ. Харесваше спокойния ѝ глас, трогваше се от начина, по който го гледаше: сякаш беше личност от значение, а не мръсен парцал в краката ѝ.

Той наистина имаше значение за нея, знаеше го... Странното бе, че и тя имаше значение за него.

И точно тук беше проблемът. Беше усетил, разбира се, нарастващата си обвързаност с Девън, но едва тази вечер бе разбрал действителната ѝ сила.

Непрекъснато си повтаряше наум, че тя е само приятел, партньор, съдружник, но повече нямаше място за тази лъжа. Не и след тази целувка. Сега бе длъжен да признае истината: тя бе жена и той я желаше.

Господи, предстояха неприятности.

За щастие Каменния знаеше как да се справя с тях: цял живот го бе вършил. Изпитаният изход бе един: бягство. Време беше да изчезва от Доусън Сити.

Девън се събуди от силно почукване. Съненият ѝ поглед попадна на грубо издялани дъски и тя замига смутено. Къде, по дяволите... Но бързо дойде на себе си. Бе заспала на масата в очакване на Корнелиус.

Тя бавно вдигна глава и погледна празното легло. Стомахът ѝ се сви. Не бе се върнал снощи. Глупак. Добре се справяше: умееше да се крие. Изправи се уморено на стола и отпи разсеяно от студения чай, за да отстрани киселия вкус в устата си.

Пак се потропа. Този път по-силно. Тя разтърка очи и извика:
— Кой е?

— Беър.

Оживи се. Точно Беър ѝ трябваше: само с него можеше да говори за събитията от снощи — той бе единственият човек в света, който наистина познаваше МакКена. Пъргаво скочи на крака.

— Идвам!

Изтича към голямата паница, която държеше винаги пълна с вода, изми си зъбите, лицето, заплете набързо косата си. Усети се пак човешко същество и забърза към входа, като пригладжаше с ръце измачканата си пола.

— Добро утро, Беър — поздрави го бодро, — каква прекрасна изненада!

— Добро утро, Девън.

Тя се смръщи на доста сдържания му поздрав: обикновено Беър идваше, ухилен до уши. Хвана го за ръката, поведе го към масата, издърпа един стол.

— Сядай. Ще направя кафе. — Изправена до печката, тя го погледна обезпокоено. Изглеждаше потиснат и уморен. — Добре ли си?

— Изпраща ме Корнелиус.

Тонът му я смрази, кафеничето се изплъзна от внезапно вцепенените ѝ пръсти и издрънча върху печката. Доста време ѝ трябваше да събере кураж за следващия въпрос:

— Защо?

— Той замина. Каза, че отива до Рабит Крийк, за да види какво става. Говори се много за удара на Лъжливия Джордж — изглежда, наистина са се натъкнали на залеж.

Девън за миг изгуби контрол върху себе си: стори ѝ се, че ще избухне в плач. Но бързо се възстанови. Нямаше смисъл да плаче пред Беър — само щеше да го смути. Седна на масата и срещна втренчения му поглед. Тъгата в очите му едва не я лиши от трудно възстановения ѝ самоконтрол: отново ѝ се приплака.

— Можеше поне да каже едно „довиждане“. — Опита се да вложи в думите си гняв, но те прозвучаха самотно и тъжно. Беър се примъкна към нея и за момент ѝ се стори, че ще я хване за ръката, но вместо това той само каза:

— Неособено добра идея.

— Да не би да е онемял? — попита тя с неочаквана за самата нея горчивина.

— Не ми викай, госпойце, да не викна аз.

Девън усети усмивката в гласа му и се почувства неудобно: държеше се като разглезено дете.

— Извинявай.

— Сигурно Корнелиус не е имал сили да каже „довиждане“. Може да е имал сили само да обърне гръб.

— О, да, разбира се. Не е възможно да се избяга без кураж, нали?

— А, Девън. Ти ме разочароваш. Корнелиус винаги е твърдял, че си само мозък.

Тя се наежи.

— Аз съм наистина умна.

Беър захапа клечка за зъби и се облегна назад, без да я изпуска от погледа си.

— Тогава защо, умна госпожице, по-голяма част от хората бягат от нещо?

Девън се замисли за миг.

— Не знам. Напуснах Сейнт Луис, защото се страхувах от бъдещето си там...

— Аха!

Жената въздъхна нетърпеливо.

— Не ме гледай така, като че ли току-що си разрешил всичките ми проблеми! Избягала съм, защото съм се страхувала да остана. Какво общо има този факт с поведението на МакКена? От какъв дявол се е изплашил?

Този път Беър хвана ръката ѝ и прошепна:

— От болката.

Девън замълча, поразена. Ако някой друг бе подхвърлил подобно нелогично предположение, щеше да се изсмее в лицето му. Но пред нея стоеше Беър — никой не познаваше Каменния по-добре от него...

— Корнелиус знае, че аз никога няма да му причиня болка — изрече тя накрая.

— Той не е мислител като теб, Девън. — Беър се наклони към нея, втречен в очите ѝ. — Виждала ли си някога вълк единак?

— Не.

— Ако беше видяла, щеше да разбереш Корнелиус по-добре.

— Помогни ми да го разбере. Моля те.

— Понякога глутницата отбягва някой вълк и той се скита из горите сам. Когато забележи лагерен огън, примъква се към него. Усеща миризмата на печено и знае, че може спокойно да убие глупака, седнал сам пред огъня. Но не го прави. Седи просто настрана в тъмното, чака и наблюдава.

— Като Корнелиус? Едновременно привлечен от огъня и ужасен от него?

— Нещо подобно. Помни, че е живял дълго време сам. Живял е толкова дълго, воден само от инстинкта си, че се е отучил да поставя командите му под въпрос. Когато инстинктът му заповяда: „Бягай!“, той бяга.

— А аз съм го изплашила... — Тя въздъхна. — Но аз никога, никога не бих му причинила болка... — Този път думите ѝ прозвучаха меко, изпълнени с копнеж.

Беър ѝ се усмихна.

— Знам. Когато и Корнелиус го разбере, ще се върне.

Девън се опита да отговори на усмивката му.

— Надявам се, че ще го разбере бързо. Никога не съм била особено търпелива.

— На твое място не бих се тръшкал от нетърпение: той ще се върне, когато... когато се върне. — Беър ѝ намигна приятелски. — Как смяташ, скоро ли ще прозре истината?

Девън се усмихна тъжно.

— Не вярвам.

— Ще остана край теб, докато той се разбере със себе си. Ще идвам всяка сутрин да те изпращам до магазина и ще те държа под око през деня.

— О, няма нужда да...

— Корнелиус ми нареди да се грижа за теб като за най-близък роднина.

Сърцето на Девън радостно трепна.

— Той нареди?

— Той.

Усети се лека като птичка и ѝ се прииска да литне. Корнелиус не беше безразличен към нея и затова бе тръгнал! Беше се уплашил от собствените си чувства!

Надяваше се, че е изплашен до смърт!...

Каменния се сви под подгизналите клони на някакво дърво, вгледан в дъжда, който биеше по Юкон Ривър. Придърпа яката на палтото до брадата си, обрасла с четина, стегна рамене и пристъпи срещу хапещия вятър. Когато потърси обратно закрилата на дънера, огромна капка дъжд падна в отвореното му око.

— По дяволите! — засъска той, докато го разтъркваше. По дяволите дъждът, студът, Девън. Най-вече Девън.

Чувстваше се като замръзнало кучешко лайно. Само мисълта за нея бе достатъчна да го подлуди.

Цял живот не бе се задържал на едно място, вечно бе в движение, но сега за пръв път бягаше от нещо. И от какво? От някаква проклета жена, майната ѝ! Къде остана самоуважението му?

И нещо още по-лошо: резултатът от бягството бе плачевен. Бяха изминали по-малко от двайсет и четири часа и вече се чувстваше уморен, несигурен, вбесен. Твърде възрастен беше да се влачи по горите в сянката на зимата, твърде стар, за да си играе на самонадеян планински жител. По дяволите, ако бе смятал да прекарва нощите си в търкаляне из калта, нямаше да построи онази хубава уютна палатка!

„Хубава уютна палатка.“ И пред очите му се появи някак си домът, който тя бе създала за него: не подгизналата, воняща шатра, която бе вдигнал преди десет години, а чистата къщичка с бели чаршафи, тих смях, вкусна топла храна и аромат на диви цветя. Първият му истински дом. Да, бе преминал през сума ти места и винаги бе имало къде да закачи шапка, бе сменил множество покриви, но никога не бе имал дом. Място, към което да е привързан. Място, което да му липсва, когато е далеч...

„Не.“ Точно тези мисли трябваше да забрави, заради тази цел излагаше задника си на студа и дъжда. Той не принадлежеше към този дом и нямаше нищо общо с нея. Нямаше място в света, към което да е привързан. Бе самотник, отшелник. През обективите на камерата си наблюдаваше как другите устройват живота си. Не се силеше да строи свой.

Единствената му утеха беше, че може да си тръгне навреме — преди тя да зацарува истински в живота му. Бе успяла да се промъкне в

магазина, в палатката и — трябваше да го признае — дори в чувствата му, но не бе могла да се превърне в неразделна част от неговия живот. Все още не. Той все още принадлежеше на себе си, все още сам вземаше решения, все още бе отговорен само пред себе си!... Не беше ли го доказал, като я остави така лесно?

Просто за миг бе изгубил почва под нозете си — но и това не беше негова грешка. Тя го бе подмамила: бе го накарала да се чувства толкова добре с нея, че бе притъпил бдителността си. Но нямаше начин грешката да се повтори. Отсега нататък щеше много да внимава. Единственото, което трябва да стори, бе да се справи с навика да я харесва.

„Колко време и усилия се изискват за целта?“ — питаше се Каменния. Ставаше въпрос само за някаква жена. Не бе възможно да е по-трудно от това да се откажеш от пиенето. А той се бе отказал от уискито само за един ден.

Да, бе смятал, че като поскита по Бонанца Крийк, направи няколко снимки и изрита Девън от мислите си, ще се върне вкъщи такъв, какъвто беше, преди тя да се появи в живота му. Нямаше начин да не се оправи за ден-два. Трябваше да изкачи само три върха.

Той дръпна шапка ниско над очите си, притисна коленете си до гърдите, обхвана ги стегнато с ръце. Примижа и се облегна на дънера.

„Да, точно така: три дни настрана от нея и ще бъда като нов МакКена.“

Но в последната му съзнателна мисъл, преди да потъне в съня, плуваха две зелени очи...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Девън сви пръсти около канчето и стопли ръката си. Отпи и въздъхна доволно, когато горещият чай премина през гърлото ѝ. Огледа помещението от мястото си зад печката. То бе съвършено, излъскано до блясък. Нямахше нищо за вършене. Нищо.

„По дяволите!“ Не бе изминала и седмица от изчезването на Каменния и вече бе отегчена до сълзи. Отегчена и самотна.

— Хай, госпожице.

Девън погледна стреснато към входа. Влезе Дигър Хайнс и за пръв път, откакто го бе срещнала, не се усмихваше.

— Здравей, Дигър. Искаш ли чай?

Той провлече крака към печката и изтегли стол до нейния.

— Наричай ме Марвин. Днес не се чувствам като Дигър.

Тя се наклони към него.

— Какво има?

— Нищо особено — отговори той с необичайна за него горчивина. — Току-що направих най-голямото откритие в живота си, а съм напълно безсилен. Това е всичко. — Дигър смъкна дебелия си зимни ръкавици и ги постави на пода пред печката. — Да, няма да е лошо да изпия чаша от този чай.

Леко смръщена, Девън внимателно му наля.

— Какво искаш да кажеш?

Той грабна лакомо канчето, като сви грубите си пръсти около него.

— Аз, Марвин Джоузеф Хайнс, открих грешка в Елдорадо.

— Грешка в потока?

— Да. Знаеш, че всеки участък земя е с дължина около петнайсет метра по протежение на бреговете. Установих около четири метра и половина свободно място. Ничия собственост. Госпожице, мисли. То струва цяло състояние. — Раменете му внезапно се отпуснаха. — За някого, не за мен.

— Защо?

— Поисках го, разбира се, но не мога да направя нищо друго, освен да го продам.

— Да го продадеш? Но, Дигър, това е налудничаво. Ти самият си златотърсач. Защо просто не...

— Не мога да си го разреша. Трябва да работя цяла зима, без да спечеля и цент. Нито капани, нито лов — нищо. Само копане. Тук, щом получиш участък, започваш веднага да копаяш за злато. Палиш огън всяка нощ и не го загасяш до зори. През деня копаяш, докато стигнеш до земя, която е все още замръзнала. Изкараната пръст се трупа на купчини, които веднага се втвърдяват от студ. До пролетта не знаеш дали си изкарал десет centa или милион.

— Изглежда трудно, но ти си силен и...

— Силата не осигурява боб за корема ти. Имам нужда от заем срещу участие в печалбата.

— Джак Кели...

— Не става.

Девън замислено отпи от чая си. МакКена нямаше да хареса разсъжденията ѝ в момента. „Той замина, майната му. Ако за него е толкова важно какво правя аз и какви решения вземам, да си беше стоял тук.“ На устните ѝ трепна усмивка. Сега тя вземаше решения.

— Дигър, аз с радост ще ти дам заем.

Той преглътна с мъка.

— О, не... Не мога да приема... Каменния е много против такива заеми. Той ги смята почти за кражба.

— Виждаш ли Каменния тук?

— Н-не.

— Виждал ли си го тук през последните шест дни?

— Не.

Девън се усмихна.

— В такъв случай е напълно в реда на нещата аз да отговарям за магазина. Решавам да дам заем на приятел.

Дигър нервно навлажни устни. Тя почти виждаше каква битка се води в главата му. Една част от него искаше отчаяно да приеме предложението ѝ, но другата се гърчеше в ужас от бъдещия гняв на Каменния.

— Какво ще кажеш? — подтикна го Девън.

Алчността победи страха.

— Хубаво, съгласен съм. Ще взема заем от теб, но само защото знам, че става въпрос за голяма печалба. Тук изобщо няма риск.

— Прекрасно! — Тя отиде до тезгяха, измъкна парче снежнобял лен от избродираната си чантичка, опъна го върху тезгяха и внимателно написа с мастило: „Магазинът на МакКена се съгласява да размени зимни запаси срещу четирийсет процента собственост върху...“ Погледна Дигър. — Кой е номерът на твоя участък?

Той забърза към нея.

— Огилви го отбеляза като четиринайсет А.

Девън записа и това и подаде разписката на Дигър. Той я пое и мръсните му пръсти веднага оставиха тъмни петна по бялата материя.

— Какво пише тук?

Тя му го прочете.

— Другите искат обикновено петдесет.

— Знам. Но за мен четирийсет са достатъчни. В края на краищата ти вършиш цялата работа.

— Няма да те подведа, госпожице — гордо заяви Дигър.

— Знам. А сега — усмихна се тя и плесна с ръце, — хайде да отделим храната. Ти си зает човек, не може да се мотаеш тук с часове.

Девън продължи да се усмихва дълго след като Дигър насъбра нещата си и излезе. Ако Каменния разбереше какви ги върши, веднага щеше да се появи на хоризонта.

За щастие Дигър ОБИЧАШЕ да дрънка...

Зъбите на Девън тракаха от студ и тя трябваше да ги стисне здраво, за да ги спре. Приближи се до горещата печка, разтърсвана от неконтролируеми тръпки, и разпери ръце над нея. Не ѝ се разделяше с вълнената нощница, но нямаше избор. Мъжете зависеха от магазина за хранителни стоки. Тя съблече нощницата си и бързо навлече четири слоя вълнени дрехи: чорапи, потник, гащи с дълги крачоли, фуста и пола. Закопча блузата си, отиде бързо до вратата и надзърна за миг навън.

След като изпи чаша кафе, седна на масата и написа:

„Първи декември 1896 година.“

Времето днес е ясно и студено. Снощи не е валило — преспите се запазват на височина около петдесет сантиметра.

Тази сутрин неколцина златотърсачи се мотаят в пивницата — очевидно е прекалено студено за работа. Настъпва тежка зима и мъжете, прекарали месеци по бреговете на Бонанца Крийк, се завръщат един по един...“

Писалката затрепери в ръката ѝ и тя вдигна върха на писеца от хартията. Грешка. Не всички мъже се завръщат вкъщи. Във всеки случай не и този, който означаваше нещо за нея...

Сълзи замъглиха погледа ѝ. Бяха изтекли четирийсет и два дни от изчезването на Корнелиус и той ѝ липсваше все повече и повече с всеки изминат час... И то — заради една-единствена целувка!... Тази целувка бе променила всичко. Едно кратко докосване на устните — и маската на платоническото приятелство веднага падна, като ги остави незащитени и уязвими, неспособни повече да се преструват.

Каменния избяга от истината: реакцията му бе характерна за него.

Девън я анализира — както бе обичайно за нея. Тя премисли целувката от всички страни — клинично, обективно и страстно. Чете и препрочете книгата на д-р Кауън. Нищо не помагаше. Трябваше да признае пред себе си, че искаше повече от Каменния — повече от една целувка... Господ да ѝ е на помощ. Наистина желаше повече... Нямахше значение, че той не я обичаше, нито имаше значение, че д-р Кауън би я класифицирал като блудница. Този път единственото, което имаше значение за нея, бяха чувствата — и по-конкретно чувствата ѝ към Корнелиус. Тя искаше поне веднъж да бъде любена като жена и този мъж бе единственият ѝ шанс. Девън мечтаеше, разбира се, но какво лошо имаше в това? „И после — казваше си тя, — не искам много... Само един светъл спомен, който да отнесе вкъщи оттук...“ Бе взела това решение преди седмици и с всеки ден желанието ѝ нарастваше. Оставаше само той да се върне...

Някой потропа и мечтите ѝ се пръснаха като цветни стъкълца на калейдоскоп. Тя избърса влагата от очите си и посрещна Беър с ежедневната добре отрепетирана усмивка. Господ да го благослови.

Приятелството между тях се бе закрепило през последния месец. Без него едва ли щеше да понесе дългите дни в магазинчето.

Навлече анорака, подплатен с кожа, сложи си ръкавиците и отвори вратата. В лицето я блъсна леденостуден порив и тя неволно се запрепъва назад. Беър я хвана за ръка и я притегли по-близо, като се опита да я защити от вятъра.

— Вдигни си качулката — изкрещя ѝ той.

Девън повдигна глава, за да погледне Юкон. Огромни парчета лед се въртяха бавно по повърхността на реката. Странен, сякаш подземен стон придружаваше настъпващата ледена смърт на реката.

— Ще замръзне само след ден, най-много два — забеляза Беър.

В магазинчето той незабавно напали печката, а Девън се спусна да провери „термометъра“: на тезгяха Беър бе поставил четири бутилки, пълни с живак, уиски, керосин и лекарството срещу болки на Пери Дейвис. Само живакът беше замръзнал.

— Четирийсет градуса под нулата — обяви тя.

— Направо за бански костюм.

Младата жена грабна със смях кафеничето и се отправи навън, за да го напълни със сняг.

— Не слагай кафе за мен.

— Какво?

Той кимна с глава към масата.

— Седни, Девън.

Внезапно я преряза лошо предчувствие. Никога досега Беър не ѝ бе говорил с такъв тон. Сякаш баща се канеше да отсъди наказание за детето си. Тя се приближи бързо до масата.

— Както виждаш, сядам.

— А аз тръгвам.

— До палатката си, надявам се. — Гласът ѝ леко трепна.

Той бавно се изправи, седна до нея и взе малката ѝ ръка в своята. В очите му имаше тъга.

— Магазинчето ще бъде отворено още две или три седмици. След това става ужасяващо студено. Единственото, което ни остава, е да седим по палатките си, да прием, за да се затоплим, и да мечтаем да сме някъде другаде за Коледа.

— Остани, моля те. — Гласът ѝ бе станал дрезгав от отчаяние. — Ще ти организирам незабравима Коледа. Ще имаме...

Той стисна ръката ѝ.

— Тихо, тихо... Не заминавам завинаги. Тръгвам само да търся Корнелиус. Той достатъчно дълго бяга от отговорностите си: време е да се прибере...

Сякаш гръм тресна от ясно небе и удари Девън в гърдите. „Време е да се прибере.“ Сърцето ѝ заудря така бясно, че тя едва чуваше гласа на Беър.

Той се изправи.

— Е, по-добре е да...

Тя го хвана здраво за ръката.

— Не! Не искам да се връща насила, не искам да се опъва през целия път дотук, да рита и да крещи.

Беър се усмихна.

— Не се безпокой. Ако започне да вдига врява, ще го приспя с няколко удара.

— Не е смешно — въздъхна жената отчаяно. — Той няма да иска да се върне.

Веселите искрици изчезнаха от очите на Беър.

— Права си, няма да ще.

Тя се опита да се усмихне, но не успя. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Аз... исках да се върне, защото му липсвам, не защото е в безсъзнание.

— Знам, но не можем да чакаме повече. Ти няма да останеш жива, ако си сама, а аз не мога да се преместя при теб... — Той протегна ръка към нея. — Ще ми липсват нашите сутрешни разговори.

Девън се хвърли към него и ръката му я обгърна покровителствено. Тя притисна буза към износената му риза, опитвайки се да не допусне влагата в очите ѝ да се отприщи и да стане наводнение.

— И... и ти ще ми липсваш...

— Ще се върна бързо, ще видиш. Предполагам, че ще срещна Корнелиус вече на път за къщи.

Младата жена подсмръкна шумно.

— Пази се, Беър.

— Винаги съм се грижил добре за себе си. А ти не забравяй обещаното за Коледа. И ми пази място на трапезата.

Той я пусна и тя бавно се отдръпна.

— Какво ще правя без теб?

— Не се тревожи. Отец Майкълс се завърна вчера от индианския лагер. Той обеща да се грижи за теб.

— Няма да е същото.

— Благодаря. — Суровият му глас сякаш се пречупи за миг — нещо, което бе необичайно за него. — Приятно е стар грубиян като мен да чуе поне веднъж в живота си подобно нещо...

Девън се усмихна разстроено.

— О, Беър...

Той се изкашля неловко.

— Грижи се за себе си и не забравяй думите ми: Каменния може да е голям и още толкова грозен, но сърцето му е по-голямо от цялата Юконска територия. Бедата е там, че сам не знае истината за себе си.

Девън въздъхна отчаяно.

— В такъв случай не съм срещала по-тъп ученик от него.

Беър се захили.

— Но не се изненадваш, нали?

Тя се усмихна неохотно.

— Не.

Каменния дишаше тежко и бързо, въздухът излизаше през посинелите му устни и веднага се превръщаше в облаци пара. Той се спря за миг и отправи поглед към небето. Снегът се сипеше по непокритите му бузи и сякаш хиляди иглички се забиваха в кожата му. Мъжът премига, опитвайки се да определи местоположението на слънцето в оловносивото небе, но това се оказа невъзможно. Студеният му диск едва се очертаваше някъде на изток, сантиметри над арктическия хоризонт. Той се надяваше от все сърце, че все още се движи по замръзналата Юкон към Доусън Сити.

Хвана въжето, вързано на кръста му, и се запрепъва напред. То се опъна като струна, впи се в пръстите му през дебелиите ръкавици. Мъжът заскърца със зъби и отново опъна въжето. Този път тежко натоварената шейна се измъкна от изровения сняг и се плъзна след него.

Часове по-късно снеговалежът намаля. Луната замига на фона на кадифеното небе, синьо-бялата ѝ светлина заискри като стрит на дребно скален прах.

Забави крачка и заоглежда пустата брегова линия, търсейки подходящо място за нощувка. Нещо в дърветата отрази за миг лунната светлина и хвана погледа му. Той избърса уморените си очи и пак се вгледа. Неясната светлина отново заискри върху нещо метално — кюнец на печка.

Каменния закри с благодарствена въздишка през снега, дълбок до кръста. Пред палатката отметна назад качулката си и извика:

— Има ли някой вкъщи?

Никой не отговори. Той изтегли шейната близо до палатката и дръпна замръзалия брезент на входа. Измъкна от багажа си спален чувал, консерва боб и отварачка. Влезе в студения сумрак на подслона с опипване. Намери бързо юконската печка и пръстите му се плъзнаха по металната ѝ повърхност, търсейки кибрит. Откри го, запали една клечка и използва светлината, за да се огледа за миг.

Палатката явно принадлежеше на стар трапер, който живееше по неписаните закони на Юконската територия. Отсъстващият собственик бе оставил купчина дърва и консерва боб за този, който мине, докато го няма.

Каменния запали огън и скоро помещението заприлича на дом.

Каква лъжа! Неотдавна за пръв път през дългия си самотен живот бе научил какво значи дом — знаеше, че това няма нищо общо само с топлия огън и пълната консерва е боб...

Домът бе мястото, към което човек принадлежи, към което е привързан. Мястото, което му липсва.

Ето пак същата мисъл, която напразно се бе опитвал да удави цели шест седмици. Тя бе останала близо до повърхността, винаги готова да изплува при най-малката проява на слабост. А с всяка нощ, прекарана в самота сред студа и тъмнината на бялата пустиня, той отслабваше все повече и повече.

Бягството не бе му помогнало — напротив, то дори бе влошило ситуацията. Прекараният седмици в наложена самота нямаше как да не си признае, че бе се чувствал болезнено самотен. Липсваха му най-неочаквани неща — леко дрезгавият ѝ чувствен глас, звънчетата на

смеха ѝ, начинът, по който му подаваше салфетката, тихите звуци, които издаваше насън.

„Признай си, страхливецо. Тя ти липсва.“

Не! Той бе просто уморен, беше му омръзнало да тича, писнало му беше! Заради това тръгна към къщи миналата седмица. От чисто изтощение.

„Сигурен ли си, стари глупако?“

„Майната му! Отказвам да пиляя повече време в мисли за нея!...“ Той грабна консервата, заби заострения връх на отварачката в металния капак и го отвори. Постави кутията на печката и претърси палатката за кафениче. Намери го, напълни го със сняг и го сложи до консервата. След няколко минути над него се заизвива тънка ивица пара. Тя се събра върху посивелия отпуснат покрив и веднага се смрази.

Мъжът се втренчи за миг в образуваните ледени шушулки, после хвана кутията и напъха пълна лъжица полузамръзнала червеникавокафява каша в устата си. Точно когато се канеше да гребне с лъжицата за втори път, дочу шум. Приблужи се предпазливо до входа, вдигна брезента и се вгледа напрегнато навън.

— Кор... не... лиус!... — Името му отекна в долината.

— Беър — изкрещя той, — ти ли си?

— Кой... друг... по дяволите... ще... тръгне... да те... търсиии?
— дойде отекващият отговор.

Каменния се захили. Господи, чудесно бе да има някого, с когото да говори. Поне нямаше да мисли за Девън.

Девън. Усмивката му се стопи. Страх смрази душата му. О, господи, не Девън! Човек като Беър не ходи на гости. Особено при шейсет градуса под нулата. А ето че се появи.

— Мили боже — закиха той, докато се спъваше към палатката,
— по-студено е от...

Каменния го сграбчи за раменете.

— Говори! Бързо! Тя добре ли е?

Беър го изгледа с кръвясали подпухнали очи.

— Добре е. А сега ми дай нещо топло.

МакКена се върна в палатката и наля две канчета гореща вода. Беър пое едното от тях и с благодарност склочи полузамръзналите си пръсти около топлия метал.

— Канех се да се откажа от опита си да те намеря. Търся те повече от две седмици. Трябва да съм извървял над шейсет километра. Реших, че е най-вероятно да те открия на трийсетина километра от лагера.

— Защо ме търсиш? Знаеш, че ще се върна. Всъщност вече съм потеглил към къщи.

— Крайно време беше.

— За тебе, нали?

Когато се постопли, Беър кръстоса крака и се облегна назад, вгледан в МакКена.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто празни приказки.

— Ти никога не си говорил празни приказки, Корнелиус. Така че признавай какво се върти в твоята корава глава.

„Харесвам я.“ Проклетите думи оживяха в главата му и той пожела да ги каже на някого. Беър бе единственият човек, с когото можеше да ги сподели. Но не беше лесно да пречупи старите си навици, нямаше представа как да започне. И вместо да разтвори душата си пред него, той стисна устни и замълча.

— Добре. Нека да опростим нещата. Защо си тръгнал към къщи?

Каменния се размърда неловко.

— Имам задължения в магазинчето. Реших, че е време да се върна към тях.

Беър извади клечка за зъби от джоба си и я промуши в пролуката между предните си зъби.

— Изглежда, не си чул.

— Какво?

— Дигър Хайнс пое твоите задължения. Двамата с Девън се настаниха в твоята палатка, щастливи като...

Каменния скочи на крака. Едва се сдържа да не стовари юмрука си в месестото лице на приятеля си.

Беър се изправи бавно и постави ръка на гърдите му.

— Старата помпа работи като бясна. Обзалагам се, че не става въпрос само за отговорностите към магазина.

Корнелиус се отпусна на стола си, чувствайки се внезапно остарял. Тя бе го съсипала. Той дори вече не беше в състояние да прикрива чувствата си...

— Не е истина, нали?

— Има си хас да е. — Беър се надвеси над него. — Корнелиус, двамата с теб нямаме навика да си губим времето напразно. Ако имаш нещо за казване, кажи го.

Каменния се вторачи в единствения приятел, който бе имал в живота си. Той беше прав: по-добре е нещата да бъдат изказани, облечени в думи, изтеглени навън. Може би ако ги чуе, произнесени на глас, ще съумее да ги отхвърли с презрение и смях. Струваше си да опита. Непроизнесени, те го горяха като живи въглени, убиваха го. Събра кураж и бързо изрече:

— Тя ми липсваше.

В момента, в който ужасните думи изскочиха от устата му, той се напрегна в очакване да бъде погълнат от познатото чувство на безнадеждност. Бе истински изненадан, че признанието не го потопа в отчаяние, а напротив — като че ли го освободи от напрежение.

— Предполагах го. В случай че те интересува, и ти ѝ липсваше.

— Така ли? — За миг той изпита почти ослепителна радост. Но бързо се съвзе. Държеше се като глупак, като се преструваше как вярва, че в бъдещето му е предвидено нещо по-различно от студена палатка и фотоапарат. Тя вече му бе казала веднъж — но все едно го бе изрекла хиляди пъти! — с какво нетърпение очаква момента, в който ще остави Юкон зад гърба си. Не беше сигурен какво точно иска от нея, но бе напълно сигурен, че няма да го получи. Той поклати глава.

— Беър, стари приятелю, аз съм затънал до гуша в света на болката...

— Не, Корнелиус, ти просто се върна в света. Добре дошъл.

През следващите няколко часа те седяха на масата и пиеха гореща вода, без да продумат нито дума повече, но и двамата се чувстваха отлично.

Когато водата свърши, Каменния се изправи и се протегна с наслада.

— Искаш ли още?

— Не, смятам да си лягам. — Беър се наведе, за да измъкне изпод масата кожените си завивки.

Когато и Корнелиус протегна ръка към спалния си чувал, брезентът на входа потрепери. Той обърна глава и се вслуша

напрегнато. Чу затруднено дишане и ясният звук от стъпки с натрупани със сняг ботуши.

Двамата с Бър станаха едновременно, за да посрещнат новодошлия.

Но преди да успеят да стигнат до входа, в палатката нахлу непознат младеж. Каменния от пръв поглед разбра, че той е чичакос — новодошъл в Юкон. Имаше вид на изтощен, гладен и отчаян човек.

— Тук има топла печка, момче. Ела да се...

„Момчето“ светкавично измъкна пистолет и го насочи към гърдите на Бър. Той вдигна ръка.

— Ние не сме въоръжени. Тук е Юкон, млади човече, не е Сан Франциско. Ако искаш нещо, първо попитай.

Каменния предпазливо пристъпи към младежа.

— Синко, ако си гладен...

— Гладен съм! — изсъска той. — Но не за останките от боба ви, старче. Гладен съм за злато.

Пистолетът трепереше в ръцете му. Корнелиус се вгледа в мръсните пръсти, стиснали оръжието. Можеше да натисне спусъка всеки момент...

Сякаш бяха попаднали в капан.

— Хайде, момче... — започна Бър.

— Я си затваряй човката, глупако! Ако съм искал да разговарям, щях да отида в Скагуей! Давайте златото!

— Ние не сме златотърсачи. Не носим дори прашилка злато. Ако не ни вярваш, провери багажа ни отвън.

Нападателят хвърли нервен поглед назад.

— Н-няма злато?

— Нито прашилка. — Бър пристъпи напред. — Ако...

Оглушителен трясък разби изречението му и в краткото ярко просветване Каменния видя как приятелят му се олюля и отстъпи назад.

Заслепен от ярост, той се хвърли срещу неканения гост с гневен вик.

Пак просветна ярка светлина и в тялото му изригна вулкан от болка. Той премигна, опита се да я локализира, но тя бе навсякъде... Премига пак и установи, че нападателят бе изчезнал.

Светът около него бавно се завъртя. Опита се да остане на крака, но тялото му като че ли внезапно се уголеми и постепенно изгуби очертанията си. Краката му натезаха, той се нагъна като хармоника и бавно се свлече надолу.

Коленете му удариха пода и остра болка преряза бедрото му. С болезнен стон Каменния падна по лице върху студените дъски.

— Беър... — извика той дрезгаво и протегна напред ръка. Пръстите му напипаха нещо топло и лепкаво. Почти веднага то се превърна в плъзгава корица лед. Зачуди се за миг върху какво точно лежи — после се отнесе...

— Беър... — Този път гласът му бе по-слаб и дрезгав. Облиза подпухналите си сухи устни със странното желание за чаша лимонада. В главата му запулсира непоносима болка.

Каменния опря лепкавите си хлъзгави длани на пода и се опита да се вдигне, но силата изчезна от ръцете му, стана му лошо.

Когато главата му се удари в пода, той беше вече в безсъзнание.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Каменния се събуди от пронизително бръмчене в ушите. „Дяволски пчели!“ Опита се да промени позата си, вдигна коляно, но острата болка заби в бедрото му накали до червено шишове.

Спомни си случилото се и високо простена.

— Беър? — Името на приятеля му с мъка се измъкна през неговите подути напукани устни.

Пак постави длани на пода и повтори опита си да се изправи. Ръцете му се плъзнаха по нещо и той се стовари върху замръзнала локва кръв.

По челото му изби студена пот. Този път се опита да се изправи само на колене.

Светът се залюля, гадеше му се. Стисна устни и с усилие регулира дишането си. Пое дъх и запълзя сантиметър по сантиметър по пода. Огънят отдавна беше изгаснал и палатката се беше превърнала в студен тъмен гроб.

Удари се в масата и спря. Хвана се за крака ѝ и бавно се изправи.

Непоносима болка избухна в бедрото му. Отново му причерня, но с усилие на волята се съвзе.

— Беър? — промълви пак мъжът.

Пръстите му се плъзнаха по надрасканата повърхност на масата за кутия кибрит. Намери я, запали клечка и златисточервена светлина освети проснатото тяло на приятеля му.

Каменния замръзна. Запали фенера с трепереци пръсти и пресече с мъка палатката: при всяка стъпка нажежените шишове на болката се впираха в крака му. Като че ли часове му бяха нужни, за да стигне до неподвижното тяло.

— Беър?

Отвърна му мъртвешка тишина. Стомахът му се сви ужасено и той се отпусна на пода.

— По дяволите, Беър, съвземи се. — Хвана китката на приятеля си и отчаяно затърси пулса му. Плътта под пръстите му бе мъртвешки

студена.

Смазваща тежест се стовари върху гърдите на оцелелия. Болката в крака му бе задушена от заслепяващата, разкъсваща болка в сърцето. Той се втрени с болезнено сухи очи в мъртвия си приятел. „Не трябваше да завършваш земния си път така. Заслужаваше по-добра съдба...“ Стегна се. „Не мисли за това какво е заслужавал, какво не... Ще се скапеш...“

Изправи се мъчително на крака. Щеше да мисли за Беър по-късно — ако изобщо има сила за това. А сега бе длъжен да се концентрира върху борбата за собствения си живот: заради себе си и заради Девън.

За миг с изненада констатира колко се е променил. Само преди няколко месеца вероятно щеше да се отпусне в сън до стария си приятел, за да не се вдигне повече. Само допреди няколко месеца животът за него не беше нещо, за което си заслужаваше да се бори.

Но сега нещата бяха други. За пръв път някой го очакваше някъде...

Трябваше да се прибере вкъщи, преди кръвта му да изтече. На какво разстояние беше според Беър? Около пет километра? Можеше да се справи с тях. Трябваше да се справи...

Дръпна анорака си от стола и с благодарност пое топлата му защита от смразяващия студ в палатката. После развърза кърпата от врата си и стегна бедрото си така силно, че целият му крак запулсира.

Много отдавна затворът го беше научил, че болката не отстъпва, докато не я игнорираш. Пое си дълбоко въздух и се насили да се концентрира върху големия проблем. Какво да прави с Беър? Не можеше нито да го погребее, нито да го покрие някак, нито да го изгори. Заради ниските температури, замръзналата почва и снега.

Зави му се свят и падна на колене. Облегна се тежко на масата и зачака да се съвземе.

Трябваше да вземе решение, и то веднага!

Можеше да остави Беър в палатката, но ако го стореше, тялото на приятеля му щеше да бъде разкъсано от хищници или веднага след него, или през пролетта.

Не можеше да го допусне. Но едва ли щеше да успее да се върне с тая рана в крака и да се погрижи за него. А не искаше да го оставя на вълците...

Имаше само една възможност: да завърже тялото на Беър на шейната и да го довлече до Доусън Сити.

Закуцука към изхода, като се превиваше при всяка стъпка. Когато се наведе да завърже снегоходките си, отново му причерня. Залюля се назад, стовари се тежко върху простреляния си крак и зави дрезгаво от болка. Тялото му конвулсивно се сви до шейната. Направи опит да се пребори с непрогледния мрак, който го връхлетя, но не успя — той го погълна безмилостно.

Дойде на себе си няколко минути по-късно. По дяволите! Измъкна скритата си в дебела ръкавица ръка от снега, хвана се здраво за добре укрепения товар върху шейната и се изправи.

Довлече и завърза едрото тяло на Беър, което бе обвито с платно. Не знаеше колко време бе изтекло, но едва се държеше на краката си. Завърза с треперещи, непослушни пръсти въжето на кръста си, вдигна топлатата си качулка и се помъчи да издърпа шейната.

Тя не се помръдна. Мъжът изскърца със зъби и повтори опита си. Този път шейната се спусна напред. Той вдигна замаяно здравия си крак, за да пристъпи, но непоносима болка го събори.

Леденостуденият сняг се лепна на лицето му. Каменния стисна зъби и с усилие се изправи. Успокои с мъка дишането си и този път успя да тръгне.

До пукването на зората към болката от раната се прибави болка в ребрата. Изобщо не чувстваше лицето си, усещаше ранения си крак едновременно вкочанен от студ и изгарящ в огън.

Но продължаваше да се движи: знаеше отлично, че ако се отпусне и легне за малко, никога нямаше да стане.

Мисълта за Девън му даваше сили. През последните часове на нечовешко усилие образът ѝ за него се превърна в светлия лъч на фар. Не забелязваше снега, натрупан докъдето поглед стига, нито сумрачното небе, пресечено с ивици светлина, нито дърветата по брега на замръзналата река...

Ако се отпуснеше и умреше сега, щеше да проиграе шанса си да я целуне поне още веднъж. А Господ му бе свидетел, копнееше пак да вкуси сладостта на устните ѝ.

„Боже — молеше се той отчаяно, — дай ми сили да стигна до вкъщи. Не искам много — само сили за не повече от километър може би...“

Беззвучен странен смях клокочеше в гърлото му. Загубата на кръв вече замъгляваше мислите му. Господ винаги се бе отнасял с пълно безразличие към молитвите му. Винаги. Защо си въобразяваше, че ще му обърне внимание сега?...

Девън си наля чаша чай и разтвори книгата „Портретът на една дама“. В този момент без предупреждение брезентът на входа изпляска по поддържащата греда. Палатката потрепери и през отвора нахлу облак леден въздух и сняг. Младата жена скочи на крака.

— Какво, за бо...

Каменния се олюля на входа и се запрепъва към нея. Изглеждаше ужасяващо. Единственото цветно петно на лицето му бе в очите, а те бяха мътни и нефокусирани. Гъстите му вежди и отдавна небръснатата брада бяха покрити със замръзнал сняг. Мустаците му се бяха превърнали в солидни ледени висулки.

Чашата се изплъзна от ръката ѝ и издрънча на пода. Звукът отекна в смълчаното помещение.

Каменния отвори уста, но през напуканите му подпухнали устни не премина нито звук.

Девън се втурна към него. Прихвана го за кръста, издърпа ръкавиците и отметна качулката му назад. Той я обгърна с разтреперани ръце и я притегли към измъченото си тяло.

„Мили боже — помисли си тя стреснато, — сякаш съм се хванала за голям леден блок!...“

— Дев? — прошепна дрезгаво мъжът.

Погледите им се срещнаха и устните им се докоснаха в лека ледена целувка. После той замря и затвори очи. Тя изчака за миг, преди да се отдръпне назад.

— Корнелиус?

Той се строполи в краката ѝ.

— О, не! Каменни! Ставай! — Коленичи до него, хвана китката му и затърси пулса. Откри го и въздъхна с облекчение.

— Господи, Корнелиус — застана Девън, — помогни ми...

Но той не се помръдна. Тя скочи на крака, изтича до бюфета, грабна нож. Върна се, разряза анорака му, захвърли го настрани.

— Добре, приятелю, след малко ще се изправим, нали? — Вмъкна се под него и използва тялото си като лост, за да го изтика напред. Стори й се, че влачи на гърба си замръзнал чувал с картофи.

— Слушай сега, броя до три... — Преброи до три, заби длани в пода и го тласна. Мъжът простена, но не помръдна. — Помогни... ми... — задъхано го молеше тя и пак се напъна. — О, боже, няма да успея... О, боже...

Ръката на Каменния се плъзна напред и сграбчи крака на леглото. Той пое дълбоко дъх.

— Хайде.

Девън веднага реагира на дрезгавата му команда. Мъжът застана на колене. Като се държеше за дървения крак, той успя да се изправи и да се отпусне на леглото. Падна под ъгъл с глава към брезентовата стена.

Девън постави ръка на челото му и разбра, че има треска. Покатери се на леглото и с голямо усилие го обърна по гръб. Разкопча вълнената му риза, захвърли я на пода. Разкопча и панталоните му и започна да ги свлича надолу. При бедрото на единия му крак платът сякаш бе залепен. Тя го погледна и се смръщи. Нещо черно се бе просмукало през вълнените му долни гащи. Петното стигаше почти до слабините. Девън задърпа панталоните още по-силно, но те не помръдваха.

— О, за бога... — Тя се изтегли назад и седна близо до коленете му. Хвана здраво колана на панталоните и рязко ги дръпна надолу. Те се отлепиха заедно с парцал от долното му бельо и кърваво парче кожа... Мъжът потрепери, но остана неподвижен.

Девън се вторачи ужасено в горната част на крака му. Той бе покрит със засъхнала кръв от коляното почти до слабините. Бедрото му бе вързано с нещо като кърпа, но тя бе втвърдена и почерняла. Девън я разряза със закривения си нож.

От бедрото му потече прясна кръв. Тя струеше край разкъсаните вълнени гащи, просмукваше се в одеялото под него и вече образуваше червена локва.

Рана от огнестрелно оръжие! Видът й я накара да дойде на себе си. Бързо притисна към нея попадналата й подръка нощница и успя да спре донякъде кръвотечението. Вдигна крака му и погледна от другата страна. С облекчение установи, че куршумът бе излязъл.

Изтича до шкафа си и измъкна кошничката с принадлежности за шиене. Хвърли я върху леглото, втурна се към печката и наля вода. Изчака я да заври, като потрепваше с крак от нетърпение. Обземаше я паника, цялото ѝ тяло трепереше.

„Не ставай глупачка. Мисли. Какво следва да направиш първо?“

Да спре кървенето. Спусна се обратно към шкафа си, грабна лятната си пола от муселин. Разкъса тънката материя от кръста до подгъва, направи от нея добре усукано въже, върза го стегнато над раната. Точно над артерията пъкна между крака му и въжето дървена лъжица, която завъртя по посока на часовниковата стрелка.

Докато турникетът действаше, тя събра върху леглото ножици, копринени конци, игла за бродирание, парчета от лен. От кошничката измъкна и пинцети. Пусна всичко — без ленените парчета — в съда с вряща вода.

Изчака нетърпеливо стерилизирането на „инструментите“ си, като междувременно забърсваше с чиста кърпа горещото чело на Корнелиус. Реши, че не може да чака повече и извади инструментите от врящата вода.

Грабна с треперещи пръсти пинцетите и докосна с върха им раната. Кракът му веднага се опъна, тялото затрепери. Тя заговори успокоително и той се отпусна. Внимателно провери за останали в раната парчета плат. Убеди се, че ги е отстранила до едно, остави настрана пинцетите и взе ножицата.

Господи, как ѝ се искаше да му даде нещо срещу болката, но нямаше нищо подръка. Нито алкохол, нито нищичко! Не можеше да рискува да изтича до магазина за лекарството срещу болки на Пери Дейвис...

Стисна зъби и изравни назъбените ръбове на раната. Когато свърши, го погледна тревожно, но той все още беше в безсъзнание. Вдяна копринения конец. Нямаше избор — трябваше да направи и това...

Издърпа изравнените краища на раната, затвори очи, за да събере сили. Рязко прокара иглата през плътта му.

Стегна се и зачака неговата реакция. Но такава не последва: мъжът продължаваше да бъде в безсъзнание. Девън въздъхна с облекчение и бързо заши входната и изходната рана, провери шева и направи превръзка.

През следващите няколко часа бършеше с мокра кърпа пламтящата му кожа, завиваше го добре, опитвайки се да го стопли. Непрекъснато му говореше ласкаво в ухото — говореше, без да се замисля, каквото ѝ дойде наум. Но тръпнеше от вътрешно напрежение и устните ѝ тихо шепнеха: „Ела на себе си, моля те, моля те!...“

Каменният МакКена бавно и неохотно се измъкваше от черния защитен пашкул на пустотата. Тъничък лъч светлинка премигваше примамливо някъде в далечината, теглеше го обратно към света на болката — и живота...

— Слава богу! — достигна до него ласкав успокоителен глас иззад светлинката. Приятен хлад отне огъня на челото му. — Хайде, изпий този топъл бульон от еленско месо — подканваше го гласът.

Той с усилие разтвори подутите си устни.

— Как... — Гласът му пропука като настъпени сухи съчки и замря.

— Тихо, тихо. Пий. — Думите достигнаха до него като лек полъх на утринен зефир... Под главата му се вмъкна нечия ръка и нежно я повдигна. Твърде изтощен, за да се съпротивлява, мъжът ѝ разреши да го направлява. Капка топла течност докосна напуканите му устни и потече бавно по брадичката му. Той запрегльща лакомо гъстия бульон. Когато жаждата му бе задоволена, се отпусна на топлата мека възглавница.

Всичко го болеше. Очите, устата, главата, тялото — и особено кракът... Колкото повече се стремеше да изплува напълно на повърхността, толкова по-остра и непоносима ставаше болката.

Възглавницата ласкаво го залюля, мамеше го да се откаже засега от борбата, да се отпусне и заспи. Но не трябваше ли да направи нещо, нещо с Девън?

Въпросът избледня и изчезна от съзнанието му. Щеше да мисли за нея по-късно, когато разбере, че наистина ще оживее. Точно сега бе уморен, дяволски уморен...

Събуди се два дни по-късно. Съвзе се от изгарящата болка в бедрото. Отвори с усилие очи и след няколко минути установи, че се визира в брезентовия таван на своята палатка.

Замига, опитвайки се да разбере как така се е озовал вкъщи. Последният му спомен бе за онази, другата палатка, масата и за тях двамата с Беър, седнали с канчета гореща вода в ръце...

Но после паметта му се върна заедно с острия вик на болката: Беър бе мъртъв! „О, господи, не!...“

Опита се да вдигне глава от възглавницата, но в черепа му веднага запулсира друга нетърпима болка и той се отпусна обратно, временно победен.

Обърна се наляво и огледа малкото помещение, фенерът гореше и червеникавозлатистите му пламъчета осветяваха тясното пространство.

Пред очите му се изпречи невъобразим хаос. На печката бяха струпани тенджери, а върху масата бе метната разкъсана пола, навсякъде бяха пръснати дрехи и ножове.

Той се намръщи. Къде беше Девън? Не бе възможно да си легне и да остави палатката в този вид. В замаяната му глава бавно се промъкна страх. Помъчи се да седне и веднага му причерня. Стисна зъби и започна бавно да се изправя.

Дълбоко заспала, тя седеше на един стол до леглото, отпуснала глава върху него. Бе се извила неудобно настрани, устата ѝ бе отворена. Несресани кичури червеникава коса обрамчваха лицето ѝ, падаха по скулите ѝ и се спускаха надолу до кръста. В скута ѝ имаше купчина мокри парцали, до нозете ѝ — леген с вода.

Дори и заспала, тя изглеждаше смъртно уморена. Под очите ѝ се бяха вдълбали тъмни сенки, а челото ѝ бе замрежено с тънки бръчици, които не бе забелязал досега. Кожата на лицето ѝ бе восъчнобяла, изчезнала бе приятната розовина на бузите ѝ...

Но дори и в това състояние тя бе най-хубавата жена, която бе пресякла житейския му път досега. В него се надигна болезнен копнеж и в главата му пак заби барабанът на болката.

Нямаше смисъл повече да отрича истината. Той я желаше. Не само за една нощ — завинаги...

На път за насам бе копнял само да я целуне за последен път. Нито за миг не бе помислил какво ще стане, ако оживее. Но той бе оживял и мечтата му на границата между живота и смъртта се оказваше само трескав сън. Една целувка не можеше да оправи нещата. И след нея те щяха да се различават като нощта и деня. Хубава

жена като нея нямаше да издържи дълго из тази пустош с упорит стар самотник като него... В момента, в който замръзналата река оживееше, той щеше да я загуби.

Каменния въздъхна. Познаваше вече силата на бъдещата болка. Оpozнал я бе със смъртта на Беър... В един миг той бе изгубил единствения си приятел и болката бе разтърсваща. Но ако допуснеше да се влюби в Девън и после я загубеше, тя щеше да бъде още по-жестока...

А нямаше начин да я задържи. Щом дойдеше пролетта, тя щеше да прихване полите си и да се впусне презглава към цивилизацията. „Бай-бай, Каменни. Хелоу, Сейнт Луис!“

Не си струваше да рискува. Достатъчно болка бе натрупал в живота си, нямаше защо да прибавя нова. От него се изискваше само да поддържа безопасно разстояние между тях през следващите няколко месеца. После тя щеше да се качи на „Юконър“ с проклетото си колело, сака от крокодилска кожа и покривката за маса, без дори да хвърли поглед назад!...

МакКена се отпусна уморено на натрупаните възглавници и затвори очи със спомена за хладната ѝ длан върху челото му. Гласът и докосването ѝ бяха така невероятно ласкави, така успокоителни... Като дете той бе заспивал сам, свит на кълбо под мръсно одеяло, с болезнената, несбъдната мечта да бъде докосван така...

Сега, когато бе вече на трийсет и девет години, някой държеше достатъчно на него, за да седи до леглото му и да охлажда пламтящото му чело.

Болезнена гримаса помрачи лицето му. Трябваше да издържи до пролетта.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Каменния се събужда с усмивка и бавно повдига глава. За пръв път от цяла седмица няма главоболие. Усмивка се още по-широко. Погледът му попада върху жената до него. Красотата ѝ отнема дъха му, обзема го желание...

„Девън“ — прошепва той.

Тя се събужда и го поздравява:

„Добро утро.“

Той потъва в очите ѝ... Протяга ръка към нея и Девън се сгушва до него. Копринена къдрица червеникавокестенява коса се увива около пръстите му.

„Аз... — неловко започва той, — не знам как... какво да кажа. Не намирам думи, с които да изразя благодарността си... Ти спаси живота ми... Направи всичко възможно да ме задържиш на този свят...“

Девън се усмихна на мечтите си. От момента, в който Корнелиус се бе върнал в живота ѝ, трудно контролираше мислите си. Отначало се съпротивляваше на фантазиите си, но колкото повече се бореше с тях, толкова по-силни и напористи ставаха те и тя се предаде. През тези дни с изненада установи какво удоволствие доставят мечтите.

В определени граници, разбира се.

Младата жена погледна с копнеж мъжа до себе си. Когато той се събудеше, тя веднага щеше да пристъпи към действие. Крайно време беше.

Вече бе взела решение да прекарат зимата като любовници. Да, малко шокиращо, но напълно логично. Смешно беше да живеят заедно под един покрив и да се правят само на бизнес партньори.

Защо да не стоплят взаимно душите и телата си една само зима, преди всеки да продължи самотния си път? Какво ще загубят? Много скоро тя щеше да се превърне в заядлива стара мома... Когато ледът по

реката се стопеше, щеше да поеме обратния път към цивилизацията. Защо да не отнесе със себе си поне един хубав спомен, който да я топли през дългите самотни нощи в Сейнт Луис?

Повдигна се на лакът и се вгледа в профила му. За пръв път от цяла седмица бе спал сравнително спокойно и лицето му сега изглеждаше подмладено и безгрижно.

През стените от брезент се просмукваше бледа слънчева светлина и се отразяваше от сплъстената му синьо-черна коса.

Примъкна се до него. Още при първия слаб допир до тялото му зърната ѝ се втвърдиха и по гръбначния ѝ стълб пропълзя приятен трепет.

А тя си бе внушавала, че той е само най-обикновен приятел! Беър ѝ бе приятел, не и Каменния! Между тях имаше нещо друго, нещо, което кипваше кръвта ѝ, когато се целуваха, нещо, което втвърдяваше зърната на гърдите ѝ при най-слабото докосване!... Нещо прекалено прекрасно, за да бъде назовано...

Бе готова да се изгуби в него още отсега.

Мъжът отвори очи:

— Добро утро — поздрави го тя веднага.

— Нека е добро — отвърна той сънливо.

Каменния се протегна енергично, за да прогони окончателно съня. Девън се сви до него и стегнатите ѝ гърди докоснаха ребрата му. Той неволно я обгърна с ръка и я притисна към себе си. Пръстите му обхванаха рамото ѝ и леко го стиснаха.

Тя се завъртя и сега бе изцяло в прегръдката му. Очите ѝ изглеждаха огромни и блестящи на бледия фон на лицето ѝ, подчертан от розовите ѝ устни. Тя прокара език по тях и мъжът не можа да откъсне поглед от влажния им блясък. Нещо у него болезнено се стегна, той наведе глава, без да мисли, и страстно впи устни в нейните. Не разбра как точно се стигна до тази целувка, но имаше ли някакво значение? Бе мечтал за сладкия вкус на устните ѝ месеци наред.

Един по един пръстите му отпуснаха рамото ѝ и се плъзнаха по ръката ѝ. Кожата ѝ веднага настръхна от допира им и сякаш всяка клетка в тялото ѝ се събуди за живот и затрептя в очакване.

Грубите върхове на пръстите му погалиха гърдта ѝ и тя се вцепени, затаила дъх. Дланта му се плъзна по меката извивка, заигра нежно със зърното ѝ... На Девън ѝ се стори, че ще загуби съзнание.

Точно когато смяташе, че няма да издържи и секунда повече, ръката му обхвана цялата ѝ гръд и започна бавно и нежно да я стиска. В тялото ѝ сякаш лумна пожар и то реагира инстинктивно: изви се към него. Тя неволно простена.

Стонът ѝ отрезви Каменния и пръстите му отскочиха от топлата ѝ гръд като опарени.

— Мили боже! — Той бързо се дръпна назад, за да увеличи максимално разстоянието между тях.

Погледна я неловко. Девън лежеше пред него, извита в очакване. На лицето ѝ вече имаше същия израз, който придобиваше, когато той се оригваше на масата. Устните ѝ, все още подпухнали от целувката му, бяха опънати неодобрително. Тя пак беше се разочаровала от него.

„Дяволите да го вземат!“ Идеше му да удари с юмрук по брезентената стена. Защо я бе целунал? Обезсмисляха се шестте седмици, прекарани сред смразяващ вените студ, през които си бе повтарял от сутрин до вечер колко неподходяща бе тя за него. Знаеше към какво се стреми тази жена — към неща, които никога нямаше да ѝ осигури — дом, семейство, някое проклето куче, боядисана в бяло ограда!

И какво постигна с това бягане и предъвкване на едно и също? Едно голямо нищо. Не бе престоял в палатката и седмица — при това полумъртъв през цялото това време! — и ето го сега, целува я и я желае така силно, че и тялото, и душата му се разкъсват от болка! Контролираше се колкото разгонено животно!

— По дяволите, Девън. Не ме изкушавай така!

Очите ѝ гневно блеснаха.

— Как смееш да...

— Добре, добре — побърза да я успокои той. — Не исках да кажа, че ти си виновна. Не ми пука чия е грешката. Но ние не трябва да се целуваме повече.

— Защо не?

Наивността ѝ го накара да простене.

— Защото съм прекалено изморен, за да се впускам пак в бягство.

— Тогава не бягай. Стой тук.

Чувственият ѝ глас разколеба решимостта му.

— О, Дев — въздъхна той, — нима не разбираш?

Девън загриза нервно нокътя на палеца си и мъжът неволно направи гримаса: знаеше, че аналитичният ѝ ум бе попаднал на нещо, което не беше съвсем в ред.

Тя извади палеца от устата си: бе намерила обяснение на проблема. Изглежда го с познатия „разумен“ израз, който не допускаше противоречене.

— Но ти ме желаеш, Корнелиус. Това, че съм дама и може би съм наивна, още не означава, че съм глупава.

Той простена тихо. Още десетина секунди и малката умница така щеше да го оплете, че той щеше да забрави всякаква предпазливост и да изпълни желанието ѝ... Господ му беше свидетел: в дъното на душата си и той искаше същото!...

Налагаше се да смени темата, и то бързо.

— Разтовари ли шейната?

— Не. Бях прекалено заета да се боря за живота ти и съвсем не ми беше до нея.

Обзе го безкрайна умора. Болката по Беър се върна с такава сила, че Каменния не намери сили да смекчи удара.

— Беър е мъртъв.

Лицето ѝ пребледня.

— О, не!... Кога? Как?

— От няколко дни. — Преглътна с мъка буцата, заседнала на гърлото му! — Някакъв налудничав чичакос се втурна в палатката ни посред нощ и стреля по нас. Улучи Беър смъртоносно...

Лицето ѝ помръкна от скръб. Смълчана, тя се втренчи неவிждащо в него, без да пита или да очаква нещо повече. Сълзи замрежиха очите ѝ и потекоха по бузите.

Мъката ѝ още повече засили неговата болка и нервен трепет разтърси тялото му. Мили боже, как му се искаше нечий ръце да го обгърнат ласкаво, да го утешат, да върнат силата му... Никой никога не бе го прегръщал досега, ако преди това не си плащаше за услугата...

Той се вгледа в деликатните ѝ ръце и си спомни нежното им докосване, докато гореше в треска. Цял живот бе очаквал тези ръце, бе копнял за ласката им... Но едва сега го призна пред себе си.

Разстоянието между тях бе прекалено малко — лесно бе да се наруши. Той се дръпна още малко назад и падна от леглото, удари се в пода и в бедрото му засвятка събудената жарава на болката.

Девън веднага се озова до него.

— Добре ли си? — загрижено попита тя.

В гласа ѝ зазвъня съчувствие и едва не го довърши. Каменния стисна зъби с все сила, за да не изтърси нещо глупаво, нещо като това: „Не, по дяволите. Не съм добре от деня, в който ти се появи в живота ми...“

— Добре ли...

— Нищо ми няма — срязва я той.

Тя отстъпи назад, стиснала с разтреперани пръсти вълнената си нощница.

— Естествено. — Изсмя се с горчивина. — Каква глупачка съм само.

Той грабна дрехите си.

— Ще отида да кажа на момчетата за Беър. Поне три дни ще са нужни за изкопаването на гроба. По-добре ще е да започнем веднага.

Девън не отговори и той бавно се обърна. Тя все още стоеше до леглото с наведена глава и видимо трепереше.

Мълчаливата ѝ болка сви сърцето му и той едва се сдържа да не я обгърне с ръце и да пресуши с целувки сълзите ѝ. Но ако я целунеше сега, нямаше да се намери сила на тази земя, която да го спре...

Каменния се изкашля.

— Ъ... Девън?

— Да? — отвърна тя унило, без да го погледне.

— Ъ-ъ... Ти ми спаси живота... Благодаря ти.

— Не можех да не го направя — последва пак унил отговор.

Веднага щом той излезе, тя се отпусна на колене върху ледения под.

„О, Беър...“ Бремето на болезнените спомени прегъна крехките ѝ рамене, наведе ниско главата ѝ.

Студ се просмукваше в коленете ѝ, но тя не го усещаше: студът в душата ѝ бе по-силен.

Девън покри лице с дланите си и заплака.

Гласът на Майдъс се носеше напевно над скърбящите и се превръщаше в неразбираем хаос от звуци в главата на Девън.

Тя гледаше втренчено разтворената паст на дълбоката черна дупка, рязко контрастираща с ослепителния бял блясък на снега наоколо. Сълзи се събираха в гърлото ѝ, горяха очите ѝ, замръзваха на миглите ѝ.

Стоеше неподвижна и усамотена настрани от групата златотърсачи. Силни пориви на леден вятър шибаха бузите ѝ, издърпваха червеникави къдрици изпод качулката. Небето бе мръсносиво и облаците ту закриваха, ту откриваха зимното слънце. Около тях се издигаха като стражи покрити със сняг дървета и вятърът стенеше и съскаше през вледенените им клони.

Сякаш безмилостни ръце стискаха душата ѝ. Всеки дъх ѝ причиняваше болка, очите ѝ бяха като разтворена сурова рана — подути и зачервени от плач...

Копнееше за утеха — искаше ѝ се Корнелиус да е до нея, за да я утеши с топла прегръдка.

Защо, защо не бе дошъл на погребението? Знаеше, че той ще каже „Сбогом“ на Беър посвоему, но не би ли могъл поне веднъж да помисли и за нея? Точно сега тя имаше болезнена необходимост от присъствието му и подозираше, че и той се нуждае не по-малко от нея. Само ако протегнеше ръце...

Тя пак се бе отдала на мечтите си.

Последните дни бяха изминали мъчително. И двамата мълчаха, всеки затворен в собствената си мъка. Всяка сутрин Девън ставаше, чистеше, готвеше, миеше чиниите. Вършеше всичко това в негово присъствие, но бе безнадеждно самотна. Съжаляваше, че магазинът не работи — искаше да се ангажира с нещо, което да отклони мрачните ѝ мисли...

— Хей! — Гласът на Майдъс стигна до съзнанието ѝ. — Някой да знае истинското име на Беър?

Неочакваният въпрос стресна Девън. Той събуди полузабравения спомен за една от „техните“ утрини, утрините, прекарани с Беър.

„Беър — бе попитала Девън, — как се казваш в действителност?“

„Драга госпожице, досега трябваше да разбереш, че Юкон не е място за такива въпроси.“

„Няма да кажа на никого, ако не искаш.“

„Не.“

Тя бе изчакала малко, препи да опита пак.

„Искаш ли да узнаеш бащиното ми име?“

Той се беше засмял.

„Няма да се предадеш, така ли? Няма да ми дадеш нито миг покой, докато не ти кажа, нали?“

„Нито миг!“

„Мама ме наричаше Юджин — с въздишка бе признал мъжът. — Юджин Джедидаия От. Не се смей. Имах шестнайсет братя и сестри. Изглежда, всички хубави имена са били използвани, докато дойде моят ред.“

„Сигурно“ — беше се засмяла тя.

„Държа на обещанието ти, млада госпожице.“

— Е? — отново прозвуча сериозният глас на Майдъс. — Бих искал да изпишем името му. Знае ли го някой или не?

По бузите ѝ потекоха сълзи и веднага замръзнаха в сребърни ивици по зачервените ѝ от вятъра бузи.

— Той би искал на гроба му да пише само Беър, Майдъс — тихо отговори тя. — Само Беър.

— Така си и мислех — подхвърли Майдъс и заби кръста в прясно разкопаната земя. Ударите на чука отекваха звънко в ледения въздух. Когато Майдъс се оттегли, Девън разчете на дъската:

БЕЪР

Погребан на 24.12.1896 г.

ХУБАВ ЧОВЕК И ПРЕКРАСЕН ПРИЯТЕЛ

Тя зарови лице в грубата кожа на ръкавиците си и се разрида. Времето сякаш спря, докато изплакваше мъката си пред гроба на Беър, блъскана от смразяващ вятър. Плака, докато душата ѝ пресъхна и очите ѝ пламнаха от болка като прогорени.

— Девън?

Трябваше ѝ време да разбере, че отец Майкълс е до нея, а не някъде безкрайно далеч.

— Дете — продължи той, — погребението свърши. Ще се смръзнеш, ако продължаваш да стоиш тук.

Девън отпусна ръце и се огледа. Пред гроба на Беър стояха само тя и отецът. „Колко типично за хората тук: заминават си и оставят човека сам със скръбта му...“

Взря се в гроба. Черният ров бе изпълнен и сега бе само тъмна овална купчинка сред снежната пустош, а до утре сутринта и тя щеше да изчезне... Щеше да се вижда само кръстът с името му...

— Искан ми се наистина да замръзна — отвърна тя равнодушно.

— А, момиче, така ти се струва сега. Боли те, затова. Но ти трябва да продължаваш да живееш. Така е наредил Господ.

Тя изсумтя.

— Господ! Беър е мъртъв, а убиецът му е на свобода...

— Хайде, хайде, не говори така. И то точно преди Рождество.

— Извинявай, отче.

— Няма за какво да се извиняваш. Знам, че си огорчена и че те боли... Но, момиче, Господ никога не отнема нещо, без да даде друго в замяна. Почакай и ще разбереш, че съм прав. Сигурен съм, че скоро ще ти се случи нещо прекрасно.

— Нищо не струва колкото живота на Беър.

— Права си. Но все пак... — Той се замисли за миг, после засия.

— Може би нещо хубаво ще се случи на Коледната вечер.

Девън рязко пое дъх.

— Надявам се, не смяташ, че ще продължа с подготовката на тържеството... тържеството на Беър?

— Мислех, че говорим за Коледното тържество?

— Да, но то беше нарочено специално за Беър и...

— И всички други мъже като него, на които им липсва домашно огнище. Смяташ ли, че те страдат по-малко по домашния уют след смъртта на Беър?

— Не — призна тя, — но аз не мога да продължа след... Не сега, когато...

Отецът докосна ръката ѝ.

— А какво ще кажем на индианчетата, които ме накара да поканя? Какво ще кажем на мъжете? Ти им съобщи да бъдат в дъскорезницата на Джо в седем часа вечерта на Коледа. Такава ли е обещаната изненада?

Тя се вгледа в гроба на Беър. Върволица от спомени закръжи в главата ѝ. „Ти само планирай тържеството и аз ще дойда...“ Тя го бе

планирала, бе го организирила, бе приготвила достатъчно храна за целия лагер и дори да остане...

— Беър нямаше да одобри решението ти. А ако гледа отгоре в очакване на първата си Коледна вечеря? Ще бъде доста разочарован, когато разбере, че...

— Добре. Ти спечели. Тържеството ще се състои.

Той я поведе внимателно към къщи.

— Браво, моето момиче. Знаех си аз, че няма да разочароваш децата.

Каменния стоеше сам на хълма срещу града. Вятърът виеше бясно около него и в тъжния му вой сякаш отекваше собствената му болка. Този вой бе единственият звук в смълчания бял свят. Над главата му се бе опънало сиво мрачно небе, в което днес не кръжаха дори ястреби. Самотният мъж проследи малката погребална процесия със сухи, изпълнени с мъка очи. Обгърна се с ръце и напразно се опита да се стопли: нищо не бе в състояние да се пребори със студа в него... И той нямаше нищо общо с полярната зима.

Каменния бавно коленичи и снегът изскърца под тежестта на тялото му. Над главата му вятърът засвири в клоните на висок смърч и събори голяма буца сняг. Една снежинка попадна на миглата му, стопи се и се търкулна по небръснатата му буза.

Той наведе глава за молитва. Не бе свикнал, но се насили да го направи — заради Беър...

„Грижи се за него, Господи. Той беше хубав човек. — Изкашля се и продължи: — И о, да, ако е възможно, върни му вече ръката. Той много се разстрои, когато я загуби.“

МакКена с усилие вдигна глава и се втренчи в долината. Реката бе като ивица бяло кадифе, лъкатушеща между редица сиви палатки, а зад тях се издигаха мълчаливо високи смръщени хълмове.

Погребението бе завършило. От това разстояние присъстващите изглеждаха като черни мравки, които постепенно се разпръснаха, отправени към празните си палатки. До гроба останаха само двама души. Мъж и жена.

— Девън — прошепна той с копнеж и му се стори, че чува припляскването на нейната черна вълнена пола по глезените ѝ. Как му

се искаше да отиде веднага при нея! Да утеши и да приеме утеха, както никога досега в живота си...

Но не, не трябваше, не бива да разрушава стената от мълчалива безопасност, зад която се бе скрил. Ако ѝ позволеше да го докосне сега, когато нуждата му бе така силна, щеше завинаги да изгуби душата си. А тя, макар и изстрадала и вгорчена, бе единствената му ценност...

Ужасяваше се от силата на копнежа си по тази жена, от прокрадващото се чувство, че без нея целостта му е нарушена... Бе свикнал да живее без утеха, защото никога не бе я познал. Но да докосне топлината и светлината, а после да бъде сритан обратно в студената тъмнина, бе нещо съвсем различно. Умееше да живее, без да има това, което искаше. Но не би могъл да понесе нуждата от онова, което не можеше да има...

Той се изправи, изпълнен с нажежената до бяло болка, която гореше сърцето му. За миг му се стори, че ще умре тук от сърдечен удар. Но болката отслабна, за да отстъпи място на огромна тежест — сякаш гранитна канара легна върху него и прогони въздуха от дробовете му.

„Господи — молеше се мъжът, — помогни ми да се разплача... Може би това ще отнеме ужаса на скръбта...“

Вечерята се превърна в тежък, напрегнат ритуал. Девън седеше на масата, изправена като стоманено острие, и само ровеше храната, без да сложи нито хапка в уста. Каменния създаваше впечатлението, че се намира на километри оттук, потънал в мрачните си мисли.

По някое време младата жена докосна устни със салфетката и стана да отнесе чинията си.

Поведението ѝ го вбеси. Мразеше я, когато се държеше така. Но нима можеше да стори нещо? Ако една само бариера паднеше, веднага щяха да я последват и останалите, а той не смееше да рискува. Тя бе прекалено опасна за неговия начин на живот.

Вярно беше, че я желае. Но желанието не затваряше очите му пред истината. Стигаше само веднъж да се любят и нищо вече нямаше да се върне в старите граници. Тя щеше да го напусне, платената любов никога нямаше да бъде достатъчно добра за него, а пустошта,

която ценеше толкова много, щеше да се превърне в самотен и безцветен ад. Дори палатката му щеше да изглежда смачкана и отблъскваща.

Той отнесе чинията и чашата си до легена с водата. Изправени един до друг, те мълчаливо изпълниха вечерните си домакински задължения: тя миеше чиниите, той ги бършеше. Понякога лактите им се докосваха, но никой от тях не каза нито дума.

Приключиха и всеки се оттегли на „своето място“: тя — до печката, а той се отпусна на любимия си стол и заби нос в книгата си. Престояха така мълчаливо, докато дойде време за лягане. Заедно, но всеки сам със себе си на огромни разстояния един от друг...

Девън погледна часовника си. О, боже! След петнайсетина минути щяха да се появят първите гости!

Стомахът ѝ се сви от нервното напрежение. Искаше ѝ се тази вечер да мине успешно — заради Беър.

Огледа още един път с критично око какво е направила и тревогата ѝ се стопи. Бе успяла да превърне дъскорезницата на Джо в уютен дом.

В левия ъгъл се издигаше голяма елха, украсена с гирлянди от пуканки и замръзнали червени боровинки. Свещи от еленова лой проблясваха от клоните ѝ и хвърляха златист отблясък почти до центъра на помещението. Под дървото бяха пръснати дузини кутии, обвити в бяла мрежа против комари. Във всяка имаше детска играчка: дървено животинче, издялано от отец Майкълс, или кукла, изработена от летните фусты на Девън с пълнеж от същата мрежа.

В десния ъгъл гореше тумбестата печка на Джо — първата от този тип в Доусън Сити. Върху нея шушнеха тенджери със сайдер, подправен с канела, а до тях се мъдреше огромен тиган с бульон от мечо месо.

Девън затвори очи и пое дълбоко въздух, наситен с познати коледни миризми: канела, ябълки, елхов аромат, запалени свещи... Помисли за сестра си Колийн и сърцето ѝ се сви от копнеж по дома...

Внезапно я обхвана болезнено чувство на самота. Нямаше го Беър, а Корнелиус я мразеше. Беше така безнадеждно самотна в този жесток свят. „О, боже, о, божичко — проплака тя, но веднага се стегна.

— Престани. Ако мислиш за това, ще се превърнеш в локва като разтопена буца лед...“

Девън вдигна треперещата си брадичка, избърса влагата от очите си и погледна през прозореца. Той представляваше малък прорез в западната стена, закрит със стъклени парчета, залепени едно към друго с кал и мъх. Клони от смърч и ела висяха царствено над него, спускаха се надолу от двете му страни. В ъглите клонките бяха закрепени с големи панделки от бял лен.

Центърът на помещението бе зает от масата — или масите. Бяха шестнайсет на брой, събрани от палатките в долината. Поставени една до друга, те образуваха нужната голяма маса за банкета, покрита с четири червени вълнени одеяла.

В средата на масата бяха подредени дузина подноси, отрупани с храна. Те съдържаха два огромни мечешки бута, изпечени добре, шест купи с риба, изпържена в ароматизирана с подправки еленова лой, хлебчета с месо, картофи, репи и моркови, огромна тава пресни бисквити с къпиново сладко, плодови сладкиши от консервирани праскови, тиквеник. Липсваха само чиниите.

На вратата се почука. „О, боже!“ — възкликна стреснато Девън, но бързо се съвзе. Стегна се, приглади невидимите гънки по снежнобялата си блузка, опипа сплетената си в римски възел на тила коса. Когато се убеди, че всичко е наред, пристъпи към вратата и я отвори.

Пред прага бяха скупчени две дузини мъже от селището и няколко индиански семейства. Поздравиха я с широки усмивки под ниско нахлупените си качулки.

Корнсток си проби път напред.

— Добър вечер, госпожице Девън — успя да изрече той с тракащи от студ зъби. — Донесох си вилица и чиния, както каза.

— И аз — обади се Дигър.

— И аз, и аз — припя хор от още гласове.

Девън се отпусна. Нямаше причини за тревога. Тържеството щеше да бъде истински успех. Сигурна беше.

— Влизайте — покани ги тя и отстъпи настрани.

Корнсток прекрачи прага и се закова на място.

— Господи! — прошепна той с благоговение.

Дигър се блъсна в него, отскочи назад и всички се строполиха в снега.

— Размърдай се, проклето насекомо! — изрева гласът на Майдъс най-отзад. — Да не искаш да се превърнем в буци лед?

Момчето се придвижи напред, без да откъсва очи от украсеното коледно дърво.

— О, о! — застана и Дигър, когато пристъпи в празнично осветеното помещение.

Майдъс си проби с лакти път през тълпата.

— Какво, дяволите да го вземат... — Той се впусна сърдито напред и също се спря като вкопан! Малките му гневни очи се оцъклиха от изненада, докато оглеждаше подредбата на помещението. От коледното дърво струеше светлина, блискаше се по лакомствата върху дългата маса, танцуваше весело по покрития със стърготини под. — Хиляди дяволи! — Той се обърна към Девън и погледите им се срещнаха. Но преди някой от тях да успее да каже нещо, тълпата се спусна напред и изблъска стареца към масата.

Девън взе чиниите една по една и внимателно ги подреди на трапезата. Настани децата до елхата, а мъжете — близо до варела със саморъчно приготвената спиртна напитка. Потреперваше от ужас само като си представяше, че самата тя пие от нея! Питието бе ферментирало по-малко от месец и се състоеше от вода, меласа, изсушени къпини и квас.

Мислите ѝ се върнаха към каменния МакКена. Отново и отново обръщаше очи към вратата, като че ли бе възможно да я отвори само със силата на желанието си. Но тя остана плътно затворена срещу студа отвън.

Около нея тържеството бе в разгара си. Малките индианчета се бяха скупчили около елхата, сочеха оживено едно на друго кутиите с подаръците и весело се смееха. Мъжете се бяха струпали около масата с пиенето. Бръмченето на гласове, звуци от плюене, смях и чукане на канчета изпълваха помещението.

Нейното тържество имаше пълен успех. Нито един човек тук не изглеждаше нещастен, самотен или изпълнен с копнеж по дома. Трябваше да бъде много-много радостна. Но не беше. Напротив, бе безкрайно нещастна. Всички поканени бяха дошли — с изключение на един...

Трябваше да се сети.

Една топла ръка обгърна раменете ѝ.

— Прекрасно тържество, момиче. Направо великолепно. —
Когато Девън го погледна, отец Майкълс одобрително ѝ намигна. —
Чудесен алкохол — най-добрият!

— Благодаря, отче. Радвам се, че всички прекарват добре.

Свещеникът присви разбиращо очи.

— Но ти не изглеждаш щастлива.

— Сигурно защото съм много уморена. — Девън отметна назад паднала върху челото ѝ къдрица.

— Разбирам — отвърна той, но, изглежда, не ѝ повярва. После протегна ръка, смъкна анорака си от една от куките на стената и го навлече. — Трябва да свърша нещо, но ще се върна веднага.

— Побързай, отче — подкани го Девън разсеяно. — Скоро ще седнем на масата.

Свещеникът излезе и тя отново огледа помещението. Всички изглеждаха в чудесно настроение.

Пак я обзе болезнено чувство на самота. Господи, как ѝ липсваше Бeър! Смъртта му остави черна празнота в душата ѝ.

„О, Каменни — проплака тя в себе си, — защо, защо не дойде? Имам отчаяна нужда от теб тази вечер...“

— За бога, съвземи се! — заповяда си младата жена тихо.

Държеше се детински. Той не беше тук и край. Сълзите ѝ нямаше да го извикат.

Изправи рамене и тръгна през щастливата тълпа към Майдъс. Спря до него, въздъхна и го потупа по рамото.

— Не виждаш ли, че съм зает! — срыза я той, без да се обърне.

— Майдъс? — потупа го Девън отново.

Когато старият се обърна, тя едва го позна. Широка щастлива усмивка бе променила напълно лицето му. Погледна я — и чудо! — усмивката му не изчезна.

— Да? Какво има?

— Може ли да поговорим за момент?

— Разбира се. — Последва я до ъгъла, където двамата застанаха колебливо един срещу друг.

— Майдъс, питам се дали ще се съгласиш тази вечер да бъдеш Дядо Коледа. Заради децата.

— Предлагаш аз да... да бъде Дядо Коледа?

— Само ако и ти искаш.

Девън забеляза издйническата влага в очите на стареца и сърцето й се стопли. Той се изкашля ненужно.

— Сигурно защото съм единственият мъж с брада тук.

Този път нямаше да успее да я подведе. Бе забелязала вече вълнението му, скрито зад сърдитото на пръв поглед лице. Усмихна се. Един човек, който се трогваше от идеята да зарадва няколко деца, не бе възможно да бъде чак толкова лош. Колкото и да се опитваше да докаже обратното. Тя докосна ръката му.

— Грещиш, не ти го предлагам, защото си с брада. Помолих те, защото... реших, че нарочно криеш доброто си сърце под лъжлива маска... Освен това ми се стори, че ще ти хареса.

— Ха! — изсумтя той. — Само посмей да говориш така на когото и да било!

— Няма — усмихна се Девън.

Той пристъпи от крак на крак и пак се изкашля.

— Ъ... благодаря. Н-не съм бил Дядо Коледа от времето, когато момчето ми не беше по-голямо от бутилка уиски.

— Не знаех, че...

— Все още не го знаеш.

Тя реши, че е време за смяна на темата.

— Осигурила съм дълги червени панталони и малко брашно, за да напудриш брадата си. Обади ми се след вечеря.

— Добре... Хей, Девън!

— Да?

— Имаш още един гост. — Старецът се изсмя и кимна към вратата. — Ей там. Голям мъж. И малко нещо самотен.

Девън стисна ръце, за да прикрие неволното им потрепване. Само един човек отсъстваше от коледното тържество тази вечер. Тя повдигна гордо брадичка и се обърна.

Каменния стоеше с нещастен вид на прага до отец Майкълс.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той кимна студено и веднага ѝ обърна гръб.

Девън въздъхна. Започваше нова битка, и то точно тази нощ. Изправи рамене, отиде бързо до средата на помещението и плесна с ръце. Почти незабавно пируващите край варела спряха разговорите си и се обърнаха към нея.

— Време е за вечеря — обяви тя.

Поканата ѝ бе посрещната с одобрителни възгласи. Хората се впуснаха към трапезата, посблъскаха се малко за столове, но скоро всички чинно насядаха. Останаха само два свободни стола — в началото и в края на масата.

Каменния я погледна и се отпусна на единия стол. Тя мина бързо край него и седна на срещуположния край. Червената маса се протегна между тях и осигури достатъчно разстояние за Девън, но не и за Корнелиус.

Отец Майкълс вдигна кокалестите си ръце и тълпата се умълча.

— Време е за молитва.

— Прекрасно, отче — възкликна Девън и наведе глава.

— Небесни Татко, благодарим ти за чудесното изобилие върху масата ни тази вечер. Ние сме...

— Хайде, хайде, стига, отче!

— Да, яденето ми изстива!

Свещеникът въздъхна. Такова му беше паството: черни овце по-голямата част, а и лакомници.

— Благодаря ти, Господи — приключи той и намигна на Девън.

— Подай ми малко точено с месо, момиче.

По време на вечерята Девън усещаше погледа на Корнелиус, но когато и да го погледнеше, той отклоняваше очи. Подчертаната му враждебност я нараняваше като удар с нож. „Господи — мислеше тя, — толкова сме отдалечени... Как ще пробия тази дебела, непроницаема стена, която той издига между нас?“

Само чудо можеше да ги събере.

Вечерята свърши. Девън чевръсто се зае да пакетира и разпределя останалата храна, за да я отнесат по палатките. Междувременно Майдъс се приближи до нея и я дръпна за ръкава.

— Време ли е?

Едва съдържа усмивката си.

— Да. Костюмът е в склада на Джо. Ето и брашното.

Няколко минути по-късно вратата се отвори със замах и всички се обърнаха. Нахлу облак сняг и по пода заискриха снежинки. Чу се страховитият вой на вятъра отвън.

В стаята тържествено влезе тумбест кривокрак Дядо Коледа. Широка усмивка сияеше над напудрената му брада и танцуваше в очите му.

За миг Девън едва не забрави, че насреща ѝ е Майдъс. Беше се превърнал в съвсем друг човек: от него се излъчваше радост и щастие.

Тя се усмихна и очите ѝ се насълзиха. „Надявам се, че виждаш нашето — твоето тържество, Бъър. Весела Коледа, приятелю!“

Индианчетата се струпаха около елхата, хванати за ръце и вторачени в Майдъс. Тъмните им очи искряха от почуда.

— Хо! Хо! Хо! Весела Коледа! — извика бодро Дядо Коледа.

Децата зашепнаха възбудено, скупчени в кръг с наклонени една до друга глави. От време на време сочеха с пръст човека в дългите червени гащи. Накрая едно от най-малките, шестгодишно момченце, се пристраши и пристъпи напред.

— Почакай, Джонси.

Но малкото не обърна внимание на предупрежденията на приятелчетата си и смело се отправи към Майдъс.

— Отец Майкълс ни разказа за Дядо Коледа. Ти ли си това? — поиска да узнае то.

Майдъс се отпусна на коляно пред него.

— Правилно. Аз съм Дядо Коледа.

И в същия миг децата се втурнаха към него, обкръжиха го, задърпаха го с весел смях.

— Хей, деца, поспрете малко — смееше се Дядо Коледа, — имам подаръци за раздаване!...

„Сега или никога“ — помисли Девън и се огледа бързо. Вниманието на всички бе съсредоточено около елхата. На всички — с

изключение на Каменния. Той седеше сам в ъгъла и ядеше последното парче тиквеник.

Тя измъкна подаръка изпод масата до нея и бързо прекоси разстоянието между тях.

Той чу потракването на токчетата ѝ и вътрешно се стегна: предстоеше му някаква неприятност. Зарови брада в меките гънки на ризата си и се замоли да го отмине, без да спре.

Но тя естествено не го направи и след продължителното мълчание той се принуди да я погледне.

Девън се наведе над него и за пръв път от много дни те застанаха лице в лице един срещу друг. Дъхът му спря. Очите ѝ изглеждаха сякаш по-зелени, лицето ѝ — по-бледо. От нея лъхаше приятен аромат на коледни подправки.

Каменния се прокашля.

— Какво искаш?

Болка сгърчи за миг лицето ѝ и той се почувства като идиот, какъвто си и беше. Но нямаше доверие на себе си, не смееше да се държи ласкаво с нея. Особено сега, когато устните ѝ бяха само на няколко сантиметра от неговите.

Тя облиза устни и езикът ѝ остави влажна следа.

— Приготвила съм нещо за теб. Коледен подарък. — Подаде му малко пакетче в червена обвивка.

То падна в скута му. Каменния искаше да го докосне, но не можеше: пръстите му трепереха. Тя се засмя нервно.

— Не е нужно да го отваряш. То е само копие на Дикенсовата „Коледна песен“. Харесвам я много и реших, че може да разбереш...

— Не съм ти приготвил нищо. — Усещаше, че гласът му звучи напрегнато и грубо, но не можеше да го промени. Имаше чувството, че нещо бе стиснало гърлото му. — Никога не съм давал... или получавал подарък. Дори и през ум не ми мина да...

— Всичко е наред. — Тя докосна с малката си топла длан бузата му. — Весела Коледа, Корнелиус!

И се отдалечи, преди той да успее да промълви поне едно „Благодаря“.

Пръстите му с благоговение галеха червената хартия, докато напразно се опитваше да преглътне буцата, спряла на гърлото му.

Подарък. За него. Мили боже, ще трябва да мобилизира цялата си воля тази вечер, за да победи желанието си да я обгърне с ръце и да я притисне до себе си...

Няколко часа по-късно Девън прибра и последната хапка останала храна. Избърса разсеяно с ръка потта от челото си, а после изсуши ръцете си в престилката. Масата бе демонтирана, червените вълнени одеяла — сгънати и поставени настрана. Децата отдавна се бяха прибрали с родителите си. Но мъжете бяха все още тук. Събрани на малки групи, те кротко разказваха спомени. Никой от тях не искаше да се прибира в самотната си палатка.

„С изключение на един“ — поправи се тя.

Погледна Каменния. Той все още седеше сам в ъгъла, сякаш задрямал. Сърцето ѝ замря. Тъй, със затворени очи, изглеждаше спокоен и почти уязвим...

Младата жена несъзнателно пристъпи към него.

— Хей, Девън! — извика весел мъжки глас от групата вляво.

Тя изруга наум. Корнелиус отвори очи, погледите им се срещнаха. И в тази частица от секундата, преди той да се събуди напълно, Девън видя в очите му нежността, за която копнееше.

Усмихна му се, но мъжът веднага се смръщи. Нямаше значение: тя бе видяла това, което искаше да види, и сърцето ѝ се изпълни с нова надежда. Може би щеше да намери начин да върне нежността в очите му. Обърна се към другите.

— Да?

Корнсток направи несигурна стъпка напред. Мъжете около него му даваха кураж, като го подбутваха.

— Госпойце Де... вън, ние и-имаме нещо за... тебе.

Зави ѝ се свят от пиянския му дъх и усмивката се смръзна на лицето ѝ.

— Аз, Дигър, Майдъс и другите... ние искаме да ти дадем... въ... нещо за Коледа. Някак си да ти ка... ажем... — той хълцукна шумно — бла... благодаря.

Дигър издърпа половинлитровата зелена бутилка от ръката му и я подаде на Девън.

— Господи, момче, говори човешки! Ето, госпожице. За тебе от всички нас.

Девън бе истински трогната.

— Не... не знам какво да кажа...

— Не говори — пий! — извика някой от групата.

Тя разгледа замърсения етикет на бутилката, на който пишеше: „Фарино: сухо шампанско“.

— Много хубав жест. Честна дума. Ще го запазя за...

— Няма ли най-сетне да го изпие? — изрева някой.

— Разбира се, че ще го изпие. Нали, госпожице? — обади се Дигър. — Джо е мъкнал тази бутилка през целия дълъг път дотук.

Девън с усилие на волята успя да не направи гримаса на отвращение. Тя бе дама и като такава никога не бе пила алкохол, нито пък искаше да го вкусува!

— Сега ли? — Опитваше се да спечели време.

Всички кимнаха едновременно и тя преглътна безпомощно.

— Ето! — Корнсток изпи последните капки от нейната напитка, грижливо избърса чашата си с мръсния си ръкав и ѝ я подаде.

Тя потисна надигащия се спазъм в стомаха си. Дигър грабна бутилката и чашата и церемониално наля шампанското.

— О, не е нужно да я пълниш...

— Глупости, госпожице. Шампанското не трае: отвори ли се, трябва да се пие.

— Естествено. — Тя се насили да се усмихне.

Дигър ѝ подаде чашата, напълнена до ръба, и всички вторачиха очи в нея — беше попаднала в капан! Отказът ѝ да пие щеше да бъде за тях връх на грубостта! Отпи малко и неволно възкликна:

— Но то е наистина чудесно!

Възклицанието ѝ бе посрещнато с одобрителни викове от мъжете и те започнаха да се тупат доволно по гърбовете. Докато се поздравяваха взаимно за добрата идея, Девън отпи няколко неособено скромни глътки — за своя изненада бе установила, че леко тръпчивият вкус на шампанското е наистина много приятен! Мъжете я изчакаха търпеливо да пресуши чашата си, което стана за шокиращо кратко време, и едва тогава се изнизаха един след друг през вратата на път за палатките си: но не и преди всеки от тях да стисне ръката ѝ и да ѝ благодари.

Майдъс бе предпоследен. Той бавно се приближи с непроницаемо лице и тя се напрегна: не беше изключено омразата му към нея да избухне с нова сила сега, когато тържеството вече приключи и всичко се връщаше по старите места.

Но старият хвана изненадващо ласкаво ръката ѝ.

— Направих грешка с теб и съжалявам. Тази вечер празнувам Коледа за пръв път от двайсет и пет години и нямам думи да изразя... — Гласът му заглъхна. — Колко ми беше хубаво...

В очите му проблеснаха сълзи.

— О, Майдъс...

Той я погледна сериозно.

— Не допускай друг загубен старец като мен да те разстрои отново. Ти принадлежиш на тази долина толкова, колкото всеки един от нас. И дори повече може би.

Преди да успее да каже нещо, той прекрачи прага и изчезна. Обърна се с естественото желание да сподели радостта си с Каменния. Той стоеше в ъгъла, навлякъл вече анорака, готов за тръгване. Лицето му бе мрачно и безизразно.

— Хайде!

Радостта ѝ се изпари: реалността я удари в лицето и отне усмивката ѝ. Вярно, спечелила бе малкия сблъсък с Майдъс, но войната със съдружника ѝ продължаваше... Девън мълчаливо се облече и двамата се потопиха в зимната нощ.

Не бяха направили и десетина стъпки, когато изпитото шампанско запя и весело зашумоля в главата ѝ. Несдържан смях звънна в нощта, понесе се над смълчаната долина.

— За бога — измърмори той. — Знаех си аз, че трябваше да се намеся и да не ти разреша да пиеш.

Тя се опита да го настигне, но краката ѝ внезапно станаха потезки, а полата ѝ упорито се увиваше около глезените ѝ и я дърпаше назад.

Мъжът я хвана за ръка, за да я подкрепи.

Девън весело му благодари.

Каменния не можа да се сдържи и се разсмя. Тя изглеждаше като горска фея — с разпуснатата коса и пламтящи бузи, поразително крехка...

— Не си струва да го споменаваш.

Младата жена избухна в нов пристъп на смях.

— Но вече го споменах.

— Такава си е тя, моята Дев: дори и пийнала, не губи логичната си мисъл — забеляза той.

„Моята Дев“. Тези две думи сякаш я вкопаха в снега. Погледна го зачудено.

— Корнелиус, намислила съм...

— Не! — прекъсна я той рязко.

Искаше да попита „Какво не?“, но погледна небето й се спря.

— Мили боже, главата ми се върти...

Мъжът задържа усмивката си.

— Не е главата ти. Погледни по-внимателно.

Тя го послуша и двамата се взряха в небето. По черното му кадифе бяха пръснати милиони звезди, а луната проблясваше на мекия черен фон като безценна перла.

Дълбока, замислена тишина обгърна долината и за миг им се стори, че те са единствените живи същества тук.

И само след секунди Девън забеляза странно движение по нощното небе. Сякаш звездите се събираха и разделяха, издигаха се още по-нагоре, танцуваха и пръскаха хиляди искрици светлина на странен сребрист фон. Тя замига бързо, за да прогони красивата халюцинация.

— И ти ли виждаш, каквото виждам аз? — попита младата жена.
— Или причината е в шампанското?

— Свидетел си на Северното сияние.

Странни електрически пропуквания разкъсаха тишината и ленти от искрящи цветове обляха за миг нощното небе.

Девън задържа дъха си, вгледана със страхопочитание в светлинното шоу над главата си. Всички цветове на дъгата обливаха небето един след друг, появяваха се и потъваха в тъмнината — сякаш внезапно се пресичаха ослепителните криволици на множество многоцветни светкавици.

Всичко завърши така неочаквано, както и започна. Само след секунди пак се възцари среднощната синкава полутъмнина на лунната нощ.

Девън погледна мъжа до себе си и срещна втренчения му поглед — той като че ли изобщо не бе наблюдавал чудната феерия на

Северното сияние. Това, което видя в очите му, спря за миг сърцето ѝ. Тя изведнъж разбра, че Северното сияние бе Божия поличба. Тази нощ бе Нощ на истината: сега бе моментът да разясни добре обмисления си план на каменния МакКена.

Трябваше да действа, преди очарованието на мига да избледнее. Тя повдигна предпазливо ръка към лицето му — сякаш посягаше към диво животно, готово всеки миг да се втурне в луд бяг. Губата студена кожа на ръкавицата ѝ обгърна ласкаво небръснатата му буза. Изпитото шампанско не ѝ разреши да надене обичайната маска на лицето си и сега то бе като разтворена книга... И освен това ѝ беше така хубаво, че нямаше никакво желание да прикрива чувствата си. Очите ѝ изразяваха ясно отношението ѝ към този мъж и очакванията ѝ от него.

— Девън... — Гласът му прозвуча като стон.

Ръкавицата ѝ се плъзна до устните му, заглуши протестите му. Тя се притисна към него, повдигна се на пръсти, обви ръце около врата му.

Каменния не намери сили у себе си да се противопостави на целувката. Когато устните ѝ докоснаха неговите, той пак простена и стонът му бе и молба, и болка, и признание за поражение... Ръцете му се плъзнаха надолу, обвиха кръста ѝ.

— Ох, малка сладка Дев...

— Стига приказки, целувай ме още. Харесва ми.

Той рязко я пусна.

— Господи... Хайде да се прибираме. Ти си пияна и аз се превръщам в ледена шушулка край теб.

Каменния закрочи към палатката, без да я изчака или дори да се увери, че го следва.

Тя сви рамене, незасегната от поведението му. Шампанското бе вляло у нея чувство на непобедимост. Напъха ръце в джобовете на анорака си и се запрепъва след него.

Мъжът се вслушваше в скърцането на ботушите ѝ и всяка нейна стъпка отекваше в главата му и му напомняше за предстоящата сцена.

Бе я наблюдавал, докато над главите им се пръскаше феерията на Северното сияние, бе забелязал как се променя изражението ѝ. Господ да му е на помощ, сега лицето ѝ казваше: „Имам една много разумна идея.“

Беше наясно какво точно ще се случи. Веднага щом влязат в палатката, тя ще се впусне в разясняване на „разумната си идея“. Ще седне с ръце на скута и ще обяви, че е взела важно решение.

Потръпна несъзнателно. Вероятно ще започне със: „Знаеш ли, Корнелиус...“ — и ще последва свалянето, на картите, тоест разясняване на внимателно обмисления, логически обоснован план. А той бе сигурен, че не искаше да чуе и дума от него!

В палатката Каменния незабавно се зае да съживи огъня и да направи кафе. Готов бе да върши каквото и да е — само да я държи на разстояние.

Тя седна на стола и започна:

— Знаеш ли, Корнелиус...

— Не още! — изстена той. — Изчакай поне докато се свари кафето. Не искам да слушам каквото и да било, докато си полупияна.

— Добре.

„Исусе — помисли мъжът, — трябва наистина да е пияна. Тя се съгласява с мен...“

Знаеше какво трябва да направи. Ако можеше да бяга като заека, щеше да се втурне към вратата и никога да не се върне. Но нямаше сили да я напусне пак. Той бе като дете, изплашено до смърт от огъня, но същевременно привлечено неудържимо от искрящата му топлина... Какво да прави? Да чака, докато пламъците го погълнат? Напразно се опита да събере мислите си. Никога не бе способен да мисли в нейно присъствие.

Погледна я и едва сдържа стона си. Тя бе така дяволски красива...

Наля две димящи чаши кафе и седна колкото бе възможно подалеч.

Девън обаче незабавно се примъкна към него.

— Знаеш ли... — Шумно хълцукане прекъсна думите ѝ.

Тя постави ужасено ръка пред устата си и Каменния едва не се изсмя. Шампанското го спасяваше. В това състояние нямаше да може да каже две свързани думи, камо ли да изложи стройно последния си изключителен план.

Той се настани по-удобно на стола и се отпусна. Сега, когато Девън явно не можеше да бъде заплаха, вечерта се очертаваше по-приятна.

Тя се втренчи в партньора си и с изумление установи, че лицето му плува във въздуха. Замига бързо и тръсна глава, опитвайки се да фокусира зрението си, но усилията ѝ бяха напразни. И палатката тази вечер проявяваше странни капризи: ето, въртеше се, макар и бавно. Господи, защо бе пила проклетото шампанско? Имаше да му казва толкова много важни неща, а в този момент едва се сецаше за името си...

Трябваше да прибегне до някаква измама. Приблужи се с олюляване до шкафа ѝ извади дълъг правоъгълен лист хартия изпод блузите си. Върна се с препъване до масата, отпусна се на стола и с бавни, преувеличено внимателни движения приглади с ръка етикета за супи „Камбел“.

Вдигна очи и за момент се разсея от изражението на мъжа, който ѝ се хилеше, отпуснат удобно.

— Искам да кажа нещо — започна тя. В нейните уши гласът ѝ звучеше съвършено ясно и чисто.

— Моля?

Девън се намръщи.

— Имам една идея, която искам да обсъдим заедно. Това... — Каква беше думата? О, да. — Приемливо ли е?

— Напълно.

Тя отпусна ръка върху хартията с непремерена сила и дланта ѝ запламтя от удара.

— И така, мислих...

Устните му потрепнаха иронично.

— Няма начин да не си мислила.

— Престани да ме прекъсваш.

— Съжалявам.

Сепна се. Той не съжаляваше — не беше искрен. Разговорът, изглежда, го забавляваше. Реши да игнорира този факт, сви рамене и прегледа набързо списъка. С изненада установи, че ѝ е трудно да разчита написаното. „Странно — помисли разсеяно, — аз обикновено пиша много четливо...“

— И така. — Стисна устни. Колко пъти бе казала тези две думички през изминалата минута? Направи си забележка наум да не ги повтаря повече. — И така, след като мислих известно време, стигнах до извода, че ни предстои да преживеем заедно една дълга зима.

— Много време ли ти отне това заключение?

Девън стисна зъби и продължи многозначително.

— Дълга зима в малка палатка и още по-малко легло.

— Правилно. Дигър и Корнсток се оплакваха от същия проблем на тържеството. Ще свикнеш обаче, няма страшно. Всички свикваме.

Нещата не се развиваха добре. Тя отпи разсеяно от кафето. Възгорчивата течност сякаш проникна в кръвта ѝ и разпръсна част от хаоса, внесен от шампанското. Младата жена побърза да отпие още няколко глътки, докато чашата пред нея се изпразни. След това се почувства много по-добре, почти възстановена.

Постави чашата на масата и обяви настъпление по всички фронтове.

— Добре. Виждам, че се нуждаеш от допълнителни разяснения. Логично е да споделим леглото си в пълния смисъл на думата тази зима — имам предвид в интимно отношение.

Чашата на Каменния издрънча шумно върху масата. Нямахше представа каква би могла да бъде евентуалната тема на проклетия ѝ план, но най-малко бе очаквал това.

— И-искаш да кажеш, че ние трябва... — Думите му заглъхнаха. Каква, по дяволите, бе цивилизованата дума за „чукане“?

Бузите ѝ пламнаха, но тя не отмести поглед.

— Да. Смятам, че е логично да се ангажираме със сексуално събиране.

„Сексуално събиране“? Той се смръщи. Какво точно искаше да каже с тези две думи? Нещото, което имаше предвид, дали не изискваше повече от двама души? Каменния я изгледа подозрително, вътрешно настръхнал и нащрек. Малката госпожица Разумна глава току-що бе хвърлила запалена клечка кибрит в локва чист спирт.

— Решила си, че е... разумно да станем любовници. Защо? — Гласът му прозвуча напрегнато и несигурно.

Тя се засмя, вече в стихията си. Вгледа се в списъка си и започна да чете точка по точка:

— Първо, поради близостта, в която живеем; второ, нуждата от топлина; трето, ти си моят последен шанс; четвърто...

— Я почакай малко. Да се върнем на трето. Какво, дявол да го вземе, означава това: „Ти си последният ми шанс“?

По дяволите! Трябваше да пропусне това, както по принцип бе решила.

— Девън?

Сега нямаше друг избор, освен да отговори на въпроса.

— Нищо съществено. — Надяваше се, че гласът ѝ звучи безразлично, без сянка от каквото и да било чувство. — Почти трийсетгодишна съм. Малко вероятно е да намеря мъж, който да пожелае да се ожени за мен.

— Къде е тук връзката с мен?

Тя се вгледа за миг в ръцете си. Когато накрая заговори, гласът ѝ прозвуча колебливо, лишен от обичайната си сила.

— Искам да... да бъда любена. — Тя насочи ясен поглед към лицето му. — И искам да върша това с теб. Само с теб... Номер четири, ако те интересува, гласи, че ти не си ми безразличен.

Стори му се, че пада в дълбока пропаст. Надяваше се, че на дъното има мрежа, която да намали ужаса от удара. Протегна ръце, хвана нежно нейните.

— О, Дев — прошепна той дрезгаво, — наясно ли си какво точно искаш?

— Да — заяви тя спокойно. — Чела съм онази глава в книгата на д-р Кауън. Малко е неясна в подробностите, но... защо се хилиш? Къде е смешното?

— В главата от книгата... Смяташ ли, че прочетеното ти дава достатъчно информация?

— Да. Не съм забелязала биологични видове да загиват само защото не са били информирани по темата за продължение на рода. Предполагам, че нещата си идват естествено на място.

— Ако се извършат правилно.

Това я накара да се замисли.

— Възможно ли е да се извършат неправилно?

Наивността ѝ изтри кривата усмивка от лицето на Каменния.

— Какви са минусите на нашето... ъъ... сексуално събиране?

Тя прегледа набързо бележките си.

— Първо, бременност — но главата върху предпазване от бременност в книгата на д-р Кауън е много изчерпателна; второ, загуба на девственост — което ще има значение само ако имам късмет да си намеря съпруг.

Нажежена до бяло ревност прободете Каменния.

— Разбира се. А номер три?

Гласът ѝ спадна с една октава.

— Можеш да разбиеш сърцето ми.

Той преглътна с мъка. Третият минус беше бомба със закъснител, която можеше да засегне и двамата. Да иска човек една жена, без да я притежава, е едно нещо, но след като веднъж се любят и нуждата от нея се задълбочи — какво тогава? Животът му няма да струва и кравешко лайно.

„Исусе — помисли той напрегнато, — кого се мъчи да измами? Твърде късно е, прекалено късно. Тя вече се е промъкнала в сърцето ми и няма връщане назад. Не и сега...“

Наведе се към нея и обхвана нежно лицето ѝ с топлите си длани. Държеше го така, като че ли то бе направено от най-fino стъкло.

— Забрави този списък, плюсовете и минусите. Кажи ми ясно и разбрано какво точно искаш.

— Искам да ме любиш — заяви тя веднага, без да ѝ мигне окото.

Той затвори очи и се опита да отхвърли картините, които думите ѝ извикаха в съзнанието му. Кръвта му закипя.

— А ако се окаже, че аз не съм човекът, за когото ме мислиш? Какво тогава?

— Какво искаш да кажеш?

Секундите изтичаха една след друга, докато Каменния събираше кураж да ѝ отговори. Той се взря в издрасканата повърхност на масата, неспособен да изтласка думите си навън. Години наред бе пресовал своите спомени в най-тъмния ъгъл на съзнанието си и бе се молил за забрава. Естествено, че сега, когато имаше нужда от тях, те не бързаха да изпълзят на светло...

Пръстите ѝ погалиха ръката му, стиснаха я окуражително.

Той трепна. Когато ѝ кажеше истината, тя щеше да издърпа ръката си от неговата и никога нямаше да го докосне пак. От тази мисъл му се зави свят и той се почувства смазан. Нямаше право да я лъже, а премълчаването на истината бе равносилно на лъжа.

Стисна юмруци и изрече бързо:

— Прекарах пет години в затвора.

Ръката ѝ дори не трепна.

— За какво?

— Убийство. — Цялото му тяло се стегна в очакване ръката ѝ да отскочи бързо от неговата.

Вместо това тя го хвана още по-здраво.

Настъпи тишина. Каменния усети как всеки мускул по тялото му се стяга напрегнато. Досега не бе имало случай тя да замълчи толкова дълго. Сигурно бе изпълнена с отвращение и то я бе лишило от дар слово.

— Няма ли да ме попиташ? — промълви той уморено.

— За какво?

„Исусе, трябва да е наистина пияна“ — помисли си мъжът. После я погледна и дъхът му спря.

Пълно разбиране струеше от тъмнозелените дълбини на очите ѝ.

Изпита такова огромно облекчение, че едва не полетя като балон. Досега не беше съзнавал колко много държи на нейното мнение за него. Мълчанието ѝ му разкри всичко, което имаше нужда да знае. Тя не вярваше, че той е убиец.

Благодарността преля в гласа и очите му.

— Няма ли да ме попиташ дали наистина съм го извършил?

— Знам, че не си.

Това простичко изречение, единственото, което бе очаквал цял живот, разби и последните останки от съпротивата му.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Каменният МакКена се пречисти в любовта, която струеше от очите ѝ. Тя стопли студените му кости и за пръв път в живота си той разбра колко прекрасно е да бъдеш желан.

Нейната деликатност, отказът ѝ да се рови в миналото му го изпълни с дълбока благодарност. Мълчанието ѝ бе израз на абсолютно доверие.

— О, Дев... — Накъсаните думи, претоварени с чувство, бяха неспособни да изразят и минимална част от бурята в душата му.

Ръцете му я обгърнаха и Девън почувства силата на истинската прегръдка. Тя отпусна буза върху меката тъкан на ризата му и вдиша познатата мъжка миризма.

Господи, чудесно беше... Разбира се, би било още по-хубаво, ако едновременно я прегръща и целува. Реши, че той сам ще се сети и се въоръжи с търпение. Но тя беше от особено търпеливите, а той пък се сещаше много бавно за хубавите неща в живота.

Измъкна се от прегръдката му и го фиксира с чувствен, подканващ поглед — поне се надяваше да изглежда така.

Той се намръщи.

— Добре ли си?

Тя въздъхна нетърпеливо. Игрите не вървяха с каменния МакКена: с него трябваше да се действа направо. Затвори очи и даде поръчка:

— Целуни ме.

Издаде устни напред и зачака.

Мъжът ѝ отвърна с нисък гърлен смях. Тя се канеше да отвори очи, когато усети върховете на пръстите му да докосват леко линията на брадичката ѝ — леко, нежно, като с пеперудено крилце... Кожата ѝ пламна и тя изтръпна, разтърсена от непознато, но приятно усещане.

Реши да не поглежда още малко.

Той се наклони към нея и младата жена усети върху устните си дъха му, горещ и накъсан.

— Отвори очи, Дев.

Тя го послуша и замига бързо срещу него. Лицето му бе само на сантиметри от нейното.

— Отпусни се. Така е по-добре. — Устните му докоснаха леко нейните и се отдръпнаха.

Тя незабавно наклони глава назад.

— Още, моля.

Той се усмихна.

— Не е възможно да контролираш всичко, Дев — особено това. От теб се иска да се отпуснеш и да се наслаждаваш.

„Сигурно се шегува. Как е възможно да се наслаждавам, без да мисля?“

— Но...

Последва дълга бавна целувка, която сякаш спря сърцето ѝ. Тя изтръпна от удоволствие, главата ѝ се замая.

Тази целувка бе съвсем различна от другите. Гореща и страстна, тя ги изтръгна от силата на земното притегляне и те полетяха в някакъв свой чуден свят... Всяка клетка в тялото на Девън затрептя, съживи се и заискри... Обзе я неясно чувство на безпокойство.

Той се отдръпна бавно и Девън се намръщи. Защо все спираше точно когато започваше да става интересно? Повдигна се на пръсти и се опита да го целуне, но той я хвана за раменете и нежно, но твърдо я задържа.

— Отпусни се, Дев. — Говореше сякаш на влажните ѝ устни, които жадуваха за повече...

Да се отпусне? Когато кръвта ѝ кипи, а тялото ѝ гори? Сега само двойна доза успокоително можеше да я отпусне.

— Не знам дали мога... Не знам как.

— Остави ме да ти покажа как. — Той пак бавно я целуна. Езикът му сладостно се плъзна между полуразтворените ѝ устни. Девън усети изгарящо желание. Неговият пламък плъзна по тялото ѝ и то се загърчи... Чувстваше се така, като че ли бе изпила най-малко литър и половина шампанско.

Силата на страстта ѝ я изплаши. Тя губеше контрол над себе си... О, боже...

Вцепени се. Ръцете ѝ, все още склучени в прегръдка, се свиха в стегнати юмруци.

— Докосни ме — прошепна той.

— Страх ме е...

Корнелиус я притегли по-близо до себе си, приласка я.

— Не се страхувай.

Искаше да го докосне, наистина искаше. И тя боязливо притисна длани към широкия му гръб. Стопли се от огъня на тялото му, който се просмукваше през влажната тъкан на ризата.

Раздвижи предпазливо ръце и започна да го гали. Смелостта ѝ нарасна и тя внезапно установи, че желае да докосва голата му кожа, а не износената тъкан на ризата му.

Ръцете му се спуснаха бавно — възхитително бавно — от раменете по гърба ѝ. Докосваше я леко, като с перце, и тялото ѝ изтръпна. Горещите му длани внезапно я обхванаха под кръста и я притеглиха още по-близо. Дори и да бе искала, не би могла да протестира: тялото ѝ бе станало като восък в ръцете му. Двамата сякаш се сляха напълно...

Желанието ѝ вля неочаквана смелост. Тя с наслада погали косата му, потърка гърди в тялото му. Металните копчета на ризата му ѝ причиниха болка. Зърната ѝ веднага се ствърдиха, корсажът ѝ я стягаше. Направлявана от някаква тъмна древна сила, тя се раздвижи, сякаш галеше тялото му с гърдите си. Мъжът простена глухо и стегна прегръдката си.

— Целуни ме — зашепна той с тръпен глас.

Трябваше ѝ известно време да разбере какво точно иска, но когато схвана желанието му, с удоволствие побърза да го задоволи. Целуна го, както той ѝ бе показал преди малко... В омаята си дочу стон и разбра, че не само тя не е на себе си. Изпълни се с дързост и пак го целуна, нетърпеливо и жадно.

Корсажът ѝ внезапно се оказа разтворен и студеният нощен въздух побърза да вмъкне ледените си пръсти. Кожата ѝ настръхна и Девън неволно ахна. Изненадата разкъса мъглата на омаята и тя внезапно дойде на себе си. Тази вечер трябваше само да се целуват — нищо повече. Беше планирала първата им вечер с всички подробности и разтвореният корсаж не фигурираше в списъка. Отблъсна Корнелиус настрана.

— Не го вършиш правилно.

Изненадан от атаката ѝ, той залитна назад.

— Какво? — попита мъжът, след като възстанови равновесието си.

Тя започна да се закопчава.

— Казах, че грешиш. Не го правиш според правилата.

Почака за някаква реакция от негова страна, но такава не последва и Девън го погледна. Той стоеше на не повече от трийсетина сантиметра от нея и я гледаше напрегнато. При това се подсмиваше!

— Защо ме гледаш така? — тропна тя с крак.

— Как?

— Сякаш се сдържаш да не се захилиш на глас!

— Опитвам се.

Девън вирна гневно глава.

— Кое е толкова смешно? Можеше да ми обясниш, че нямаш опит в... тези неща. Надявах се, че ти ще бъдеш водещата страна. — Въздъхна примирено. — При това положение предполагам, че ще трябва да се учим взаимно. Слепият ще води слепия. — Тя загриза нокътя на палеца си. Това развитие на нещата усложняваше плана ѝ. Но какво да се прави, нима имаше някакъв избор? — Не се тревожи — заяви Девън накрая. — Не си виновен, че и ти се оказа девствен.

— Девствен? Аз?

Тя не го слушаше. Мислеше.

— Колко неприятно е, че д-р Кауън е толкова неясен по отношение на подробностите...

— Девън?

Погледна го.

— Да?

— Как разбра, че съм девствен?

Определено не ѝ харесваше усмивчицата, която подръпваше ъглите на устните му.

— Ако си го вършил преди, ще знаеш как да го вършиш сега.

Той се изсмя.

— А аз не знам, така ли?

— Очевидно не. Подкара я през просото, без преди това да се разходим и да разменим мисли и идеи. Напълно погрешно.

— Дев, нищо не разбирам.

— В своя трактат „Сексуална етика“ доктор Кауън обяснява много просто и ясно как се прави любов по правилния начин.

— Разбира се. Всяко нещо може да бъде направено погрешно или правилно.

Този път не можеше да има никаква грешка: в гласа му звънеше смях — да не говорим за очите му! Те направо танцуваха развеселено.

Тя се намръщи гневно. Сега не беше време за хилене — обсъждаха много сериозна тема! Но вероятно той никога не бе бил добър ученик: сигурно винаги му е било трудно да се концентрира.

— Искаш ли да научиш правилния начин или не?

— Няма да пропусна тази възможност за нищо на света.

— Прекрасно. В такъв случай престани да се хилиш и се стегни. — Тя забърза към етажерката, грабна ценната си книга и веднага я отвори на страница, отбелязана с подгънато крайче: последната от главата „Консумацията“. Девън зачете: — „Приятна разходка в продължение на час и повече под топлите лъчи на утринното слънце.“ — Погледна го многозначително. — Това е стъпка първа. — Насочи пак вниманието си към книгата и продължи: — „Поне два часа съпругът и съпругата“ — ние игнорираме тази част — „трябва с обич и ентузиазъм да разменят мисли, надежди и желания. Поддържат добро настроение, не допускат и най-малкият облак да помрачи радостта и щастието им. Накрая влизат в спалнята.“

Девън се вгледа предизвикателно в Каменния и последва момент на мъчително мълчание. Точно когато започна да се вбесява, той избухна в гръмогласен смях.

— Това ли е то? — подхвърли той между пристъпите на смях. — „Те влизат в спалнята“?

Девън напразно се опита да остане сериозна — той се смееше така заразително! Неочаквано и самата тя схвана абсурдността на токущо прочетеното и звънливият ѝ смях се присъедини към неговия.

— Предупредих те, че не дава подробности.

Мъжът взе книгата на д-р Кауън от ръцете ѝ, постави я на масата, вдигна Девън на крака и я притисна към себе си. Обсипа клепките ѝ, бузите ѝ, устните ѝ и върха на носа ѝ с множество целувки, които ѝ отнеха дъха и заглушиха протестите ѝ.

— Дев — зашепна той, — знам, че си по-умна от мен. Но не и по отношение на всичко. Майка ми притежаваше бордея с най-лоша слава в Ню Орлеан и взе специални мерки да загубя рано девствеността си. Няма нищо, което да познавам по-добре от секса.

— Наистина ли? В такъв случай знаеш как се прави?

— Може и да не познавам правилния начин, но съм дяволски сигурен, че знам как да го направя така, че да се чувстваме и двамата добре. А според мен, щом се чувстваш добре, значи си на прав път. — Той се отдръпна леко и се вгледа в нея. В очите му искряха весели пламъчета, но в тях имаше и нещо друго — тъмно и изгарящо, жадно... Сърцето ѝ лудо заби. Обзе я страх. Внезапно осъзна, че в невинността си танцува по ръба на стръмна канара, убедена, че ще полети... Но тя не можеше да лети и ако направеше една погрешна стъпка, щеше да разбие душата си след дълго самотно падане...

— Девън?

Неволно настръхна от напрежението в гласа му.

— Д-да?

Ръцете му обгърнаха лицето ѝ. Топлото им познато докосване успокои сърцето ѝ, тя пое разтреперано дъх и го погледна в очите.

Гладът в тях се бе стопил и неговото място бе заето от мекото сияние на нежността.

— Вярваш ли ми? — тихо запита той.

— Разбира се.

— Разреши ми тогава да те любя. Тази вечер.

Тя преглътна с мъка. „О, боже...“

— Дев? — Преливащ от копнеж, гласът му я докосна ласкаво и ѝ напомни, че и друг се страхува, и друг е уязвим...

Страховете ѝ се разпръснаха. Нали точно него искаше? Корнелиус бе последната ѝ надежда, последният ѝ шанс и тя нямаше да провали всичко заради глупави момичешки страхове!

— Да, нека се любим... тази нощ — отвърна Девън без следа от колебание.

Той я вдигна на ръце и я отнесе на леглото. Положи я нежно върху меката бяла кожа на одеялото им, вдигна тежката преграда, която разделяше голямото легло, и се отпусна до нея. Но веднага се повдигна на лакът и я погледна със сериозно изражение в очите.

— Малко ще те боли — предупреди я, докато махаше ласкаво къдрицата, паднала на очите ѝ.

— К-колко?

— Не знам. — Засмя се неловко. — Никога не съм бил с девствена жена.

Тя нежно докосна с ръка лицето му. Разбра, че и той се страхува. Може да е правил секс, но никога не се бе любил досега в истинския смисъл на думата... Тя щеше да заложил на това.

Навярно една целувка щеше да го успокои така, както бе успокоила нея. И тя боязливо се сгуши до него: телата им си пасваха съвършено. Между тях заструи топлина и обгърна бавно всички извивки на тялото ѝ. Целуна го нежно.

Ръката му се плъзна от раменете надолу по гърба ѝ, задвижи се в бавни, възбуждащи кръгове. Устните му леко докосваха нейните, сякаш в очакване на разрешение да направят нещо повече.

И тя даде съгласието си... Той простена и я притисна плътно до себе си. Целуваше я с дълги, дълбоки целувки, които я лишаваха от дъх и я караха да иска повече...

После към танца на устните се включиха и ръцете му. Отначало те се движеха бавно, сякаш неособено сигурно, но постепенно движенията им станаха по-бързи, по-уверени. Не остана кътче от тялото ѝ, недокоснато от тях, необжарено от жаравата им...

Копчетата на долната ѝ риза лесно се предадоха и ръката му докосна пламналата ѝ кожа. Той загали леко с палец зърното на едната ѝ гърд и то веднага се втвърди. Девън чу нисък стон, последван от друг. О, боже, тези странни звуци идваха от нея!

Изчерви се — едва ли подобаваше на една дама да издава подобни звуци. Точно се канеше да го попита, когато ръката му се плъзна надолу.

Тя ахна от изненада. Ръката му леко притисна бедрата ѝ и тя реагира с готовност. Пръстите му откриха най-чувствителната част от тялото ѝ и тя потъна в бавния огнен ритъм на ласката им.

Разтърси я огромно, непознато желание. Опита се с треперещи ръце да разкопчае ризата му, но щом го докосна, той я издърпа презглава с бързо движение и я захвърли настрани.

Пламналите им влажни тела се притиснаха едно към друго и Девън загуби и последните останки от самоконтрола си. Не мислеше, не бе възможно... Тялото ѝ сякаш заживя свой собствен живот, жадно и свободно...

Ръката му се оттегли, оставяйки студено разочарование. Но само след миг тя усети пръстите му върху гърдите си.

— Хайде да се пъхнем под завивките — прошепна дрезгаво той.

Те пропълзяха под кожените и вълнените одеяла и нетърпеливо се разсъблякоха. Девън се притисна до него, погали широките му гърди.

Той хвана китките ѝ.

— Почакай.

Тя се намръщи.

— Но аз исках...

— Знам какво искаш — отвърна ѝ със странен нисък гърлен глас. — Довери ми се, Дев. — Обърна я леко на гръб и коленичи до нея. Голото му тяло бе наполовина в сянка, наполовина осветено от жълтия отблясък на фенера. Корнелиус не откъсваше очи от нея.

Девън лежеше неподвижно, затаила дъх... Тялото ѝ бе ясно очертано на фона на белия чаршаф. Лежеше пред очите му, открита и уязвима... но никога не се бе чувствала толкова жива, колкото в този миг!... Всеки неин нерв тръпнеше в очакване...

И той не се забави: погали гърдите ѝ и цялото ѝ тяло затрепери. Тя усещаше бавното изкачване на загрубелия палец към зърното ѝ и се напрегна нетърпеливо, дишането ѝ стана повърхностно и бързо.

Пръстът му очертаваше тъмното петно, предизвикваше я, измъчваше я. Тя му зашепна задъхано:

— Моля те, моля те...

И той реагира на молбата ѝ, като продължи ласките си. Тя ахна и неволно се изви като дъга под ръката му. Затвори очи и безуспешно се опита да се концентрира върху дишането си, но въздухът сякаш не достигаше до дробовете ѝ.

После ръката върху гърдата ѝ се смъкна надолу и спря на кръста ѝ. Тя се намръщи и смяташе да отвори очи, когато го усети! Той целуваше гърдите ѝ.

Девън се загърчи в огъня на непознати усещания. Отметна глава назад върху възглавницата, пак изви тяло под него... „О, господи, как е възможно да е толкова хубаво?..."

Тя инстинктивно започна своя любовен танц, галеше се, движеше се, въртеше се: вършеше всичко, което можеше да успокои томителната болка, която пулсираше в епицентъра на тялото ѝ...

— О, господи — простена младата жена. — Корнелиус, направи нещо... Не издържам повече...

Той легна върху нея и тя без следа от срам го прие, посрещайки с радост твърдата му гореща плът.

— О, о... — застена мъжът, обзет от страст и изненадваща за самия него нежност.

Спря го доказателството за девствеността ѝ и той замря.

— Не спирай! — извика тя и заби нокти в гърба му. — Моля те...

Той продължи бавно, докато Девън неволно извика от болка.

Замръзна и се дръпна назад.

— О, Дев, много ли те за...

Пръстите ѝ се впиха в кожата му и го задържаха.

— Ако спреш сега, никога няма да ти го простя — прошепна тя.

Огънят се върна и забушува с пълна сила в телата им.

Тя стенеше и се гърчеше под него, повтаряше името му отново и отново, заровила лице в извивката на врата му. Усещаше миризмата на страстта им: мирис на пот, пушек от горящи дърва и лишеи...

Девън простена високо. „Не... не мога да продължавам така — помисли тя, — нещо трябва... трябва да се...“

— Дев, остави го да се случи! — прошепна Корнелиус в ухото ѝ.

„Какво? — запита се младата жена отчаяно. — Какво да се случи?“

И в този миг то се случи и дрезгав вик се изтръгна от гърлото ѝ. Нещо в нея експлодира, пръсна хиляди златистобели искри, подзе безтегловното ѝ тяло, завъртя я в шеметен танц!...

Останаха прилепнали един към друг в продължение на дълги, безкрайни минути, обгърнати от сладкия мирис на мъх и освободена страст.

Най-сетне Девън отвори очи и веднага срещна погледа му.

— Нараних ли те много, Дев?

Тревогата, изписана на лицето му, сви сърцето ѝ. Прекалено трогната, за да говори, тя само поклати отрицателно глава.

— Слава богу — въздъхна с облекчение той и понечи да се отдръпне, но Девън го задържа.

— Недей... Остани още малко...

И той пак се отпусна върху нея, зарови глава в косите ѝ, обгърна я с ръце. Тя отмести един влажен кичур коса от очите му и погали лицето му, влагайки в кадифената нежност на ласката си всичко, което искаше да му каже.

„Ти ми принадлежиш“ — мислеше Девън.

Как ѝ се искаше да има смелостта да произнесе тези думи на глас... Но не го направи. Нямаше ни най-малко съмнение, че ако ги изговори, той пак ще избяга.

Каменният МакКена никога не бе принадлежал на някого и годините на отчуждение и изолация бяха оставили незаличими — засега — следи. Дори в този прекрасен момент, когато лежеше до нея, той не смееше да повярва, че тук му е мястото и тези са ръцете, на които принадлежи.

Сълзите се насъбраха бавно в очите ѝ. „Кълна се, Боже — обеща си тя, — че ще сторя всичко, за да изтрия болката от душата му...“

И едва сега разбра защо така отчаяно искаше да станат любовници. Истинската причина нямаше нищо общо с палатката и леглото, които дележа, нито с нуждата от взаимно споделена топлина през дългите зимни нощи — нито дори с факта, че той е последният ѝ шанс.

Тя го искаше, защото го обичаше.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Обичам те.“ Тези две думички пареха гърлото ѝ, настояваха да бъдат произнесени на глас.

Но тя стисна здраво устни. Те сигурно щяха да отпратят Каменния зад девет гори в десетата... Вероятно нямаше да се спре, докато не стигнеше бреговата линия. И веднага щеше да скочи в първата лодка, попаднала пред очите му.

Твърде рано беше за двете думички. Засега тя трябва да се грее сама на жаравата им.

— Каменни...

— Наричай ме Корнелиус — прекъсна я той тихо. — Точно сега не се усещам като мъж от камък.

Тя протегна голото си тяло и ръцете му обгърнаха кръста ѝ. Двамата се сгушиха един до друг под завивките.

Девън се вгледа в очите му и забрави разсъжденията си. „Обичам те, обичам те, обичам те“ — пееше сърцето ѝ. Испита остра нужда да ги произнесе на глас и само с огромно усилие на волята успя да отклони поглед и да се сдържи.

Пръстът му погали брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ към неговото. Погледите им се срещнаха и силен копнеж да притежава и душата му разлюля тялото ѝ. Желаше да докосне всяка частица от него, да знае всичко, свързано с него...

Спомни си признанието му за затвора. Искаше да научи подробности, а се бе заклела пред себе си да не го пита. Веднъж в живота си поне трябва да задържи устата си затворена.

— Дев? Какво има?

— Нищо, нищо... Просто се питах за... Не е нещо важно.

Той се усмихна.

— Надявах се, че едно хубаво търкаляне между чаршафите ще те укроти за малко по-дълго.

— Търкаляне? Не можа ли да измислиш някоя... някоя по-хубава дума?

— Повярвай ми, можех да избира и по-лоша.

Усмивката ѝ внезапно избледня и тя го погледна напрегнато.

— Това, което вършихме преди малко, любов ли беше?

Той трепна за миг, после примирено въздъхна. Защо не остави нещата такива, каквито са? Точно сега не искаше да отговори на този въпрос, а още по-малко да мисли по него.

— Корнелиус?

Каменния се изсмя насила.

— Е, щом искаш, можеш да го наречеш и така.

Разочарование сви гърлото ѝ. Тя преглътна мъчително и отклони поглед. Не бе очаквала нещо по-различно, но пак я заболя. Защо и той да не признае, че случилото се между тях бе нещо много специално, единствено и неповторимо?

Не трябваше да го пита — грешката бе нейна. Никога не успяваше да държи езика си зад зъбите.

— Дев? — Спокойният му глас я обгърна като с кадифе и ѝ напомни, че дори в този момент на разочарование тя имаше много повече, отколкото някога се бе надявала: ръцете му я обгръщаха нежно и ѝ предлагаха любов. Възможно бе той още да не разбира, че я обича, но тя вече го знаеше. „Засега — каза си Девън — трябва да се задоволиш с това.“ За нещастие не умееше да приема нещата мълчаливо. „Този път обаче ще бъде различно — закле се тя. — Ще го изчакам търпеливо и спокойно, докато той най-сетне разбере колко много ме обича.“ Ще се моли някой ден той да се отпусне достатъчно, за да изговори тези две думички...

— Дев?

— Да?

— За какво мислиш? — Стисна я игриво. — За следващия път може би?

— Не... За нищо сериозно. Повярвай ми.

Усмивката му увехна.

— За затвора?

— З-знам, че не е моя работа, но без да искам, се питам защо...

— Бях в затвора за убийство на жена. — Тя пое рязко дъх и той продължи: — По-точно на блудница.

— Защо си поел върху себе си вината за нещо, което не си сторил?

— Кога казах, че не съм?

Тя се вгледа в лицето му.

— Познавам те достатъчно добре, независимо дали този факт ти харесва или не. И знам, че не си убиец.

Вярата ѝ в него го замая. Никой досега не бе му вярвал така. Обществото го бе отхвърлило рано заради едно фалшиво обвинение... И сега, след дългата върволица самотни години, тук имаше някой, който го канеше да се върне обратно... Ако стоеше прав, краката му щяха да се подгънат. Бе уморен да живее сам като животно. Поне веднъж му се искаше да узнае как се чувства човек в мир с другите наоколо...

С нея можеше да узнае всичко — да бъде всичко, — което искаше.

Зави му се свят: тази мисъл отваряше пред него всички врати. Внезапно се почувства като дете — доверчив и свободен...

И най-налудничавото от всичко бе, че когато се взираше в големите ѝ спокойни очи, му се струваше, че бе открил най-сетне дом... Дом, който няма да изчезне като облак дим, когато признае, че го иска.

Той пое бавно дъх. Заради нея бе готов да поеме риска, който не бе пожелал досега да поеме заради себе си. Заради нея щеше да се осмели да слезе в преизподнята на миналото си...

— Корнелиус? Добре ли си?

— Сигурна ли си, че искаш да ти разкажа историята си?

— Да — ако и ти го искаш.

Каменния стегна прегръдката си и за миг почерпи сила от топлото ѝ тяло. Дълго потискани картини закръжиха в главата му и той потрепери.

— Не си длъжен да ми разказваш...

— Ще го направя. — Пое си отново дъх. — Казваше се Майбел и работеше за майка ми. — Видя черните очи и тъмночервените устни на Майбел и продължи: — Влюбих се в нея от пръв поглед. Бях само на седемнайсет, но това нямаше значение за нея, още по-малко за мен. Идеята да ми стане любовница я развеселяваше. Бях толкова... — Споменът за преживяното унижение сви стомаха му. — Копнеех така отчаяно за внимание, влачех се по петите ѝ като кученце, вършех всичко, което искаше от мен. Няколко пъти ѝ направих предложение за

женитба и всеки път тя го посрещаше със смях. „Помоли ме пак другата седмица.“ И аз, нещастникът, я слушах.

Болката в гласа му изпълни очите на Девън със сълзи и тя ги избърса крадешком: знаеше, че Каменния не трябва да ги вижда. Всъщност нямаше такава опасност: той се взираше в миналото си, не в нея.

Корнелиус виждаше Майбел, изправена пред него в крещящочервения си пенъоар, който едва прикриваше най-интимните части на тялото ѝ. Виждаше и себе си на колене пред нея, чуваше умолителния си глас... Сви гневно юмруци. Как можа да бъде толкова глупав!

Върна се бавно в настоящето и пак се почувства пълен глупак. Девън лежеше в ръцете му и го изчакваше търпеливо да продължи.

Дължеше ѝ истината. Затвори очи и продължи с безразличен глас:

— Една нощ майка ми организира голямо тържество в „Пейнтид Лейди“ — нещо като благодарност към най-престижните ѝ клиенти. Събраха се първите хора на Ню Орлеан, блудниците на майка ми междувременно си вършеха работата. Моята задача бе да сервирам напитките, облечен като пингвин. И всеки път, когато Майбел изчезваше с някой мъж на горния етаж, сърцето ми се късаше.

— О, мили боже... — прошепна Девън.

— Не ти разказвам миналото си, за да ме съжаляваш.

— Ти ме съжали, когато ти разказах за баща си — напомни му тя.

— Не е същото.

— Само един мъж може да разсъждава така. — Девън погали бузата му. — Едно разбито сърце е просто разбито сърце и нищо друго.

Каменния се втренчи невиждащо в тъмнината. Как го направи? Как можа да стигне така леко до същността на проблема? Майбел бе разбила сърцето му. Той ѝ бе дал всичко: любов, обожание — всичко, — а тя го бе захвърлила с подигравка в лицето му...

Да, тази кучка бе разбила сърцето му. За пръв път признаваше този факт пред себе си. Но в този момент, когато лежеше тук с Девън в ръцете си, всичко изглеждаше правилно и възможно. Стори му се, че в него се топи многогодишна буца лед.

— Разкажи ми за тържеството.

Думите ѝ го тласнаха обратно в болката на миналото. Той пак затвори очи, опитвайки се да блокира спомените за онази ужасна нощ. Не искаше да говори повече, но нямаше избор. Въздъхна тежко.

— Към края Майбел бе вече почти пияна. И колкото и странно да звучи, колкото по-глупаво се държеше, толкова повече я обичах. Въобразявах си, че се държи така, защото има нужда от утехата ми. Тогава по стълбите слезе един от първенците на града с най-новото момиче на майка. Майбел побесня от ревност и закрещя, че е бременна от него.

Настъпи гробна тишина. Една проститутка няма право да говори такива неща — особено пред лицето на целия град. Всички проявиха достатъчно здрав разум да се направят, че не са чули нищо.

Лицето му се сви от болка.

— Всички, с изключение на едно седемнайсетгодишно момче, маскирано като пингвин... Господи — простена той, — защо, защо бях толкова глупав?

— Не си бил глупав — обади се Девън, но Каменния не я чу. В ушите му звучеше само пиянският смях на Майбел...

— Изтичах до нея, прегърнах я. „Обичам те — казах ѝ, — омъжи се за мен, приеми ме като баща на детето си.“ Тя ми се изсмя и се прибра в стаята си.

Девън ахна, но и този път той не реагира. Чуваше и мислеше само за онзи ужасен жесток смях, който тогава се блъсна в стените със звука на разбито стъкло. Искаше му се да се свие на топка и да умре.

„Това се е случило на някой друг. На някое друго глупаво седемнайсетгодишно момче.“ Повтори тези две изречения няколко пъти, докато почти повярва в тях. Продължи разказа си с насилно спокоен и безразличен тон:

— На следващия ден Майбел бе намерена мъртва. Всички знаеха кой е убиецът, но нямаше достатъчно смел човек, който да обвини господин Важна клечка в убийство — особено в убийство на една нищожна блудница... Но все някой трябваше да заплати за него и срещу достатъчно тлъста сума моята майка им поднесе главата ми на тепсия. Продаде сина си... Отговорях на всички изисквания за жертвен агнец: бях наивен, лесно заменим, глупав. Бях заявил пред куп свидетели, че я обичам. А най-хубавото на намерения изход от положението беше, че на никой не му пукаше дали съм жив или

мъртъв... Организирах процес, който приключи за петнайсетина минути. — Каменния се изсмя пренебрежително. — За мое щастие убийството на една проститутка бе оценено сравнително евтино — само пет години от живота ми. Когато ме пуснаха от тази воняща дупка, избягах колкото бе възможно по-далеко от тяхната „цивилизация“. И никога няма да се върна. — Той неволно потрепери. — Никога!

В гласа му отекнаха болката и огорчението на младежа, наказан несправедливо жестоко за любовта си. Девън бе обзета от заслепяваща ярост към всички: към майката, продала, без да ѝ мигне окото, свободата на сина си, към жената, подиграла се с невинната му любов, към продажния съд. Те му бяха отнели толкова много — гордостта, способността да се доверява и да обича...

След разказа му всичко си идваше на място. Гневът, който носеше като средновековна ризница, самотният му начин на живот, отвращението към другите. Преднамерената съдебна грешка бе превърнала седемнайсетгодишното момче в мъж, който се обграждаше с множество бариери срещу всяка евентуална възможност от нараняване. Мъж, който изживяваше безценния си кратък човешки живот, влачен по течението като изкоренено дърво...

Нищо чудно, че се бе вкопчил така в бялата пустиня на Юконската долина. Всички, които някога бе обичал, го бяха предали.

Девън въздъхна — нямаше какво да каже, нямаше с какво да облекчи болката му. Можеше само да го обича от сърце и душа — ако той ѝ разреши... Ако го обича достатъчно дълго и всеотдайно, Корнелиус може би ще осъзнае някой ден, че изгнанието му е приключило. Дори бе възможно да разбере, че тя не е като Майбел и че любовта му беше в безопасност при нея. Девън се сгуши с тази мисъл до Корнелиус, затвори очи и след секунди заспа.

Ледената хватка на спомена бавно отстъпи. Мъжът внезапно си даде сметка, че бе успял да изплува от тъмната бездна на светло и благодари мълчаливо на Девън. Никога не бе се чувствал така свободен и отпуснат. Благодарение на Девън — жената, в която бе влюбен.

Глупаво бе да отрича повече чувствата си. Той се нуждаеше от нея: от остроумието ѝ, от смеха ѝ, от вътрешната ѝ сила. И нещо още по-съществено: имаше нужда от вярата ѝ в него.

Тя го бе накарала да повярва в себе си, защото виждаше у него нещо много повече и по-добро от мрачен отшелник и свиреп убиец.

За пръв път от години наред той желаше страстно нещо: да си принадлежат, да съградят дома, който можеха да имат.

Нищо чудно, че стомахът му се сви: искаше нещо, което не съществуваше. Чувството за взаимност, което му даваха ръцете ѝ, бе фалшиво. Нима щеше да е истински домът, който би просъществувал само няколко месеца и после би изчезнал като дим? Колко пъти бе повтаряла, че ще напусне това място още с пукването на пролетта? Думите ѝ не бяха празна заплаха, а добре обмислен план... Девън винаги изпълняваше плановете си. Щеше да си тръгне веднага щом събере достатъчно пари за билет. Сигурно гореше от нетърпение да каже „сбогом“ на долината, на нецивилизованата Юконска пустош и на гадния неандерталец, с когото бе спала само защото логичният ѝ мозък бе категоризирал това действие при тези обстоятелства като „разумно“.

Знаеше, че тя не е безразлична към него, но беше ли достатъчно това? И двамата бяха упорити хора, и двамата знаеха много добре какво искат от живота. Той например искаше да скита из дивите гори и долини с фотоапарата си до края на своите земни дни. Но при нея не бе така. Можеше да си повтаря до посиняване, че не иска да се омъжи, но като всяка жена желаше да има къща в града, съпруг със стабилна работа, деца и куче. Той знаеше, че не иска нито едно от тези неща, а нямаше право да настоява тя да възприеме самотния му начин на живот. Обичаше я прекалено силно, за да превръща и нея в отшелничка.

Той не искаше да тръгне оттук, тя не можеше да остане... Те щяха да прекарат зимата заедно, да се любят, да се смеят — и щяха да се преструват, че пролетта никога няма да дойде.

Но как щеше да се върне към самотния си безцелен живот след любовния огън на тяхната вълшебна зима? Как щеше да понася самотата си след това?

Ако никога не се изпуснеше да каже: „Обичам те“ на глас, може би щеше да успее да си внуши, че не я обича и щеше да запази сърцето си непокътнато през тази зима и годините след нея... Мълчанието не

беше кой знае какъв щит, но нямаше друго средство за самозащита подръка. Освен това и за нея щеше да бъде по-добре, ако държи езика си зад зъбите. Тя заслужаваше много повече от един пречупен от живота, душевно остарял човек, ужасен от любовта. Да, така трябваше да постъпи. Никога нямаше да признае своята любов. Така щеше да бъде по-добре и за двамата.

Девън се притисна до Корнелиус, но пак ѝ беше студено. Обърна се по гръб и придърпа одеялото към гърдите си. Зъбите ѝ тракаха от студ. „Сигурно е повече от петдесет градуса под нулата“ — помисли си тя. Огънят постоянно им правеше едни и същи номера — загасваше точно посред нощ, когато имаше най-голяма нужда от него!

Но какво ли можеше да постигне, ако само се оплаква, без да предприеме енергични действия. Тя отметна решително завивките, скочи от леглото и се спусна към печката по ледения под. Набута с треперещи от студ пръсти замръзналите пънове в отвора, поля ги с газ и драсна клечка кибрит. Колебливи пламъци заблизаха вкочаненото дърво. Девън затърка бързо ръце, за да се стопли. Печката скоро щеше да забумти. Придърпа един стол до нея, но щом седна, я преряза болка... Реши да се постопли и тогава да се върне в леглото — когато лежеше, не я болеше чак толкова много...

Леглото зад нея проскърца.

— Не ставай — прошепна тя. — Запалих вече печката.

Но топлината на тялото му я обгърна и прогони част от студа. Ръцете му се отпуснаха на раменете ѝ. Пръстите му бавно разкопчаха копчетата на нощницата ѝ, леден въздух облъхна гърдите ѝ, но шепите му бързо го прогониха. Тя изтръпна и зачака напрегнато. Той не я разочарова: ръцете му се придвижиха сладостно бавно и тя потрепери. В тялото ѝ напираше желание. Имаше нещо много еротично в обграждащата ги тъмнина, в мъжкото присъствие зад нея, в студената ѝ плът и горещите му пръсти, галеци зърната на гърдите ѝ... Тя простена тихо.

Корнелиус я взе на ръце и я отнесе в леглото между смачканите студени чаршафи. Дъхът на предишната им страст я посрещна с нови, възбуждащи обещания...

Той я прегърна, оправя завивките и я целуна нежно по ухото.

— Ще трябва да прибавиш към списъка си и „предпазване от измръзване“. — Устните му докоснаха ключицата ѝ, тя потрепери и го прегърна.

— По дяволите този списък!

Смехът му отлетя в тъмнината и изчезна задушен, когато Девън му даде да разбере, че и тя се учеше да говори с ръце... Младата жена успя да се усмихне. Радваше се на смелостта си.

Първите слънчеви лъчи бавно осветяваха провисналия мръсносив брезент на тавана. Корнелиус се протегна лениво, изтегли одеялото нагоре, като внимаваше да не открие Девън. Не беше се чувствал така прекрасно от години. Вече седем сутрини поред се бе събуждал с Девън, сгушена до него. Стига да поискаше, можеше спокойно да протегне ръка и да я докосне. Желанието зашушна в кръвта му — искаше му се да го направи веднага. Обърна се настрани, потопа поглед в нея. Господи, колко беше хубава!...

Тя премига и отвори очи. Срећна погледа му и веднага се усмихна.

— Добро утро — поздрави го Девън.

Корнелиус я целуна по челото.

— Добро да е.

Девън се надигна.

— Ще сложа дърва в печката.

Одеялото се свлече от голото ѝ тяло и слънчевата светлина, проникваща през брезента, зашари по кожата ѝ, заподскача по гърдите ѝ. Пръснатата ѝ коса запламтя около лицето ѝ като огнен ореол.

Той я взе в прегръдката си.

— Хайде да се стоплим сами — измърмори дрезгаво.

Смехът ѝ заискри като вълшебен ключ за сърцето му, а ръцете ѝ побързаха да се плъзнат по топлото му тяло. Целунаха се бавно и страстно — целувка на влюбени и на хора, разполагащи с много време. Отделиха се един от друг и Корнелиус се взря в зелената омая на очите ѝ.

„Обичам те“. Думите избухнаха в него, придружени от огъня на копнежа. Искеше му се да ги произнесе, да повярва в тях с цялото си сърце и душа. „Може би този път ще имам смелостта да ги кажа“ —

помисли той. Отвори уста, но преди от тях да излезе и звук, тя погали бузата му и прошепна:

— Целуни ме.

Мъжът ги преглътна с мъка. „Ще ѝ го кажа по-късно“ — реши той. Много по-лесно бе да я целува. Когато се замисляше за любовта си към нея, започваше да я прегръща и да я целува. Целуваше я, докато и на двамата им се завиеше свят. Любеха се страстно и пламенно, после отдъхваха мълчаливо един до друг — тогава никой от тях нямаше желание за разговори...

Те се любиха и сега, после полежаха с вплетени ръце.

— Корнелиус? — Тя се повдигна на лакът, приближи лице до неговото и той усети топлия ѝ дъх. — От няколко дни мисля за нещо.

— Пак ли? — подразни я усмихнат Каменния.

— Опитвам се да проявя търпение, но не мога повече. Просто не мога.

Той се намръщи.

— Какво има, Дев?

— Обичам те.

Думите се стовариха между тях и сякаш всичките му кости омекнаха, нещо притисна гърлото му. Той се взря в големите ѝ ясни очи и се загуби в мечти. Прекрасно беше да чуе тези думи...

— Не се тревожи — бързо продължи тя. — Не те моля за женитба, знам, че няма да се върнеш към цивилизацията. Но искам да чуя тези думи. Глупаво е, да, но иска ми се да мисля, че и ти ме обичаш. Дори и да сме заедно само до пролетта...

„До пролетта.“ Тя продължаваше нервно да бърбори, но той не чу нищо след „до пролетта“. Нещо се разкъса в душата му и остра болка го проряза в сърцето.

Как можа да бъде толкова наивен, толкова сляп? Пак се подведе като глупаво момче.

През изминалата седмица бе допуснал да затъне дълбоко в любов по нея, бе допуснал да повярва, че тя не е като Майбел и майка му — че го обича достатъчно силно, за да остане с него завинаги.

Лицето му се сгърчи в горчива гримаса. Пак грешка. О, да, тя не беше нито като Майбел, нито като майка му — поне не по дух. Но разликата между тях нямаше голямо значение за сърцето му.

„Дяволите да я вземат!“ — закипя той гневно. Защо го накара да мисли, че е различна от другите? Защо го накара да желае да го боли за нещо, което бе извън обсега на ръцете му?

Но вече не беше седемнайсетгодишно момче, нито бе чак толкова глупав и наивен. Нямаше намерение да ѝ поднесе сърцето и душата си на сребърен поднос, а после, когато тя ги вземе и тръгне надалеч с тях, да се гърчи в ужаса на болката след нея. Този път нямаше да го допусне.

— Корнелиус? — Гласът ѝ затрепери несигурно. — Няма ли да кажеш нещо?

— Не мога. — Той затвори очи. След няколко минути мълчание горещи сълзи опариха кожата му. Всяка една от тях го жигосваше като с нагорещено желязо, но той не искаше да произнесе думите, които тя желаше да чуе. Не беше достатъчно силен. Не можеше да ѝ каже, че я обича, защото през пролетта тя щеше да се качи на парахода... И тогава той щеше да бъде двойно безпомощен.

— Девън, не мърдай!

Ясният ѝ щастлив смях звънеше над смълчания пуст хълм, заразявайки с безгрижието си и Каменния. Прекрасно беше да се усеща кипещт на живота в този първи пролетен ден.

— Няма да мога да те снимам, ако не застанеш неподвижно!

— Точно това искам! — Тя спря лудешкия си танц за миг и му изпрати ярка весела усмивка. — Няма да се спра за нищо на света! Не желая да ме снимаш в тези дрехи!

Той се вгледа в нея с почти болезнено чувство на гордост. Тя беше негова. НЕГОВА. Все още не можеше да повярва на късмета си. През тези дълги зимни месеци не се бе събуждал нито една сутрин без топлото ѝ тяло, сгушено до неговото.

Тръгна към нея, протегнал ръка, и тя я пое без колебание. Около тях царуваше белият свят на Севера.

— Ти изглеждаш чудесно, както и да си облечена.

Девън се облегна на него и между тях се заиздига сивото облаче на дъха им.

— Или съблечена — подразни го тя.

— Особено съблечена.

Целуна го и се обърна настрана.

— Тогава ме снимай гола. Ще го понеса по-леко, отколкото да ме снимаш облечена в тези дрехи!

Той застана зад фотоапарата, твърдо решен днес да ѝ направи поне една снимка. Кой знае защо, струваше му се много важно да фотографира първата си истинска любов на този чудесен първи ден от пролетта. Сгърби се леко и се взря напрегнато през студените лещи, монтирани върху месингови крака. Тя се появяваше за миг и веднага изчезваше от ограничения кръг.

— Корнелиус, аз... оууу!

Беше паднала. Той бързо натисна надолу предния край на камерата, завъртя я странично, докато не хвана Девън на фокус — и щракна. Тя, просната в снега, с вдигната нагоре пола, под която се виждаше вълненото ѝ бельо, тя, с кожени ботуши до коляното и тежко кожено палто. Съжаляваше само, че камерата му не можеше да отпечатва цветовете: розовите ѝ бузи, наситеното зелено на очите ѝ.

— Корнелиус, само да посмееш!

Той тръгна към нея, за да ѝ помогне да се изправи. Незабавно в гърдите го удари голяма снежна топка. Облак снежинки се завъртя около него, прилепна към анорака му, но мъжът продължи невъзмутимо да пристъпва напред.

Девън се спусна да бяга, сякаш литна, и той се спря, за да ѝ се наслади. Изглеждаше така млада, така освободена... Би могъл да я гледа с часове. В мигове като този бе готов да признае любовта си към нея. В ума му двете думички се оформяха леко, почти без усилие. Би могъл лесно да ги произнесе и на глас — но май не съвсем. Всеки път, когато отваряше уста, проклетите думи се залепваха на гърлото му, хванати в капан от страх и ужас. „Но може би — казваше си той — скоро ще събера кураж да ги кажа...“

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Бе свежото и ясно утро на двайтсет и четвърти май.

Девън пиеше сутрешния си чай. Отвън се носеха познатите вече звуци на строежа — бързо разцъфтяваше новата цивилизация. Звънтяха чукове, скрибуцаха цигулки, носеше се дрънкане на пиано и настойчивият писък на дъскорезницата. Едва ли бе по-късно от десет часа сутринта, но тя знаеше, че по улиците се тълпят хора: мъжете нетърпеливо очакваха да оживее все още скованата в зимен лед река. Те безцелно се шляеха из новооформените улици, налчетата на ботушите им тракаха по износените дъски.

Всичко бе започнало от миналия август, когато Лъжливия Джордж бе прошепнал вълшебната думичка: „злато“. Примамката бе твърде силна, за да не се хванат. Към Доусън Сити потекоха хора от всички краища на Аляска и Юкон и тяхното присъствие преобрази града. Нови стабилни палатки изместиха старите и почти всеки ден към тях се прибавяше някоя и друга дървена къща.

Девън усещаше неспокойствието на мъжете по улиците — а може би ставаше въпрос за нейното собствено неспокойствие?

За пръв път не бе отишла до магазина с Корнелиус. Бе решила да остане в палатката, без да знае защо — вероятно защото днес бе напрегната и нервна.

Имаше неясното предчувствие, че днес предстои да стане нещо. Бе се събудила с това странно усещане и с всяка минута то се засилваше.

Последните пет месеца — месеци на любов и пълна взаимност — бяха най-щастливото време от живота ѝ. „Поне моите пет месеца бяха такива“ — помисли тя с тъга. Неговите чувства все още бяха заключени дълбоко в сърцето му: устните му никога не произнесоха думата „любов“ — дори и в най-горещите пламъци на страстта им.

Повтаряше си, че не думите, а действията са от значение, а те доказваха безспорно, че той я обича. Но колкото и да се насилваше да

се убеди в това, тя не го вярваше. Цяла зима бе изчакала търпеливо, но напразно признанието му в любов.

Девън неволно докосна с ръка корема си и го погали разсеяно, докато отпиваше от чашата. През последния месец често го правеше — винаги когато мислеше за бъдещето... Ако се отнасяше само до нея, тя с радост би следвала Корнелиус и би делила трудностите на живота му из пустите, диви места на света. Но вече не ставаше въпрос само за нея. Тя погледна корема си: сега трябваше да се съобразява и с още някой... Дете растеше в утробата ѝ — едно малко чудо на живота...

Бе следвала стриктно съветите на д-р Кауън и бе ставала да прави промивки с топла вода дори и през най-студените нощи. Корнелиус често я бе хвалил за нейната дисциплинираност.

Усмивката ѝ избледня. Той като че ли одобряваше прекалено много чувството ѝ за отговорност. А ако не желае бебето? Какво ако...

„НЕ!“ Нямахте да се поддаде на паника. Тя бе отлагала с успех мисълта за бъдещето цял месец. Нямахте причина да губи самообладание точно сега. Утрешният ден щеше да реши нещата.

Освен това той щеше да иска бебето, да го иска!

Но не вярваше. Как да вярва, когато нито веднъж не бе казал, че я обича?

Страховит трясък я изтръгна от мислите ѝ.

Тя скочи, чашата се изплъзна от ръцете ѝ и тупна на пода. „О, господи! Реката!“ Подхвана тежката си пола, изтича от палатката и се спусна нататък.

Веднага попадна сред хаоса и характерните звуци на новите строежи, но чуваше само ударите на сърцето си.

Стигна до калните сиво-кафяви брегове на Юкон и се спря, впила очи в ледената покривка на реката.

„Моля те, Боже, не още, не още!...“

Но звукът, който я бе извикал тук, се повтори: зловец гръмотевичен трясък, последван от остро пропукване. Огромен леден блок се надигна и земята под нозете ѝ потрепери. Блокът се откъсна и заплува бавно по течението. Реката се превърна в движеща се маса от сиво-бели буци лед.

Сълзи замрежиха очите на Девън. Тя притисна ръка към корема си. Не утре, днес трябваше да реши бъдещето си. Нямахте нито време,

нито право да отлага нещата или да продължава да ги украсява с фантазиите си. Нямахше намерение да повтаря грешките на майка си.

Всичко зависеше от готовността на Корнелиус да промени начина си на живот. Знаеше, че е способен да обича детето им топло и нежно. Но нямаше право да иска от него тази промяна: той трябваше сам да я предложи. Иначе отношенията им щяха да се принизят до обикновено изнудване.

Щеше ли да поеме той доброволно, с искрено желание отговорността за съпруга и дете? Ако го направеше, всичко щеше да бъде наред. Ако ли пък не...

Ако не, тя трябваше да прояви сила заради бебето. Стомахът ѝ се сви, зави ѝ се свят и се почувства самотна и изгубена.

Ръката ѝ пак се спусна към корема — не, не беше сама и осъзнаването на този факт прогони страховете ѝ, даде ѝ сила.

Не можеше да чака повече Корнелиус да се реши най-сетне да изрази любовта си към нея. Налагаше се още днес да разбере дали я обича достатъчно, за да промени начина си на живот. И ако се окажеше, че той не е в състояние да си разреши да има семейство, тя трябваше да поеме инициативата в своите ръце: да напусне Доусън Сити навреме, за да може да роди детето в Сейнт Луис сред близки и приятели.

За съжаление не можеше да попита мъж като Корнелиус: „Какво е отношението ти към децата?“ Обзалагаше се, че той не бе мислил и десет секунди от живота си на тази тема.

Девън взе решение да го атакува косвено. Заглуши бързо неудобството от неособено почтения метод, който се канеше да използва: сега не бе време да мисли за морал и етика. Имаше нужда от ясни отговори.

Като начало — една отлична вечеря, чаша горещ чай и шепа пуканки на фона на малко романтика. И когато той се отпуснеше, тя щеше да го нападне неочаквано с внезапен въпрос — въпрос, който ще го подведе да се замисли за дом и семейство. След няколко подвеждащи подпитвания щеше да вмъкне и основния въпрос за отношението му към децата. Искан ли Корнелиус деца или не иска? Трябваше да знае.

Ако го предположеше достатъчно и зададеше правилните въпроси, бе възможно той да се замисли и да си представи, че е част от

истинско семейство, подчинено на законите на любовта и взаимната грижа.

Нима тази романтична картина нямаше да изглежда прекрасна в очите на един мъж, който винаги бе живял като скот, поглеждайки с копнеж осветените прозорци само отвън? Как нямаше да пожелае да пристъпи към запалено огнище и да го направи свое?

Тя се засмя щастливо. Нямаше начин планът ѝ да не проработи. Нещата винаги си идваха на мястото, когато станеха част от добре обмислен план.

Каменния стоеше на бреговете на Юкон със скръстени ръце, вгледан в сивата маса от бавно движещи се ледени блокове.

— Дявол да го вземе — изруга той, когато огромен блок лед се откъсна пред нозете му и нетърпеливо се включи в общото бавно движение надолу по течението.

Пролетта беше дошла.

Мъжът закричи гневно към магазина. Забеляза я веднага: маршируваше по тротоара като генерал пред армия. Дори от това разстояние забеляза решително стиснатите ѝ челюсти. Освен това дъвчеше проклетия си палец!...

Господ да му е на помощ. Тя беше видяла освобождаването на реката от леда и сега съставяше гадните си планове. Той настръхна. Сигурно Девън обмисляше заминаването си за Сейнт Луис.

Каменния спря пред магазина. Тя мина край него, разлюляла синята си пола, забила поглед в дъските под краката си.

— Дев?

Обърна се и веднага ярка червенина заля бузите ѝ. Защо ли се стресна така?

— Какво правиш? — запита той с по-остър тон, отколкото възнамеряваше.

— А-аз... мисля.

— Виждам. От палеца ти тече кръв.

Тя се вгледа разтревожено в него. Планът ѝ не предвиждаше тази неочаквана среща и в главата ѝ се завъртя неспирно един-единствен въпрос: „Искаш ли син? Син, син...“ Тръсна бързо глава.

— За какво мислиш? — попита Корнелиус.

Девън отговори с втората дума, която кръжеше в главата ѝ.

— Реката.

Очите му се присвиха.

— Разбирам.

Тя се намръщи, объркана от студения му глас.

— Какво има, Корне...

— Каменни — поправи я той.

— Но...

— Първият кораб ще дойде тук след няколко дни.

Девън замълча смутено. Под това сърдито изречение се блъскаха неясни за нея подмолни течения.

— З-знам — запелтечи тя накрая. — Корнсток ми каза, че корабите отдавна чакат размразяването на реката...

— Аха. Събрала си вече информация. — Той скръсти ръце, отстъпи назад и се облегна на поддържащата греда, без да я изпусне от погледа си. — Е, какво отсега нататък?

Девън бе окончателно объркана.

— Н-не... не те разбирам...

— Така си и помислих.

Девън въздъхна нетърпеливо. Вярно, сега в главата ѝ бръмчаха куп неща и не можеше да концентрира вниманието си върху думите му, но и той не ѝ помагаше ни най-малко.

— Какво ти става, за бога? Защо говориш така неясно?

— Искаш по-направо? Ще одобриш ли въпроса: „Кога тръгваш?“

— Веднага.

— Веднага? — Той почти извика и се втренчи в нея с отворена уста.

Тя се смръщи, стресната от неочаквания му вик.

— Корнелиус, не разбирам защо си толкова разтревожен, но те моля да отложим този разговор за довечера. Точно сега съм много заета и бързам за вкъщи. Ще те чакам за вечеря.

— Хубаво.

Ръцете му внезапно я обгърнаха и я притиснаха в свирепа прегръдка. Устните му се спуснаха алчно над нейните, отнеха ѝ дъха в дълга жадна целувка. После също толкова внезапно я пусна и тя едва не загуби равновесие. Обърна ѝ гръб и потъна в сумрака на магазина.

Девън направи крачка след него, но размисли. Нямахме смисъл да говорят сега, когато бе в такова странно настроение. Освен това според плана трябваше да сготви куп ястия за довечера.

Когато Девън се отдалечи, Каменния надникна от магазина и се вгледа в тяхната палатка. Над нея се заизнизваха сивкави ленти дим и тя придоби вид на дом — единствения дом, който бе познал в живота си. Гърлото му се стегна болезнено. Нямахме да остане дом за дълго... Веднага след нея щеше да се превърне отново в обикновена брезентова палатка с дървен под, без топлина... Щеше да има дом и любов само още няколко дни и щеше да остане сам. Но самотата му щеше да бъде друга, различна, много по-жестока, изпълнена със спомени — щеше да бъде ад за него...

Зазвъня звънец и го откъсна от тъжните му мисли. Дяволите да ги вземат тези мъже — толкова ли бе трудно да не вдигат излишен шум? Някой бе почерпил всички присъстващи и бе дръннал звънеца, за да не останат случайно неосведомени хора за великото събитие!

Каменния хвърли поглед надолу по тротоара. На края му се издигаха като кораби с мръсни платна две големи палатки — „Пайънър“ и „Уайт Елифънт“. Знаеше, че и двете са пълни докрай с мъже и проститутки.

Въздъхна отвратен. Проклетите новодошли бяха унищожили всичко... Любимата му долина бе убита безмилостно: палатки и дървени къщи бяха порасли като гъби край тротоарите и брега или навътре в долината. Старите норми на поведение, старите обичаи бяха потъпкани и забравени. Сега имаше повече от две хиляди души тук и по-малко от дузина стари жители. Доусън Сити се бе превърнал в град на златотърсачи. Процъфтяващ град на ръба на насиетието, над който и сега тегнеше сянката на бъдеща забрава.

Трябва да опакова нещата си и да потърси друга пустош, която да запечата завинаги с фотоапарата си. Но нямаше сили да направи нужната крачка в тази посока. Девън бе лишила зова на дивите места от аромат и притегателна сила. Сега единственото, за което мечтаеше, бе дървена къщурка сред спокойна долина: място само за тях двамата, което да нарекат свое собствено...

Обзе го отнемащо дъха чувство на загуба. Как щеше да се върне сега към предишното си съществуване, след като вече бе познал сладостта на живота?

Прибра се в магазина... Ако нещата бяха поне малко по-различни... Ако имаше възможност за компромис... Но такава нямаше. Той категорично отказваше да живее в проклетия град — просто не можеше. Както не можеше и да поиска от нея да сподели живота му в някоя отдалечена долина. Как да ѝ стори толкова зло, когато я обичаше толкова много?

„А и да я помоля, тя веднага ще откаже“ — напомни си мъжът с горчивина. Достатъчно категорично и често бе изтъквала, че няма търпение да обърне гръб на Доусън Сити. Сега, когато реката се бе освободила от ледените си окови, нима имаше нещо тук, което да я задържи?

Обичаше я, а тя го напускаше... Жестокото минало се повтаряше. В главата му запулсира болка и той затвори очи, разтърка отчаяно слепоочия. Бе обмислял възможността за някакъв компромис хиляди пъти и все с един и същ резултат — попадаше в задънена улица. А сега бе изтекло вече и времето за търсене на изход.

Страх обхвана тялото му с ледените си клещи. Знаеше с какво ще го посрещне Девън, когато се прибере вкъщи.

Със своето „сбогом“.

Девън се въртеше около печката, опитваше, пробваше, отваряше или затваряше вратичката ѝ. Въздухът тегнеше от пикантни аромати, които пълнеха устата със слюнка и превръщаха малката палатка в уютен дом. Върху печката къкреха всички ястия, посрещани от Корнелиус с одобрение.

Младата жена погледна масата. Всичко бе свършено. Червената покривка, поизбеляла от честото пране, все пак придаваше тържественост, а консервената кутия, пълна с диви северни макове, сякаш хвърляше слънчево петно.

Тя прибра къдриците, нападали по лицето ѝ, и съжали, че нямаше време да ги прибере на кок. Корнелиус обичаше косата ѝ да бъде разпусната, за да може да прокара пръсти през нея, но тя я предпочиташе прибрана назад, иначе не се чувстваше достатъчно

спретната. Реши да я оправи, за да не се разсейва с нея тази вечер. Но когато се обърна към шкафа си, Корнелиус влезе в палатката. Внезапен страх затрудни дишането ѝ. Толкова много — страшно много! — зависеше от този разговор...

— Здравей — поздрави той и започна да се съблича.

Девън дойде на себе си и побърза да му се усмихне предразполагащо.

— Добре дошъл. Сядай. Ще ти направя кафе.

Обърна се към печката, но мъжът хвана ръката ѝ.

— Нямам нужда от кафе, а от теб.

Сърцето ѝ подскочи: за пръв път бе казал, че се нуждае от нея! Залюля я надежда и вътрешното ѝ напрежение разхлаби хватката си.

— И аз се нуждая от теб — прошепна Девън.

Погледите им се срещнаха и времето сякаш спря, а палатката се завъртя и се понесе из света, създаден само за тях двамата...

„Кажиго“ — молеше се тя. „Не го казвай“ — стенеше вътрешно той. Но никой не промълви и дума и неповторимият миг бавно отлетя.

Девън внезапно бе обзета от чувство на неудобство. Приглади косата си назад и се освободи от прегръдката му.

— Измий си ръцете. Вечерята е готова.

Каменния тръгна трмаво към легена, опитвайки се напразно да се справи с ледения хлад, който внезапно преряза стомаха му. Засили се мрачното му предчувствие за надвиснало зло. Усещаше и нейното напрежение. Сигурно обмисляше как да започне...

Седна на масата и веднага постави салфетката на скута си. Вгледа се в букетчето жълти цветя пред себе си и се запита как ли ще седне пак на гола маса — без покривка, без салфетки, без букетче цветя и дори без прибори?

Цветята се размазаха пред очите му и той избърса очи със сърдит замах. Погледна към печката. Тя пак танцуваше онзи познат танц на врабче в стъклена клетка и той неволно се усмихна.

Девън напълни чиниите и седна срещу него. Мъжът се вгледа в сервираната пред него храна. Мили боже, тя бе приготвила всичките му любими ястия — не бе пропуснала нито едно! Последната вечеря на осъдения.

— Корнелиус? Какво има? Мислех, че ще бъдеш доволен...

Той бавно повдигна глава.

— Всичко е наред. Всичко, което обичам.

— Прекрасно — усмихна се Девън.

Тя започна да се храни, но той дълго време я гледа с чувство на празнота в гърдите. С нежелание поднесе първата хапка към устата си. Тази вечер всичко имаше вкус на пепел...

Докато миеха чиниите след вечеря, Девън напразно се опита да разбере какво го мъчи. Не виждаше лицето му, но телата им се докосваха и тя усещаше неговото напрежение. Във въздуха около тях се носеха неясни течения, предупреждаваха за предстояща катастрофа. Наложил си да стисне ръце в юмруци, за да прикрие издайническото им треперене.

— Да приготвя ли горещо какао?

— Не.

— Но аз планирах...

— Не ми пука за твоите планове, Дев. — Той захвърли подгизналата кърпа за чинии и я прегърна силно. — Имам свои собствени планове за тази вечер и в тях не е предвидено време за изслушване на логичните ти дрънканици. Не и тази вечер.

— Логичните ми дрънка...

Каменния затвори устата ѝ с целувка.

— А сега — проточи думите си той срещу влажните ѝ разтворени устни — искаш ли да чуеш моите планове за тази вечер?

Познатият огън на желанието се надигна в тялото ѝ и разгони всички разумни мисли. Щеше да го попита по-късно...

— Предпочитам да ги почувствам — измърмори тя и се изви срещу него.

Стори ѝ се, че чу приглушено „Слава богу“, докато я отнасяше на леглото, но не беше сигурна.

Съблякоха се бързо и се отдадоха един на друг със страстта на току-що събрани любовници. После дълго време лежаха и за пръв път тази вечер Корнелиус си разреши да се отпусне. Засега поне беше в безопасност. Познаваше Девън достатъчно добре, за да бъде сигурен, че ако е планирала да му каже „Сбогом“ тази вечер, нямаше първо да се люби с него. Когато умът ѝ бе насочен в някаква посока, нямаше начин да се стигне до тялото ѝ.

Девън попиваше с наслада топлината му, отдаваше се в самозабрава на прекрасното чувство на близост. Бяха така свършено

съчетани, бяха като създадени един за друг. Защо ако той не го виждаше, поне не го усещаше? „Не може да не го усеща — сигурно го усеща.“

Тя задъвка нервно долната си устна. Време бе да разбере. Вроденото ѝ нетърпение настояваше да изтърси веднага въпроса, който гореше в главата ѝ. Но тя се въздържа, напомни си за плана, който предвиждаше да стъпва внимателно, да прибегва към помощни въпроси.

Девън отпусна глава върху леко влажните меки косми на гърдите му. Прокара бавно показалец през тях и започна:

— Знаеш ли, Корнелиус...

Прекъсна я смехът му. Тя вдигна глава и срещна развеселения му поглед. Намръщи се.

— На какво се смееш?

Ръката му погали ласкаво лицето ѝ.

— Само спомени, любов. Нищо друго.

Любов? Той я бе нарекъл любов! Отново надежда изпълни сърцето ѝ. Планът ѝ щеше да успее, чувстваше го! Той я обичаше, без още да го знае! Трябваше само да му помогне да го разбере и осмисли, но без бързане, по неговия начин — и всичко щеше да си дойде на мястото! Ако я обича истински, ще иска и детето им. Ще я помоли да остане и сподели живота си с неговия.

Девън пое дълбоко дъх и се насили да следва точно плана си.

— Корнелиус, мислех за работата ти.

— За моята работа? — Той се засмя. — Любим се страстно и единственото, за което можеш да мислиш след това, е работата ми? Обиждаш ме.

Тя схвана шегата и се усмихна.

— Всъщност мисля за работата ти от известно време — призна Девън. — Имам едно предложение.

— Давай.

Тя се подпря на лакът, за да може да го вижда по-добре. Не искаше да пропусне и най-слабата промяна на лицето му. Знаеше, че изражението ѝ бе прекалено сериозно, вероятно нетърпеливо, но нямаше сили да го промени. В гласа ѝ звънна непредвидена нотка на вълнение.

— Знаеш колко нена... не одобрявам, когато потеглиш към деретата, повлякъл онази тежка шейна след себе си.

— Да.

— Знам, че нямаш избор, трябва да влачиш този товар и помислих, че... Реших, че проблемът ще се разреши, ако вземеш куче.
— Усмихна му се в очакване на съгласие. Но такова не дойде. Той мълчеше, вгледан със странно изражение в очите ѝ. Ленива усмивка придърпваше ъглите на устните му. Девън се намръщи. Изглежда, този човек бе безкрайно далеч от мисли по дом и собствено семейно огнище. Вероятно се нуждаеше от малко убеждаване. — Освен това не е лошо човек да има домашен любимец, нали? Особено куче. То ще спи, свито на кълбо, до печката и всичко ще изглежда така... така уютно.

И той се повдигна на лакът, за да я погледне по-добре.

— Искаш да взема куче? — Гласът му прозвуча така, сякаш не вярваше на ушите си.

Девън усети първите предупредителни сигнали за нещо не съвсем в реда на нещата. Беше още в началото на плана си, а Корнелиус вече отказваше да го следва. Според предвижданията ѝ досега той трябваше да се е съгласил. За какъв дявол всъщност се беше захилил така?

— Аз ще се грижа за него — добави тя, като помисли малко.

Усмивката му се разшири.

— Така ли?

— Д-да. — Тя пак задъвка нервно долната си устна. Защо той просто не се съгласи? Какво толкова трудно има в едно съвсем просто изречение като: „Да, Дев, няма да е лошо да взема куче.“ Поне такъв отговор се предвиждаше според плана ѝ. Не издържа настъпилото мълчание и започна отново: — Няма да е лошо наоколо да се върти куче. Поне така си мисля. Ще се почувстваме като семейство... — Погледна го многозначително. — Истинско семейство. Ти знаеш...

Каменния постави пръст на устните ѝ.

— Дрънкаш глупости, Дев.

— Знам, но...

— Шшшшт. Оценявам желанието ти да облекчиш живота ми. Честна дума. Но ако съм искал куче, досега сигурно щях да си взема.

— Но...

— Край, Дев. Кучето е твърде голяма отговорност. Какво ще стане, ако забравя да го нахраня и то умре? Как ще се чувствам после? Не, не мога да поема такава отговорност.

Младата жена с мъка пое дъх, когато схвана значението на думите му. Сълзи изгориха очите ѝ. Тя побърза да зарови глава във възглавницата.

— Девън? — Той погали нежно голото ѝ рамо. — Какво има? Наистина ли толкова много искаш куче?

Тя поклати глава, благодарна в този миг на къдриците, които скриваха очите ѝ.

— Не — отвърна приглушено. — Хайде да спим.

Мъжът обви ръце около голото ѝ тяло, притисна го ласкаво до своето и се отпусна.

Девън загуби самообладание, когато ръката му легна нежно върху корема ѝ и горещи сълзи потекоха от очите ѝ. Тя не се опита да ги спре — знаеше, че няма да успее... Току-що всичките ѝ мечти бяха разбити като крехка стъклена чаша на стотици парченца...

Господ да ѝ е на помощ. Беше забременяла от мъж, който отказваше да поеме отговорността дори за едно куче. Повече от излишно бе да повдига въпроса за детето. Нямахше място за избор. Обичаше Корнелиус прекалено силно, за да го изнудва да поема нежелано бремене. Знаеше от личен опит какъв е резултатът от насила наложена отговорност...

Естествено Корнелиус не беше съвсем като баща ѝ. Той беше честен, обичлив човек. Толкова почтен, че ако разбере за детето, веднага щеше да поиска да се оженят. Но един мъж, който желае женитба само защото след нея се раждат деца, всъщност изобщо не иска да се обвързва!...

„Не — реши тя мрачно, — аз не искам такъв брак.“ Отхвърляше безусловно такава женитба — заради себе си, заради бебето и преди всичко — заради Корнелиус... Трябваше да го напусне, преди той да разбере за детето. Нямахше кой знае колко време.

Когато първият кораб отплуваше от Доусън Сити, тя щеше да бъде на него.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Девън се сгуши в съня си по-близо до Корнелиус. Краката им бяха преплетени под вдигнатата ѝ нощница и тя поемаше жадно познатата топлина на тялото му. Въздъхна доволно и в този миг усети устните му върху своите. Тя с готовност ги прие и бавната му чувствена целувка се задълбочи. Огънят на страстта я обзе.

Загрубялата кожа на дланите му одраска гърдите ѝ, накара я да се напрегне в очакване на повече и Девън разтвори очи, потопа ги в неговите.

— Здравей — усмихна се той.

На устните ѝ затрептя усмивка. Но тя изчезна в мига, в който си спомни последните разменени думи между тях през нощта. Болката се стовари върху нея с неочаквана сила и главата ѝ се замая. „О, боже — помисли тя със замряло сърце, — ако днес дойде кораб?... Може би за последен път се събуждам в ръцете му... Тази е последната им ласка...“

Задуши надигащото се ридание, стисна клепачи, за да скрие сълзите си. Прегърна го и зашепна трепетно:

— Люби ме... сега... моля те...

Любиха се бавно, със сладостна горчивина... После, докато отдъхваше в ръцете му, Девън се опита да прогони спомена от миналата нощ, но не успя.

— Дев?

Чуваше гласа му някак отдалеч и с усилие се върна в настоящето. Измъкна се от топлата му прегръдка и го погледна. Загрижеността в очите му сви сърцето ѝ.

— Д-да?

— Какво има?

Тя прехапа устни и сведе поглед. Господи, ако продължаваше да я гледа така, нямаше да издържи...

— Дев?

— Всичко е наред. Просто мислех за... — „За снощи. За детето ни...“ Гласът ѝ се разтрепери. — За магазина. Не трябва ли някой от нас да е вече там? Мъжете разчитат на нас.

Каменния въздъхна уморено и тя разбра, че не бе успяла да го заблуди: той знаеше, че я тревожи нещо друго, не магазинът...

— Добре. Ще го отворя. Ела, когато решиш.

Миг по-късно телата им се разделиха. Хлад я обгърна и скова душата ѝ.

Насили се да остане в леглото, докато любимият ѝ се обличаше — единственият начин да не се хвърли пак в ръцете му...

Той се облече, седна до нея и леглото изскърца от тежестта му, както обикновено. Този път звукът усили мъката ѝ. Огъваше се пред силата на чувството за невъзвратима загуба...

„Престани! — заповяда умът ѝ. — Прекрати тази сълзлива сантименталност!...“

Нямаше причина за плач. Господ я бе дарил с шепа от рая през една кратка, но прекрасна зима...

Вярно, беше само шепа и сега раят изтичаше през пръстите ѝ, но я бе имала, бе ѝ се наслаждавала — колко хора можеха да се похвалят със същото? Освен това щеше да отнесе частичка от нея със себе си: жив, дишащ спомен за преживяната любов — детето ѝ...

Нахалство бе да моли за повече.

Погледна го и тъгата ѝ се стопи в контролируеми размери. „Страхотен късмет имаше“ — каза си тя. Късмет бе, че животът я сблъска с него, че го опозна. Той я бе променил, бе огладил ръбовете ѝ и без да знае, ѝ бе дал два великолепни подаръка: любовта си и детето им.

Девън нежно обхвана лицето му с ръце и погледите им се вкопчиха един в друг. В златистите дълбини на неговите очи тя видя ярките отблясъци на любовта му към нея.

— Ако можеше да я признаеш... — прошепна тъжно младата жена.

— Да призная какво?

— Любовта си към мен.

Лицето му се вцепени.

— Дев, ти придаваш прекалено голяма тежест на думите... Ако не си разбрала досега какво изпитвам към теб, не си толкова умна,

колкото те мислех. — Той скочи от леглото, грабна връхната си дреха и излезе.

Когато брезентът изпляска зад гърба му, сякаш стоманена тежест легна върху нея и сълзи изпълниха очите ѝ. Той беше прав: тя знаеше, че я обича. От всеки негов поглед струеше любов, всяко негово докосване шепнеше за любов. Корнелиус просто не можеше да изговори думите и тази негова задръжка бе обяснима, като се имаше предвид миналото му. Тя дори беше сигурна, че след време той щеше да събере достатъчно смелост, за да изрази любовта си и с думи.

За нещастие те нямаха повече време на разположение. Хубаво беше, че я обича, но любовта му не бе достатъчна. Девън имаше нужда от пълна ангажираност и поемане на отговорности.

Ако я бе помолил поне веднъж да остане с него, щеше да рискува. Защото това щеше да означава, че той се ангажира с обещание да промени начина си на живот, че поема отговорността да изгради дом с нея.

Всъщност тя би останала с него и без покана. Но щеше да има дете и това променяше всичко...

Сега Девън не можеше да остане, без той да я помоли, имаше нужда от сигурността, предлагана с тази покана. Но тя не бе дошла...

Решението ѝ от снощи бе правилно. Трябваше да го остави. Така щеше да бъде най-добре за самия него. Той ще живее както иска: самотно и изолирано. Без отговорности и без ангажименти. Обвързването му със семейство може би щеше да убие духа му и тогава любовта ѝ също щеше да умре: тя обичаше най-вече този негов свободен дух...

Да, най-добре за всички ще бъде да тръгне с първия кораб. Преди той да разбере за детето и да се насили да предприеме действие, за което след това горчиво ще съжалява.

Каменния забеляза студенината ѝ в мига, в който тя се появи в магазина, и се смръзна до мозъка на костите си.

„Започва се“ — помисли той уморено. Девън бе поставила началото на мрачното, решително разделяне на живота им.

Сърцето му се загърчи в горчиво съжаление, а на езика му пламнаха и умряха хиляди: „А какво, ако...“ „Защо Господ ме мрази

толкова силно?“ — стенеше душата му. Защо бе нужно да хвърля един самотник под яркото сияние на любовта — нетрайна светлина, която бързо умира и оставя след себе си още по-черна и по-студена тъмнина и от най-черната зимна юконска нощ...

„А ако се престава и я помоля да остане?...“ Надежда запърха в гърдите му, стопли за миг агонизиращото му сърце — и умря...

Не можеше да го направи. Вече го бе правил веднъж и наивността му бе струвала пет години живот. А с Девън рискуваше повече от свободата си — много повече. Отказът ѝ щеше да го убие, знаеше го. Бе смъкнал всички предпазни бариери преди месеци и сега стоеше пред нея гол и уязвим.

Ставаше въпрос за самосъхранение. Ако не я помолеше да остане, тя нямаше как да му откаже. А ако не бе чул отказа ѝ, би могъл да се утешава по-късно с предположението, че не е останала само защото не я бе помолил за това... И щеше да запази спомена за нея без горчилката на удара...

Всъщност защо трябваше да я моли за каквото и да било? Познаваше я добре, знаеше, че ако тя иска да остане с него, ще остане, дори и с диви коне да я влачат към кораба. Девън бе жена, която вършеше това, което искаше, и обикновено знаеше точно какво иска.

Защо тогава трябваше да се потапя във вътрешен смут и да се унижава, като се хвърля в краката ѝ? Тя веднага би обърнала нещата срещу него — както винаги. Щеше да задъвчи палеца си, да го погледне с онзи познат, логичен израз на лицето и да го запита защо той не отиде с нея в Сейнт Луис.

„А защо не наистина?“ Въпросът се стовари върху него с неочаквана сила, зашемети го.

Защо не?

Нямаше да отиде в Сейнт Луис, защото не можеше. Когато преди години обърна гръб на обществото, се бе заклел никога да не се връща обратно. Спазването на клетвата не бе трудно и само след няколко години цивилизацията се превърна за него в символ на ада. Само при мисълта да се върне обратно имаше чувството, че умира. Бе живял като диво животно през последните двайсет и две години... Невъзможно беше да се върне. Страшно беше да се опитва да бъде това, което не е. Но още по-страшна бе възможността да я разочарова...

А повече от сигурно беше, че ще я разочарова. Да, бе усвоил сравнително леко основните изисквания за поведение на маса, престанал бе да дъвче тютюн... Но си даваше ясна сметка, че това не бе всичко и не бе достатъчно... Не се виждаше нито в църква, нито в общество на хора с определени претенции... Той щеше да я излага и да я разочарова... И някой прекрасен ден тя щеше да му сервира онова притеснено изражение, което ще му даде да разбере, че се е провалил.

Девън бе човек с широко сърце и вероятно никога нямаше да каже нито дума, но той щеше да знае, че се е провалил и тогава единственото му желание щеше да бъде да пропълзи под някоя скала и да умре...

Не желаше да рискува — нямаше да понесе този вид болка. Предпочиташе внезапен удар в сърцето пред бавната мъчителна агония.

— Госпожице Девън! Госпожице Девън! — Името ѝ ехтеше по Фрънт Стрийт.

Каменния неволно изтръпна. Погледна я. Тя все още седеше на масата и плетеше онази глупава розова покривка. На брезента се очертаха контурите на мъж с шейна.

— Идвам, госпожице Девън! — изкрещя отново мъжки глас.

— Кой е този? — попита го тя.

— Откъде да знам? — Гласът му прозвуча по-грубо, отколкото искаше.

Сянката на мъжа отвън го изпълваше с лоши предчувствия.

На входа се появи Дигър Хайнс. Той с усилие довлече до масата тежък чувал от зебло, избърса потта си и се захла на Девън.

— Успях, госпожице! Този чувал тук е пълен със злато.

Девън го погледна смаяно. Бе онемяла за пръв път в живота си.

Дигър се разсмя дрезгаво.

— Като ми даваше онзи заем, не вярваше, че ще получиш нещо срещу него, нали?

— Какъв заем?

В прекалено спокойния глас на Каменния ръмжаха заплашителни нотки, но тя не им обърна внимание. Беше зашеметена. Идеи, възможности, желания се блъскаха в главата ѝ в бесен танц. Тя бе богата. БОГАТА.

— В твоё отсъствие госпожица Девън ми даде заем — обясни Дигър добродушно.

— Тя?

— Не аз, а магазинът — поправи го тя разсеяно. — Божичко мили!... Корнелиус, ние сме богати!...

— И двамата сте богати! — Дигър гордо потупа чувала в краката си. — Това не е всичко. Още има за промиване и копане. Дяволите го взели, ще забогатеем като крале! Ще живеем, където поискаме: Париж, Лондон, Сан Франциско! Хиляди дяволи! Госпожице, ти можеш да отидеш в Бостън и да си вземеш за съпруг, когото поискаш!

Усмивката изчезна от лицето на Девън, а Каменния се смръщи още повече.

— Благодаря, Дигър. — Гласът му бе безцветен, напълно лишен от емоции. — Върви и се почерпи. Заслужил си го.

Дигър прехвърли поглед от каменния МакКена към Девън и обратно. Двамата стояха неподвижно като статуи, втренчени един в друг. Разхлаби яката си, която внезапно му се стори прекалено тясна. Бе свидетел на най-странната реакция при внезапно забогатяване, която можеше да си представи.

— Щ-ще го оставя тук, в ъгъла. А-ако имате някакви въпроси, ще ме намерите в новия пансион до Пайънър Хаус. — Тръгна към изхода и едва на прага го застигна гласът на Девън:

— Благодаря, Дигър. Не сбърках, като ти се доверих.

Той се ухили до уши. Е, това бе вече друго нещо.

— Да, госпожице. Довиждане.

— И така — обади се с подигравка в гласа Каменния, — ще можем да живеем като крале в Сан Франциско.

— Или Сейнт Луис. — Думите се изплъзнаха от устните ѝ, преди да се замисли. Погледите им незабавно пак се вплетоха един в друг. Гърлото ѝ се сви. Всичко около нея сякаш замря, докато чакаше отговора му.

„О, господи — мислеше тя отчаяно, — нека не ме принуждава да го напускам. Искам толкова малко — само една покана...“

Каменния стискаше и разпускаше юмруци. Тя го молеше да тръгне с нея към нейния подреден, закътан животец в Сейнт Луис.

„Неандерталецът и Дамата.“ Сви се вътрешно като от удар. Не, не можеше да го направи — не само заради себе си, но и заради нея.

Насили се да се намръщи още по-свирепо.

— Каква е ползата от парите, ако човек живее, като сардина в кутия? Прибери златото, Дев. Отговорностите, свързани с него, са прекалено големи за мене.

Коленете на Девън омекнаха и тя се хвана за ръба на масата, за да не падне. Той ѝ отказа. Погледна розовото одеялце, което плетеше, и внезапно в гърлото ѝ загорча.

— Трябваше да го предвидя. — Острият ѝ глас разсече тишината като с внезапен удар със сабя.

— Какво искаш да кажеш?

— Сам го разбери. Омръзна ми да мисля вместо теб.

Каменния стисна гневно устни.

— Ако някой каже, че златото не променя човека, говори кръгли глупости.

— О, да, то променя нещата.

— Знам. Забогатя и вече нямаш повече нужда от парите ми, за да заминеш. Сега можеш и сама да си купиш билет.

На Девън ѝ се стори, че потъва в пода. Но опитът от преживените страшни години с жестокия ѝ баща я задържа на крака. Тези години я бяха научили на издръжливост и на уменията да прикрива болката си.

Тя притисна бебешкото одеялце до гърдите си като щит и се втренчи в Каменния със студени, безизразни очи.

— Не е нужно да демонстрираш облекчението си. Не се безпокой. Ще бъда на първия кораб, който тръгне от тази забравена от Бога купчина кал! — Обърна му гръб и се отправи към изхода.

Всяка нейна стъпка се забиваше като гвоздей в сърцето му. „Господ да ми е на помощ — мислеше той. — Всичко свърши.“

Следващите шестнайсет дни и нощи бяха най-дългите в живота на Каменния. Не се приближи нито един път до нея, за да я докосне. Живееха сред мълчание и пълни с обида и възмущение погледи. През нощта спеше, притиснат към брезентовата стена на палатката.

Кой можеше да си представи, че тази малка палатка изведнъж ще стане толкова огромна?

Страхуваше се да се приближи до Девън, страхуваше се да я докосне... Но най-много от всичко се страхуваше да срещне горчивата болка в очите ѝ. Сякаш нажежен до червено нож се забиваше в корема му... Знаеше, че нейната болка е огледално отражение на неговата, знаеше как страдат и двамата при мисълта за предстоящата раздяла. Но нима можеха да направят нещо? Тя не бе предложила да остане... Той не можеше да предложи да тръгне с нея... Колкото и да мислеше по техния проблем, нещата щяха да останат непроменени.

Повдигна глава и се вгледа в нея. Тя седеше на масата с гръб към него и пак плетеше онази проклета розова покривка за маса. Седеше така вече два часа, без да промълви и дума.

Демонстративното ѝ мълчание го измъчваше допълнително. Едва сега бе установил колко много се бе наслаждавал на разговорите с нея. Или, както тя би се изразила — с думите на д-р Кауън — на размяната на мисли, желаня и идеи.

Не бе му проговорила, откакто Дигър домъкна онзи проклет чувал злато. Живееха като врагове — отдалечени, гневни, напрегнати. Сега Каменния се топлеше само със спомените за гласа ѝ, за смеха ѝ, за споделената любов... Понякога му се струваше, че няма да може да живее дълго време така.

Най-тежки бяха сутрините. Отваряше очи и веднага го лъхваше свежият, чист аромат на косата ѝ, топлината на тялото ѝ. И за един кратък миг, преди да прекрачи границата между съня и реалността, той пак бе в едно легло с любимата жена... После идваше ред на осъзнаването и на болката. Няколкото сантиметра между телата им се превръщаха в километри и чувството на загуба стягаше сърцето му. Събуждаше се напълно с мисълта: „Ти нямаш повече права над нея...“

Простенваше, прокарваше пръсти през косата си, поклащаше глава. Стотици пъти през тези тежки дни му се искаше да ѝ каже: „Обичам те“, но двете думички винаги засядаха на гърлото му. Нямаше сили да ги произнесе — особено сега, когато знаеше, че тя си отива.

Остра свирка процепи тишината в палатката. Девън вдигна рязко глава.

— Какво е това?

Той не отговори. Нямаше сили да отвори уста. Тя се обърна към него.

— Каменни, какво беше това?

Той преглътна с усилие.

— Как така не позна? Преди малко чу сигнала, който очакваш от толкова време. Корабът е тук.

Девън пребледня и несъзнателно покри с ръка устата си. Цялото му тяло се стегна като тетива на лък. Издържа само още няколко минути мъчителна тишина.

— Кажи нещо!

— К-кога е следващият?

Леден страх се плъзна по гърба му. Не! Едва бе преживял ада на последните шестнайсет дни в очакване на кораба. Не искаше да прекара цяло лято в напрежение и чудене на кой кораб ще се качи. Дума да не става! Той вече се бе подготвил вътрешно за раздялата, бе готов за болката и дори част от него я посрещаше с радост.

— Не смей да мислиш за това! — изрече Каменния дрезгаво.

— За какво?

— За изчакване на следващия кораб!

Тя се отпусна напред и лактите ѝ удариха масата. Той скочи инстинктивно, втурна се към нея и бързо я вдигна на крака.

— Дев? Добре ли си?

Отговори му висок горчив смях.

Той повдигна брадичката ѝ с показалец.

— Дев?

Девън го погледна в очите за пръв път от много дни. Тя изглеждаше по-бледа, някак по-крехка. Долната ѝ устна бе червена и разранена. Мъжът неволно прокара пръст по подпухналата повърхност.

— Не трябва да хапеш устната си.

Девън безуспешно се опита да се усмихне.

— Нокътят на палеца ми е почти изяден. Отчаяна съм...

— А, Дев... Защо си причиняваме такава болка?

Сълзи избликнаха от очите ѝ.

— Защото се обичаме, но не достатъчно.

Каменния стисна клепачи. Повтарял бе същото наум хиляди пъти. Защо тогава така го заболя, когато го чу от нея? Знаеше, че тя не го обича достатъчно, за да остане. И все пак — да го чуе от собствените ѝ уста... Мили боже, как болеше само... Трябваше му доста време, за да възстанови гласа си.

— Корабът ще стои малко, докато екипажът насече нужното количество дърва. По-добре се залавяй с опаковането на багажа си.

— Но...

Той я хвана за раменете.

— Не усложнявай нещата, Дев. Ако ще тръгваш, тръгвай веднага.

— Пусни ме — заповяда му тя.

Каменния отпусна ръце.

Девън грабна безценното си розово плетиво и го притисна към корема си. Погали меката прежда и сякаш извлече утеха и сили от нея, защото само след миг вдигна предизвикателно брадичка. Ако не бе достатъчно близо, за да види треперенето на устните ѝ, дори би могъл да се заблуди, че тя се контролира напълно.

— Не се безпокой, Каменни. Тръгвам си. Повече не мога да живея така.

И той с мъка произнесе двете най-трудни думички:

— Сбогом, Дев.

Тя се усмихна мрачно.

— Гориш от нетърпение, нали? — Избърса рязко сълзите от мокрите си бузи и тръгна към изхода. Спря се и каза студено, без да го погледне: — Ще се върна за моя дял от златото.

Брезентът изпляска зад нея.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Девън стоеше пред магазина и се опитваше да се успокои. Притисна ръка към корема си и се помъчи да преброи до десет, но старият трик не помогна.

Господи, как ѝ се искаше да избяга. Просто да тича, да тича — толкова дълго, толкова бързо и толкова далеко, колкото можеха да я отведаат краката ѝ. Където и да е — само да не е по посока на кораба...

Погледна листчето хартия в ръката си. Вещите ѝ бяха опаковани, Корнсток бе отнесъл куфарите ѝ на кораба — там бе всичко, което притежаваше. Оставаше само да му каже „Сбогом!“.

Стомахът ѝ се сви. Ако я бе помолил да остане...

— Стига толкова! — заповяда си тя през стиснати зъби. Той не я бе помолил и това си е. От своя страна, тя бе взела съответно решение — най-умното решение при тези обстоятелства — и крайно време беше да престане да хленчи и да се гърчи. Най-доброто за Корнелиус и бебето бе тя да си тръгне в този момент, а те бяха единствените, които обичаше и имаха значение за нея.

Подхвана раираната си вълнена пола, влезе в магазина с решителна крачка — и спря като закована.

Там се бяха събрали всички, които познаваше.

— Ето я! — понесе се гласът на Дигър някъде от тълпата.

Мъжете се спуснаха към нея. Всички говореха едновременно, гласовете им бръмчаха възбудено — невъзможно бе да се отдели и една дума. Блесналите им очи и широко ухилените лица се сливаха едно с друго, превръщаха се в размити петна. Някой я побутна с лакът — отец Майкълс. Той я гледаше със странно, разочаровано изражение. Когато очите им се срещнаха, кимна леко, погледът ѝ последва неговия и се спря на Каменния. Той стоеше зад безценния си тезгях — бариерата между него и света. Стоеше неподвижно, със скръстени ръце, с очи, отправени към нея. И тези очи с цвят на отлежало уиски сякаш преобърнаха вътрешностите ѝ. Той я гледаше така, като че ли бяха съвсем сами...

„Не.“ Няма да мисли така повече — особено ако иска да излезе оттук с поне отчасти незасегната гордост. Тя преднамерено откъсна поглед от него и се обърна към отец Майкълс.

— Какво става, отче? Защо всички са тук? — Надяваше се, че гласът ѝ прозвуча с весела безгрижност.

Майдъс и Корнсток излязоха напред. Майдъс се изкашля и мъжете се укротиха.

— Разбрахме, че си тръгваш, събрахме се и решихме да ти дадем ето това. — Той ѝ подаде малко парче дърво.

„О, Господи, моля те, без подаръци за сбогом!...“ Само те ѝ липсваха сега, когато едва успяваше да се контролира. Не искаше никой да проявява грижа към нея, да е добър към нея в тези няколко последни минути.

Тя неохотно взе с разтреперани ръце кафявата квадратна дъсчица.

— Обърни я, госпожице — обади се Корнсток.

Събра сили, обърна я и огромна буца заседна на гърлото ѝ. На тъмната повърхност бяха издълбани думите:

На Девън

Първата жина, прекарала зима с нас! Ще ни липсваш!

Думите се размазаха пред очите ѝ.

— О, боже...

— Прочети го на глас! — изкрещя някой отзад и тълпата веднага забръмча одобрително.

Майдъс вдигна ръце.

— Няма защо да го четете. Всички знаем какво пише.

Девън го погледна с благодарност, после се обърна към мъжете.

— Н-не знам какво да кажа... освен благодаря ви от сърце. — Тя притисна дъсчицата към гърдите си. — Винаги ще я пазя.

Остро изсвирване процепи въздуха и Девън изтръпна. Майдъс я потупа по гърба.

— Ще те чакаме отвън, Девън. Искаме да те изпратим до кораба. Не бързай. Има още цял час.

— Добре. Ще изляза след минутка — кимна им.
Мъжете се измъкнаха и в магазина се възцари тишина.
Двамата се гледаха втренчено и мълчаха.
— Хубав спомен — обади се най-сетне той.
— Да, наистина.

И пак замълчаха като двама непознати, сякаш не бяха споделяли легло и любовна страст цели пет дълги месеца... Девън притисна ръка към корема си и си заповяда да не забравя защо тръгва и колко благородни бяха причините за това нейно решение.

Но точно сега не се чувстваше ни най-малко възвишена. Чувстваше се изгубена, самотна и страхливка. Преглътна с усилие, едва сдържайки сълзите си.

— Ще трябва да тръгвам...
— Да, така е.
— Ще ме изпратиш ли до кораба?

Той кимна към сенките, очертани на брезентовата стена.

— Имаш цяла група изпращачи. Един повече няма дори да бъде забелязан.

Наложи си да свие безразлично рамене.

— Прав си.

Каменния извади малко кафяво пакетче изпод тезгяха.

— Това е за теб.

— Аз не искам да...

— Просто го вземи. — Погледна бързо настрани. — Ти си ми давала много подаръци.

Подаде ѝ пакетчето. Тя развърза възела с разтреперани пръсти и разгъна кафявата хартия.

Дъхът ѝ спря. Държеше в ръцете си снимка на консервената кутия с маковете в нея, поставена в рамка. Снимката затрепери в ръцете ѝ и тя с усилие се овладя.

— Прекрасна е. Благодаря. — Думите ѝ прозвучаха отчуждено и превзето дори за самата нея.

— Удоволствието беше мое.

— Най-добре ще бъде да тръгвам.

Мъжът кимна.

— Бих ти писала, но знам, че писмото ми никога няма да стигне до теб...

— Така е.

— Сбогом тогава...

— Сбогом, Дев.

Намерението ѝ бе веднага да тръгне към вратата. Но някаква дълбока, инстинктивна нужда я притегли към него. Той не отстъпи. Стоеше просто там, чакаше я да стигне до него. В мига, в който тя пристъпи в обсега на ръцете му, я прегърна със свирепа сила и спря дъха ѝ. Тя се притисна към него, с наслада пое чудесното познато усещане на тялото му, вдъхна миризмата му, вслуша се в бесните удари на сърцето му...

Сълзите се стичаха по бузите ѝ и тя усети горчиво-соления им вкус на устните си. Дръпна се от ръцете му, притисна снимката до гърдите си и изтича навън.

Мъжете веднага се събраха около нея и блокираха всички възможности за бягство. Миризма на отдавна немити тела изпълни ноздрите ѝ. Обзе я паника. Някой обхвана кръста ѝ.

— Всичко е наред, момиче. Поеми дъх. Отпусни се.

Тя се облегна на отец Майкълс и се почувства защитена. Дълбоко пое няколко пъти въздух и дойде на себе си.

— Съжалявам, отче. Не знам какво ми стана...

— Наистина ли не знаеш?

— Хайде, хайде! — гръмна гласът на Дигър. — Да тръгваме!

Тя изправи гръб, залепи очакваната усмивка на лицето си и погледна мъжете.

— Добре, приятели, да тръгваме. — Вдигна брадичка и направи първата крачка към кораба. Всяка стъпка я отдалечаваше от човека, когото обичаше. С всяка стъпка в главата ѝ упорито кълтеше: „Още не е късно... Само се обърни и...“

Но беше късно. Прекалено късно.

— Сбогом, госпожице! — Високият глас на Корнсток проникна през мъглата от обърканите ѝ мисли и тя повдигна глава. Бяха стигнали до пристанището. Дигър и Корнсток стояха до нея, широко усмихнати. И тя на свой ред нервно им се усмихна.

— Сбогом, Корнсток. Ще ми липсваш. — Докосна леко мръсния ръкав на Дигър. — И ти ще ми липсваш, Дигър... Ти промени живота ми, благодаря ти.

— И ти промени моя, госпожице — развълнувано отвърна Дигър. — Твоят дял от златото е вече на палубата. Ще изпратя остатъка до Сан Франциско. Ще ти съобщя с телеграма.

Преди Девън да успее да отговори, Майдъс го изблъска настрани.

— Сбогом, Девън — каза той с грубия си глас.

— Сбогом, Майдъс. Благодаря за подаръка. Винаги ще го пазя.

— Дааа... — кимна той и се стопи в тълпата.

Мястото му бе заето от отец Майкълс. Хвана ръката ѝ и тръгна с нея по новата дървена настилка към кораба.

— Не трябваше да го правиш — каза ѝ внезапно със спокоен глас. — Той те обича.

Думите му пак отприщиха потока на сълзите ѝ.

— Щом корабът потегли...

Девън постави показалец на устните му.

— Моля те, отче, моля те... — зашепна трескаво тя.

— Ама и ти си една упорита... Ела тук, момиче, прегърни стареца.

Нежността на докосването му я съсипа напълно. Тя се отпусна в прегръдката му и се отдаде на сълзите си.

— Господ да е с теб, момиче.

— И с теб, отче.

Девън остана на палубата дълго след като той си замина. Вятърът я брулеше безмилостно, оплиташе косата ѝ, щипеше със студени пръсти бузите ѝ, но тя не се помръдна. Стоеше там сама — и чакаше...

Най-сетне всичко заглъхна и Каменния си разреши да се отпусне. Лактите му се удариха в тезгяха. В ушите му още ехтеше потракването на ботушките ѝ по дървения тротоар. Свърши се. Тя замина.

Той затвори очи и разтърка слепоочията си, опитвайки се да прогони поне част от болката.

— Е, МакКена, винаги съм те смятал за глупав. И сега доказа, че съм прав.

Каменния вдигна бързо глава. Видя сбръчканото лице на Майдъс пред себе си и изръмжа заплашително. Как му се искаше да стовари

юмрука си върху него!

— Не ме дразни днес, Майдъс. Рискуваш да си спечелиш боя, който заслужаваш.

— Мога да си представя как ще ти олекне — тъкмо ще отклони мислите ти от нея.

Каменния се намръщи.

— От кого?

Майдъс се изплю на пода.

— Нито един от мъжете тук нямаше да я остави да си отиде.

— Знам.

— Нищо не знаеш — изръмжа грубо старият. — Ако знаеше, щеше да тичаш след нея и да ѝ обещаваш и луната, ако трябва, само и само да я задържиш.

— Ако тя искаше луната, нямаше да има проблем.

— Исусе, колко си глупав! — въздъхна Майдъс.

— Виж какво, нямам намерение да слушам.

— Ще слушаш. Този път ще слушаш. Аз знам всичко за човешката мъка и не я пожелавам на никого. Дори и на теб. — Старецът се изплю пак, изкашля се и продължи: — Оставих зад себе си жена и дете, тръгнах да търся злато... И разбрах, че златото са те, само че съм бил прекалено сляп и глупав, за да го схвана навреме. Защото докато го разбере, те си отидоха от живота ми...

— Дяволите да го вземат! — изрева Каменния. — Не искам да чуя и дума повече! Говори колкото искаш — аз си тръгвам! — И без дори да посегне към палтото и шапката си, изскочи от магазина. Тръгна бързо към палатката си. Влезе вътре и веднага се спря като закован.

Палатката изглеждаше така, като че ли тя никога не е била в нея. Нямаше я покривката за маса, нито букетчето цветя в консервената кутия, на простора не висеше обточено с дантела бельо... Стените на палатката сякаш се свиха около него. Тя някак внезапно се смали и смачка, изпълни го с горчиво чувство на самота.

От средата на масата му намигна нещо бяло. Лист хартия, сгънат прилежно на четири. Разтвори го, вторачи се в почерка ѝ. Опита се да разбере написаното, но ръцете му трепереха и буквите танцуваха пред очите му. Стисна очи, пое дъх и се опита отново.

Обичам те. Сбогом.

Просто, ясно и точно. Колко характерно за нея...

Но тя бе плакала, докато го бе писала: той виждаше следите от сълзите ѝ, личеше си и по неравния ѝ почерк. Видя я да плаче, сгърчена над масата, и сякаш остър нож преряза гърлото му. Разтвори пръсти и листчето полетя към пода, приземи се безшумно и замря.

Мъжът се отпусна бавно на най-близкия стол, вгледан невиждащо в брезентовите стени. Измина доста време, преди да разбере, че нещо липсва.

Проклетият ѝ шкаф беше изчезнал.

Погълна го бездънна мъка, засмука душата му. Той стана механично и тръгна към ъгъла на палатката. Отпусна се на колене, протегна ръка към стената. Разтрепераните му пръсти се плъзнаха по грубо скованите дъски, опипаха ги за дупки от гвоздеи...

Тя направо го бе изтръгнала от стената.

Точно както бе сторила и с бедното му сърце...

Не бе се отклонил от решението си да не и говори за своята любов към нея, но то не му бе спестило страданията... Дори може би това самоналожено мълчание бе придало неочаквана сила на любовта му, тя бе разцъфтяла буйна и непобедима — като цвете, израсло на сянка, напук на всичко!...

Девън бе донесла любов в живота му и го бе оставила сам със спомени, които щяха да го преследват до края на самотните му дни на тази земя...

Беше се върнал пак към стария си живот.

Едва не се изсмя. Що за живот бе неговият? Той не живееше, а съществуваше преди нейното идване в Доусън Сити и бе сигурен, че и сега ще бъде така...

Пъстър калейдоскоп от спомени се завъртя в главата му. Той и Девън се заливат от смях, паднали в калта, а онази проклета фуста пляска на вятъра над главите им. Девън, потънала в снега, с искрящи от щастие зелени очи. Той, сам на хълма, наблюдава погребението на Беър...

И със спомена за смъртта на приятеля му върху него се стовари пълната сила на болката. Всичко бе станала толкова бързо: в този момент се смее с него — в следващия държи студената му безжизнена ръка...

Толкова неща останаха недоизказани...

Както и сега. Толкова много неща имаше да сподели с Девън... Толкова много неща трябваше да й каже...

Две остри свирки пронизаха въздуха — корабът потегляше. И при този звук нещо сякаш се скъса в гърдите му.

Той скочи на крака. Не искаше да живее със съмнението, не искаше да се връща към старото си скотско съществуване. По дяволите гордостта! По дяволите самотата! Поне веднъж в живота си ще се бори за това, което иска. А той искаше Девън.

Каменния се измъкна светкавично от палатката и затича с все сила по улицата към пристанището. Когато стигна, едва дишаше от умора.

Корабът се беше отделил от кея и бе на около шейсетина сантиметра от брега, насочен към течението надолу.

Видя я веднага: тя стоеше на палубата, вгледана в него. Той сви длани на фуния и изкрещя:

— Дееевън!

Името й полетя, понесено от вятъра, издигна се над равномерното туптене на машините.

— Каквооо? — извика тя.

— Обичам тееее! — И в мига, в който произнесе думите, лед скова кръвта му. Сега беше в ръцете й и ако поискаше, тя щеше да смачка с една-единствена дума или с мълчанието си душата му... В главата му засвистя, гръмна жестокият остър смях на Майбел и дъхът му замря.

— Каквооо? — извика тя.

— Исусе — промърмори той, пое пак дълбоко свежия въздух и изкрещя: — Обичам тееее! Останииии!

Тя неволно постави ръка на устните си. Погледна червеното колело, после чувала.

— А златото?

— По дяволите златото! — изрева той.

Девън му махна с ръка да се приближи и той пристъпи в кафеникавата студена вода. Тя вдигна полите си и преди той да успее да извика предупредително, скочи с плясък в реката и течението веднага я повлече надолу.

С вик на ужас Каменния се хвърли след нея, хвана я, придърпа я в прегръдката си и мокрите й ръце веднага се обвиха около врата му.

Той я държеше здраво и се напрягаше да запази равновесие в бързодвижещата се водна маса.

— Кажй го пак! — заповяда му тя.

— Мили боже, Дев — пхтеше той, — не виждаш ли, че не мога да дишам? — Обърна се и бавно прегазй водната ивица, която ги делеше от брега.

— Кажй го пак! — настоя тя веднага щом и двамата стъпиха на твърда почва.

Каменния се вгледа в широко разтворените й настойчиви очи и усети как се чупят старите окуви на душата му.

Обсипа мокрото й лице с целувки, попи с устни капчиците вода от носа й, устните й, миглите й...

— Обичам те... обичам те... обичам те... — Дълго задържани, сега думите се лееха с лекота от устата му.

Срещнаха ги одобрителни викове.

Каменния откъсна поглед от Девън и се огледа. Приятелите им се бяха струпали около тях, ръкопляскаха и ревяха гръмогласно. Отец Майкълс пристъпи напред.

— Ще имате ли нужда от свещеник?

Девън си пое дъх. Каменния погледна жената, която държеше бъдещето му в ръцете си, и се усмихна.

— Да, ще имаме. Ако тя ме иска...

Гореща любов преливаше от сърцето на Девън. Топлият поток стигна до гърлото й, потопи го във вълните си, лиши я от дар слово. Сълзи заискриха в очите й.

— Дев? — В гласа му звънна студената метална нотка на страха. — Ако искаш, ще дойда с теб в Сейнт Луис. Готов съм да бъда съпруг и баща, готов съм да съградя дом... Готов съм да взема и куче... Ще ти разреша да си вземеш някой проклет пудел... Само се съгласи да останем заедно — завинаги...

— Не е нужно да отиваме в Сейнт Луис. — Той въздъхна облекчено и тя се засмя. — Но ако ще прекарваме зимите си тук, ще трябва да обсъдим въпроса за палатката.

Обгърна я богатият мелодичен тембър на смеха му, заехтя весело около нея, залюля я ласкаво. „Тази вечер — мислеше младата жена, — тази вечер ще му кажа за бебето...“

Девън въздъхна доволно и притисна лице в широките му гърди.
И допряла устни до мократа му риза, започна да си съставя план за вечерта...

Издание:

Кристин Хана. Златната долина

ИК „Хермес“, Пловдив, 1994

ISBN: 954-459-186-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.